KOMMUNISTI

№ 1 Tammikuun 23 p:nä № 1

SISÄLTÖ:

1 9 3 5
L E N I N G R A D
VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA

KIIREHTIKÄÄ TILAAMAAN

KOMMUNISTI

NKP(b):n Leningradin ja Karjalan aluekomiteain poliittis-taloudellinen kuukausilehti

vuodeksi 1935

Kommunistin tarkoituksena on valaista Neuvostoliitossa, Suomessa ja Amerikassa asuville suomenkielisille työläisille ja talonpojille sosialistisen rakennustyömme suuria kysymyksiä, kapitalismin luhistumisen ilmiöitä, puolueen historiaa ja politiikkaa, teollisuuden ja maatalouden kehitystä, kulttuurivallankumouksen kysymyksiä, taistelua ideologisella rintamalla j.n.e. Erikoisesti lehti kiinnittää huomiota Karjalan ja Leningradin alueen suomenkielisten seutujen elämään, näillä alueilla tapahtuvan sosialistisen rakennustyön ja puolueemme tehtävien konkretisoimiseen niiden erikoisuuksien valossa sekä näiden tehtävien täyttämisen kontrollointiin. Asiantuntijain avustuksella lehti seuraa kapitalismin pulan ja proletariaatin vallankumousliikkeen kehitystä Suomessa, Amerikassa, Länsi-Europassa, Kiinassa, Intiassa j.n.e.

Kommunisti ilmestyy v. 1935 entisessä koossa, kerran kuukaudessa. Lehden avustajina toimii laaja joukko tunnettuja talousmiehiä ja puoluetyöntekijöitä eri puolilla Neuvostoliittoa, Suomessa ja Amerikassa. Lisäksi julkaistaan lehdessä runsaasti arvokkaita käännöksiä Neuvostoliiton ja ulkomaiden huomattavien puoluetovereiden kirjoituksista.

Lehden tilaushinnat ovat:

12 kk	9:—	3 kk	2:25
6 „	4:50	Yksityisnumerot.	—:75

Kun lehtemme kutakin numeroa otetaan vain rajoitettu painos ja irtonumeroiden saanti sen vuoksi on, varsinkin pitemmän ajan kuluttua k.o. numeron ilmestymisestä, epävarmaa, kehoitamme niitä, jotka haluavat saada lehtemme säännöllisesti, tilaamaan sen mieluummin koko vuodeksi kerrallaan tai ainakin puoleksi vuodeksi. Siten lukija hankkii itselleen takeen lehtensä jokaisen numeron saamisesta.

Kaikki puolue-, ammattiliitto-, nuorisoliitto-, neuvosto- ja valistustyöntekijät Leningradin alueella ja Karjalassa tilaamaan Kommunistia. Tilaukset jätettävä postilaitokseen ennen kunkin kuun 23 päivää.

Järjestöt, asettakaa asiamiehiä levittämään lehteämme.

Lehden tilauksia ja levitystä koskevissa asioissa on käännyttävä vk. Kirjan lehtikonttorin puoleen, osoite:

Ленинград, Пр. Нахимсона 18.

Kommunistin toimitus.

V. V. Kuibyishev

Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen (bolshevikkien) Keskuskomitealta

Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen (bolshevikkien) Keskuskomitea syvällä surulla saattaa puolueen, työväenluokan, maamme sekä koko maailman työtätekevien tiedoksi, että v. 1935 tammikuun 25 pnä klo 14.30 kuoli sydänhalvaukseen NKP(b):n KK:n Politbyron jäsen, Neuvostoliiton Kansankomissaarien Neuvoston puheenjohtajan sijainen ja Neuvostokontrollikomitean puheenjohtaja, toveri VALERIAN VLADIMIROVITSH KUIBYISHEV.

Toveri Kuibyishev kuoli taistelupaikalla, suorittaen vastuunalaista valtiollista ja puoluetyötä elämänsä viimeiseen hetkeen asti.

Toveri Kuibyishev oli esimerkkinä proletaarisesta vallankumouksellisesta, johdonmukaisesta lenıniläisestä, leppymättömästä ja itseuhrautuvasta taistelijasta puolueen ja työväenluokan vihollisia vastaan, kommunismin puolesta.

Hänen vallankumouksellinen toimintansa alkoi Venäjän ensimmäisen vallankumouksen ajoilta. Bolshevistisen taistelutoimintansa ajalla on tov. Kuibyishev leniniläisen puolueen itseuhrautuvana taistelijana kestänyt tsaarin vankilat ja karkoitukset.

Kansalaissodan vuosina toveri Kuibyishev oli eräs Punaisen Armeijan huomatuimpia poliittisia johtajia.

Valtiollisen ja taloudellisen rakennustyön mitä suurimpana organisaattorina ja johtajana toveri Kuibyishev antoi kaiken voimansa sosialismin asialle.

Toveri Valerian Vladimirovitsh Kuibyishevin rajaton uskollisuus puolueelle, itseuhrautuva, väsymätön työskentely työtätekevien hyväksi tulee olemaan esimerkkinä miljoonille proletaareille ja työtätekeville heidän suuressa taistelussaan kommunismin voiton puolesta.

NEUVOSTOLIITON KOMMUNISTISEN PUOLUEEN (bolshevikkien) KESKUSKOMITEA

*

Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen (bolshevikkien) Keskuskomitealle

Kommunistisen Internationalen Toimeenpaneva komitea yhdessä Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen (bolshevikkien) ja Neuvostoliiton työtätekevien kanssa, yhdessä kansainvälisen proletariaatin kanssa syvästi suree toveri VALERIAN VLADIMIROVITSH KUIBYISHEVIN, NKP(b):n KK:n politbyron jäsenen kuolemaa, joka tapahtui Moskovassa tammikuun 25 päivänä v. 1935.

KOMMUNISTISEN INTERNATIONALEN TOIMEENPANEVA KOMITEA.

KOMMUNISTI

NKP(b):n LENINGRADIN ja KARJALAN ALUEKOMITEAIN POLIITTIS-TALOUDELLINEN AIKAKAUSJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOITE: LENINGRAD 24, Harkovskaja 7. V/K KIRJA

№ 1 (138) TAMMIKUUN 23 p. 1935

Kymmenvuotinen taival

KOMMUNISTI täyttää 10 vuotta. V. 1925 tammikuun 15 päivänä ilmestyi lehtemme ensimmäinen numero.

Suomenkielisen kommunistisen aikakauslehden toimeensaaminen kymmenen vuotta sitten oli kipeän tarpeen vaatima. Ei se ollut aivan ilman edeltäjiä. Jo kesällä v. 1918, kun suomalaiset vallankumouspakolaiset Pietarissa, hävityn taistelun kokemuksen pakoittamina, tutkivat leninismin teoriaa ja käytäntöä, oli alettu julkaista Kumous-aikakauslehteä, jota jonkin aikaa toimitti tov. O. V. Kuusinen. Sen jälkeen v. 1921, NKP(b):n suomalaisten järjestöjen Keskustoimisto julkaisi muutamia numeroita Tietoja ja ohjeita. Mutta sen jälkeen oli marxilais-leniniläisen teorian suomalaisille selvittäminen Neuvostoliitossa yksinomaan Leningradissa ja Karjalassa ilmestyvien lehtien ja varsin vaatimattoman suomenkielisen kirjallisuuden varassa.

Suomessa ilmestyi kyllä kommunistinen aikakauslehti, illegaalinen SKP:n äänenkannattaja Proletaari, mutta se oli toimitettu puolueen työtä silmälläpitäen eikä Neuvostoliiton suomalaisten raatajien tarpeita varten. Eikä siinä ollut tilaakaan Neuvostomaan ja maailman kommunistisen liikkeen kysymysten laajemmalle käsittelylle.

Suomenkielisten puoluekaaderien ja aktiivijoukkojen luku lisääntyi ja yhä polttavammaksi kävi tarve saada perusteellisia selvityksiä vallankumouksen probleemeista, teoreettisia perusteluja puolueen linjan oikein ymmärtämiselle, omien erikoisten probleemien selvittelylle. Aikakauslehden tarpeellisuudesta oli useinkin puhetta ja se yleensä myönnettiin, mutta ei päästy tuumasta toimeen ennenkuin tov. Santeri Nuorteva (kuoli v. 1929) toimekkuudellaan sai meidät vihdoinkin voittamaan vaikeudet.

Tammikuun 15 p. v. 1925 päivätyn Kommunistin ensimmäisen numeron johtavassa kirjoituksessa esitetään niitä tehtäviä, jotka Kommunistin toimitus itselleen asetti. Huomautettiin, että suomenkielinen kommunistinen sanomalehdistö Neuvostoliitossa on hyvin pieni, joten «se ei voi läheskään riittävässä määrässä antaa tilaa kommunistisen liikkeen tehtäviä valaiseville periaatteellisille kirjoituksille», ja näin jää suomalainen lukija vaille leninismin kysymysten jatkuvaa seuraamista «ja työväenvallan elämän esilletuomien kysymyksien teoreettista selvittelyä». Sama koskee myös kysymystä leninismin sovelluttamisesta maailman työväenliikkeeseen yleensä. Kirjoituksessa korostetaan erikoisesti, kuinka kautta maailman tapahtuva kommunistien organisatioprosessi «tapahtuu alituisen taistelun keskellä menshevikkejä ja puolmenshevikkejä vastaan», jotka «milloin avoimesti, milloin salakuljettamalla... vieraita käsitteitä itse kommunististen puolueitten riveihin, yrittävät johtaa liikettämme pois niiltä poluilta, jotka veivät Venäjän kom-

munistipuolueen Lokakuuhun, ja lokakuussa maailmanvallan asemaan», ja «joka johtaa maailman työväenliikettä lopullista voittoa kohti».

Sitten luetellaan koko joukko Neuvostoliiton taloudellisen ja neuvostorakennustyön kysymyksiä, joiden syvempi selvittely suomalaisille lukijoille on kipeän tarpeen vaatima. Varsinkin on tärkeää selostaa bolshevikkipuolueen kysymyksiä ajankohtana, jolloin Trotski «jälleen yrittää salakuljettaa puolueen keskuuteen leniniläisyydelle vastakkaisia arvosteluja ja käsityksiä, jotka saivat puolueen musertavan tuomion». Erikoisesti korostetaan kansallisuuskysymyksen selvittelyä ja Neuvosto-Karjalan samoin kuin Leningradin alueen suomenkielisen työväestön ja talonpoikain kysymysten seuraamista.

Tärkeäksi tehtäväksi asetetaan myös Suomen luokkataistelukysymysten selostaminen; «seuraammehan me päivästä toiseen tapahtumia Suomessa, iloitsemme jokaisesta työväen voitosta siellä, kiroamme jokaista lahtarien konnantekoa siellä». Vielä luvataan kehittää vuorovaikutusta Amerikan suomalaisten työläisten kanssa ja seurata Neuvostoliiton kulttuurielämässä tapahtuvaa valtavaa kehitystä. Lyhyesti: Kommunistin toimitus asetti, asianomaisten puolue-elinten osoituksen mukaan, tehtäväkseen luoda lehdestä johtava suomenkielinen kommunistinen aikakauslehti.

Nyt on meidän lyhyesti arvioitava, millä tavalla Kommunisti on nämä tehtävät kyennyt täyttämään. Kun käy lävitse lehden kymmenen vuosikertaa, jotka parin senttimetrin vahvuisesta alusta ovat kasvaneet kolminkertaisiksikin ja vuotisten sisällysluettelojen sekä v. 1933 toimitetun 8-vuotishakemiston avulla koettaa tätä arviota suorittaa, niin voi vissillä tyydytyksellä todeta, että ei ole aivan vähäinen se työ mitä on suoritettu.

Ensiksikin on todettava, että Kommunisti on NKP(b):n Leningradin ja Karjalan aluekomiteain poliittistaloudellisena aikakausjulkaisuna koko olemassaolonsa ajan ollut puolueen linjalla, niin kuin sen on osottanut ja sen noudattamista valvonut puolueen bolshevistinen keskuskomitea, parhaan leniniläisen, teräksisen Stalinin johdolla. Lehtemme on puoluejohdon osotuksen mukaisesti taistellut puolueen linjalta poikkeamisia, oikeistoukloonia ja trotskilaista sekä zinovjevilaista oppositiota vastaan, osottaen kuinka näiden tie on johtanut vastavallankumoukselliseen porvariston asioimiseen ja — parhaiden bolshevikkien murhiin asti.

Kommunistin eräänä tärkeänä tehtävänä on ollut selostaa marxilaista teoriaa, siten osaltaan rikastuttaen suomenkielellä saatavissa olevaa kovin köyhää marxilais-leniniläistä kirjallisuutta. Vaikka lehden tila ei olekaan sallinut julkaista kovinkaan paljoa itsensä kommunismin tieteellisten perustajain, Marxin ja Engelsin, kirjoituksia, on kuitenkin julkaistu useita tärkeitä heidän opportunisteja vastaan kirjoittamia kirjeitään, joita II internationalen johtajat, Kautsky ja kumpp., olivat vuosikymmeniä salanneet. On myös julkaistu muita näytteitä niistä arvokkaista ainehistoista, joita Marx—Engels—Lenin-Instituutti on saattanut esille opportunistien salakätköistä. Samoin on selostettu tärkeimmät kohdat siitä taistelusta, jota marxilais-leninistit ovat jatkuvasti käyneet marxilaisen teorian puhtauden puolesta sen menshevistisiä, sosialidemokraattisia väärentäjiä vastaan, filosofian, taloustieteen, historian ym. aloilla. Tämä on ollut sitäkin tärkeämpää, kun sosialidemokraattiset perut ovat olleet varsin voimakkaat huomattavassa osassa Kommunistin lukijakuntaa, jonka aikaisempi puoluekasvatus ei ollut tapahtunut leninismin vaikutuksen alaisena. Yhä edelleen on tämän rintaman hoitaminen Kommunistin tärkeänä tehtävänä.

Koko joukon enemmän kuin Marxin ja Engelsin on Kommunisti ju-

laissut Leninin kirjoituksia. Se onkin ymmärrettävää. Koskevathan Leninin kirjoitukset Venäjän vallankumouksen peruskysymyksiä, jotka — tov. Stalinin mainion lausunnon mukaan — samalla ovat kansainvälisen vallankumouksellisen liikkeen peruskysymyksiä. Julkaistavan Lenin-kirjallisuuden täydennykseksi on Kommunisti julkaissut sellaisia Leninin kirjoituksia, jotka varsinkin opiskelutyössä ovat osoittautuneet välttämättömiksi valaisemaan bolshevismin taistelua eri etapeilla menshevismia, sen trotskilaista muunnosta sekä kansainvälistä opportunismia ja luopuruutta, revisionismia ja kautskylaisuutta vastaan. Valaistu on, vaikkakin puutteellisesti, Leninin taistelua luxemburgilaisuutta y.m. vasemmistolaisia syrjäsuuntia vastaan. Ja vaikka Leninin teosten suomeksi julkaisemisessa nyt onkin odotettavissa nopeampia tempoja, on Kommunistin tehtävänä edelleenkin julkaista Leninin runsaasta tuotannosta sellaisia välttämättömiä kirjoituksia, jotka muun Lenin-kirjallisuuden kautta eivät lähiaikana muuten tulisi suomenkielisten lukijain käsiin. Tämä koskee varsinkin sitä Leninin opetusten aartehistoa, jota Marx—Engels—Lenin-Instituutti jatkuvasti saattaa julkisuuteen Lenin-Sbornikkain (kokoelmain) kautta, joita jo on ilmestynyt 26 ja joissa on julkaistuna sekä asiakirjoja Leninin aikaisemmasta puoluetyöstä että erikoisesti näytteitä siitä valtavasta johtamistyöstä, jota hän suoritti Lokakuun suuren vallankumouksen välittömänä valmistuskautena ja Neuvostovallan aikana — sen puolustustaistelussa vastavallankumouksellisia hyökkäyksiä vastaan, samoin kuin sosialistisen rakennustyön perusteita pantaessa.

Leninin suuren oppilaan ja työn jatkajan, tov. Stalinin, luovan marxismin elävän tulkitsijan ja kansainvälisen kommunistisen liikkeen kunnioitetun johtajan, kirjoituksia ja selostuksia on Kommunisti julkaissut varsin runsaasti. Mainittakoon vain, että Kommunistin kautta tulivat julkisuuteen tov. Stalinin taistelupuheet ja kirjoitukset trotskilais-zinovjevilaista oppositiota ja buharinilaista oikeistosuuntaa vastaan. Myös on Kommunistissa julkaistu tov. Stalinin käänteentekevä puhe talousmiehille v. 1931 ja hänen historiallinen kirjeensä bolshevismin historian kysymyksistä, joka terästi luokkavalppautta ja aiheutti perusteellisen puhdistustyön ideologisella rintamalla neuvostomaamme kaikilla toimialoilla, samoin kuin Kominternin kaikissa sektioissa. Ja vaikka viime vuosina tov. Stalinin marxilais-leniniläisen teorian ja käytännön kysymyksissä kokonaisen uuden aikakauden alkua merkitsevät selostukset onkin nopeasti erikoispainoksina ja päivälehtien kautta saatettu suomalaisille lukijoille, on kuitenkin tov. Stalinin tärkeiden haastattelujen ja kirjoitusten suomenkielisille lukijoille toimittaminen ollut ja on edelleen yhtenä tärkeänä Kommunistin tehtävänä.

Laajimman tilan ovat, kuten luonnollista, ottaneet tämänpäiväisen käytännön — sosialismin rakentamisen, teollistuttamisen, kollektivisoinnin, neuvostokaupan — suuret kysymykset. Puoluekokousten asiain käsittelyn ja puolueen aikakauslehtien, erikoisesti Bolshevikin mukaan on annettu kulloinkin aktuaalisten probleemien teoreettinen perustelu. Samalla on koetettu säännöllisesti seurata puolueen tärkeiden ratkaisujen sovelluttamista Karjalan Neuvostotasavallassa ja Leningradin alueen kansallisissa piireissä, vaikkakin tässä suhteessa täytyy myöntää olleen puutteellisuuksia. Nämä ovat johtuneet osaksi siitäkin, että eri toimialojen raskaasti kuormitetuilla työntekijöillä ei ole aina riittänyt aikaa kirjoittamiseen. Ehkä vaikuttaa tällaiseen väliin myös sen merkityksen aliarvioiminen, mikä on aikakauslehtikirjoituksilla, joissa vastuunalaisissa tehtävissä olevat toverit eivät vain selosta kokemuksiaan, vaan myös syvemmin pe-

rustelevat ajankohtaisten tehtäväin merkitystä sosialismin rakentamisen ja luokkien hävittämisen k.o. etapilla. Toimitus panee merkille, että tässä suhteessa on viime aikoina ollut huomattavissa edistystä ja toivoo tässä suhteessa päästävän yhä parempiin tuloksiin.

Kansainvälisen politiikan kysymyksiä on Kommunistissa seurattu, selostaen Kominternin sekä sen huomattavampain puolueiden tärkeitä kysymyksiä. Tätä tehtävää ei kuitenkaan vielä ole saatu järjestetyksi täysin tyydyttäväksi niin että voisi sanoa Kommunistin jatkuvasti ja kaikinpuolisesti selostaneen maailman vallankumousliikkeen rintamilla esiintyneitä probleemeita.

Suomen poliittisia ja yhteiskuntataloudellisia kysymyksiä on Kommunisti seurannut jatkuvasti, julkaisten SKP:n johtavien tovereiden kirjoituksia ja selostuksia. Toimituksen pyrkimyksenä on ollut saada nämä selostukset säännöllisiksi, missä pyrkimyksessä onkin yhä paremmin onnistuttu.

Amerikan suomalaisen työväen kysymyksiä, joiden seuraamisen Kommunisti asetti yhdeksi tehtäväkseen, on voitu valaista varsin vähän, ollen siihen syynä myöskin amerikkalaiset toverit, jotka eivät ole säännöllisesti käyttäneet sitäkään vaatimatonta tilaa, minkä Kommunisti olisi voinut heidän kysymystensä esittelyyn osoittaa.

Eri alojen kysymyksistä, joita Kommunistissa on käsitelty, mainittakoon tärkeimmät kansallisuus- ja talonpoikaiskysymykset, joista aika-ajoin on ollut ajankohdan tärkeimpien probleemien esittelyä eri maista. Mutta sanottava on, että kansallisuuskysymys olisi vaatinut vielä suurempaa huomiota ja toimituksen tulee siihen vast'edes enemmän huomiota osottaa. Ammatillisen liikkeen kysymyksiä on käsitelty suhteellisen vähän, samoinkuin luonnontieteellisiä ja kulttuurikumouksen probleemeita. Tekniikan kysymyksiin ei Kommunisti ole juuri huomiota kiinnittänyt ja mitättömän vähän on ollut kirjoituksia sotataidon alalta. Elintapakysymyksistä on silloin tällöin ollut lyhyitä esityksiä. Mutta sellainen tärkeä ala kuin uskonnonvastaiset kirjoitukset ovat lehdestämme puuttuneet, tuskin siltä alalta on ollut yhtään laajempaa kirjoitusta. Tämä puute on korjattava. Myöskin puoluekasvatusta koskevia kirjoituksia on ollut liian vähän. Propagandisteja varten on lehtemme julkaissut muiden kirjoitusten ohella myöskin erikoisainehistoa ja siten pyrkinyt selvittämään puolueopiskelun ydinkysymyksiä. Mutta suomenkielisten keskuudessa suoritettavan puolueopiskelun kulun, saavutuksien ja heikkouksien esittely ja valaiseminen, sitä on lehdestämme puuttunut ja se on korjattava. Kirjallisuuden ja taiteen kysymyksistä on silloin tällöin ollut lyhyitä esityksiä. Viimemainittuja kysymyksiä, samoinkuin kasvatuskysymyksiäkin varten on viime vuosina perustettu erikoisia aikakauslehtiä, joten Kommunisti onkin voinut niiden selvittelyn näille nuoremmille sisaruksille luovuttaa, mikä ei merkitse sitä, etteikö Kommunistin pitäisi niihinkin huomiota lainata, sikäli kun ne koskevat marxismin-leninismin peruskysymyksiä.

Edellisessä esityksessä on jo ollut toimituksen itsearvostelua. Siinä mielessä haluaa toimitus vielä esittää joitakin näkökohtia. Kuten lukijat ovat huomanneet, on lehdessämme varsin runsaasti esitetty puolueemme johtavien äänenkannattajien kirjoituksia tai niistä lyhennysselostuksia. Tämä on asianmukaista. Niissähän on pätevimmin perusteltu puolueemme ja sen johtaman neuvostovallan toimenpiteet vallankumouksen eteenpäinviemiseksi ja sen saavutusten turvaamiseksi. Toimitus on kuitenkin tietoinen siitä, että tämä selostaminen tulee elävämmäksi ja nimenomaan Kommunistin lukijoille hyödyllisemmäksi, sikäli kuin

sitä suoritetaan lehtemme toimialain työntekijäin omaperäisten työkokemusten selostusten ja tehtäväin asettamisen yhteydessä. Tätä varten on Kommunisti koettanut luoda ympärilleen vakinaista avustajain, eri aloilla toimivien tovereiden aktiivia. Se, että tässä pyrkimyksessä emme vielä ole täysin onnistuneet, ei ole yksin toimituksen syy.

Vedotessaan tässä suhteessa asianomaisiin tovereihin huomauttaa toimitus toisestakin seikasta. Lehdessämme on varsin vähän suoritettu väittelyä, puoluekeskustelua tärkeistä käytännön ja sitä valaisevan teorian kysymyksistä. Ne vähäiset väittelyt, mitä Kommunistissa on ollut, ovat koskeneet ajan ja paikan puolesta etäisempiä kysymyksiä — m.m. Suomen 1905—06 ja 1917—18 kysymyksiä. Karjalaisen ja Leningradin alueen suomeapuhuvan väestön keskuudessa tehtävän puolue- ja neuvostotyön kysymyksiä ja niissä ilmeneviä ristiriitoja ei ole paljoakaan tässä mielessä käsitelty. Ei ole tietenkään tarpeen keinotekoisesti «haastaa riitaa», mutta kun on, kuten tiedämme, ollut eri mieltä edessä olevain tehtäväin parhaasta ratkaisutavasta, olisi siitä voitu lehdessäkin keskustella. Tiedetään myös lehtemme toimialueilla esiintyneen epäterveitä ilmiöitä, joita vastaan on puolue- ja neuvostolinjoilla käyty taistelua. Tätä taistelua on käyty myös päivälehtien palstoilla, mutta on syytä myös Kommunistissa käsitellä tällaisia, tärkeimpiä kysymyksiä. Sitä vaatii puoluevalppaus.

Puutteellisuudeksi on merkittävä sekin, että Kommunistissa ei ole kriitillisesti seurattu suomenkielistä Neuvostoliitossa ilmestyvää kirjallisuutta, ei arvosteltu siinä esiintyneitä virheellisyyksiä. Onhan meidän kirjallisuudessamme ollut jopa luiskahduksia leniniläiseltä linjalta, kuten on näkynyt m.m. sanomalehdissä ilmenneistä arvosteluista ja erikoiskirjoina julkaistuista väittelyistä. Kommunistilla olisi ollut syytä myös sanoa sanansa. Myös olisi lehdellämme ollut aihetta seurata suomenkielisen kirjallisuuden suomennosten sisältöä ja kieliasua. Me tiedämme, että päteviä suomentajia ja kirjallisia kielenkäyttäjiä on meillä ollut ylen vähän ja nekin vähät ovat olleet kuormitetut muulla työllä. Kirjallisen työn kaaderit on ollut kasvatettava itse työn kulussa. Ja siitä on seurauksena, että koko joukko epäkypsää suomennoskirjallisuutta on päässyt julkisuuteen, josta olisi pitänyt lukijoille varotukseksi ja suomentajille ojennukseksi huomauttaa. Ja vaikka kirjallisuutemme kieliasu ja suomennosten pätevyys ovatkin huomattavasti parantuneet ja vaikka tärkeimpäin suomennosten luotettavaisuudesta nykyään pidetäänkin yhä tarkempaa huolta, ei silti julkisen arvostelun merkitys tälläkään alalla ole käynyt tarpeettomaksi.

Joku sana lehtemme toimitustavasta. Kun Kommunistin ensimmäiset numerot 10 vuotta sitten saapuivat Amerikkaan, oli eräässä sikäläisessä toverilehdessä arvostelu, jossa Kommunisti leimattiin hyvin raskaaksi ja vaikeasti sulatettavaksi luettavaksi. Se että tuo arvostelija jotenkin pian siirtyi luopioiden leiriin, ei oikeuta meitä viittaamaan kintaalla niin tärkeään kysymykseen kuin on se, missä määrin lehden toimitustapa on vastannut tarkoitustaan. Kysymykseen, onko lehti ollut niin kirjoitettu, että kehittyneempi lukijapiiri — jolle lehti on tarkoitettu — voi vaikeudetta sen omaksua, vastaaminen on tietenkin lähinnä asianomaisten toveripiirien ja puolue-elinten asia, mutta voi siitä toimituskin sanoa sanansa. Käydessä läpi Kommunistin vuosikertoja on todettava, että sen toimitustapa on eri aikoina jonkin verran vaihdellut. Väliin on lehti ollut «vilkkaampi». Lyhyissä kirjoituksissa ja katsauksissa on käsitelty mitä moninaisempia asioita. Toisinaan on taas numeroita, joissa on pelkkiä «raskaansarjan» kirjoituksia, usein useitten nu-

meroitten läpi jatkuvia. Ja täytynee myöntää, että väliin on ollut niin laajoja, ja numeroilla niin kyllästettyjä kirjoituksia, etupäässä suomennoksia, että ne epäilemättä ovat tuntuneet suurelle osalle lukijakunnasta liian raskaalta eivätkä aina ole olleet heidän käytännöllisen työnsä tarpeen vaatimat.

Toimitus pitää edelleen tärkeänä pyrkiä siihen, että lehti olisi monipuolinen. Se on sittenkin yhä edelleen suurin suomenkielinen kommunistinen aikakauslehti maailmassa. Sellaisena on sen velvollisuutena antaa yleiskuva maailmantilanteesta ja kommunistisen liikkeen pääkysymyksistä. Ja kun suomenkielellä on vielä varsin harvoja erikoisalojen aikakauskirjoja, täytyy Kommunistin yhä edelleen täyttää näiden eräänlaisen «kokoomuksen» tehtävä. Tämä ei kuitenkaan, se on täydellä painolla korostettava, saa tapahtua lehden päätehtävän kustannuksella. Ensisijassa on lukijoille annettava bolshevikkipuolueen aktiivijäsenille välttämätön teoreettinen päivänkysymysten perustelu, erikoisesti paikallistutettuna Leningradin suomalaisalueen sekä Karjalan käytännön kysymyksiin. Huomautettakoon sivumennen, että vaikka Neuvosto-Karjala y.m. Karjalassa ilmestyvät paikalliset julkaisut pitävätkin huolta sikäläisten kysymysten valaisemisesta, on Kommunistilla myös tässä suhteessa tärkeä tehtävänsä. Tämän ohella on, kaikki Kommunistin tilankäyttö huolellisesti huomioon ottaen seurattava ja selostettava leninismin yleisten kysymysten ja maailman kommunistisen liikkeen kysymysten käsittelyä, niin että lukija lehden kautta saa luotettavan yleiskuvan liikkeemme tilasta maailman mitassa.

Kommunistin toimitus on iloinen voidessaan todeta, että se 10-vuotistaipaleellaan on kyennyt suorittamaan varsin merkittävän työn ja että lehden vuosikerrat yhä edelleen ovat tärkeänä lähdekirjana — ei vain historian tutkijoille, vaan myös eri alojen opiskelijoille. Erikoisesti haluaa toimitus kiittää Leningradin ja Karjalan johtavia puolue-elimiä siitä poliittisesta ohjauksesta, jota se koko olemassaolonsa ajan on saanut nauttia. Toimitus kiittää myös kaikkia avustajia ja levittäjiä siitä työstä, mitä ne ovat lehden hyväksi tehneet. On syytä kehoittaa lukijain konferensseja, joita toimitus on järjestänyt ja tulee jatkuvasti järjestämään, lausumaan rohkeasti arvostelunsa lehdestämme. Saman toivomuksen lausumme myös yksityisille tovereille. Ja ennenkaikkea: lähtiessään uudelle taipaleelle täytyy Kommunistin entistä enemmän saada osakseen valpasta huomiota puoluejärjestöjen ja koko lukijakunnan puolelta. Kommunistin on luotava ympärilleen sellainen aktiivi, joka pitää huolta siitä, että mikään tärkeä sosialistisen rakennustyön ja luokkataistelun kysymys, mikä jännittää suomalaisten työläisten ja kolhoositalonpoikain mieliä, ei jää lehden palstoilla käsittelemättä.

Toimitus on vakuutettu siitä, että lehtemme — asianomaisten puolue-elinten johdolla ja yhä laajenevan avustajakunnan sekä lukijapiirin avulla — on toisella vuosikymmentaipaleellaan entistä paremmin täyttävä tehtävänsä suomenkielisenä johtavana aikakauslehtenä, bolshevismin esitaistelijana rintamaosallaan.

Petoksen ja kavalluksen täyttynyt kehä

NÄINÄ päivinä kokoontuu neuvostojen VII edustajakokous, johon koko maa on valmistautunut mitä suurimmalla innostuksella. Tyynen valtameren rannikolta Valko-Venäjän ja Ukrainan rajapiireihin asti, Kirovskin (Hibinogorskin) napapiirin takaisilta lakeuksilta neuvostovallan subtropiikkaan, «polttavaan Kolhidaan» saakka — kaikkialla on neuvostojen vaalit suoritettu loppuun, pidetty piirien, alueiden ja aluepiirin neuvostojen edustajakokoukset. Neuvostovaalit muodostuivat sen valtavan työn todelliseksi katselmukseksi, joka on viime vuosina suoritettu sosialistisen rakentamisen kaikilla aloilla.

Kun Moskovan parhaat iskurit kiersivät vaalien aikana automobiilillä tehtaissa ja työlaitoksissa ajaen sosialistisen Moskovan entisestään aivan tuntemattomiksi uusittuja, oivallisia katuja, niin ylpeydellä ja ihastuksella he katselivat kättensä töitä. Ei suotta ole uhrattu niin paljon sankarillisia ponnistuksia ensimmäisen ja toisen viisivuotisen vuosina! Ei ole enää sellaista konetta, jota me emme voisi valmistaa tehtaissamme. Musta metallurgiamme täytti joulukuun 16 päivänä vuosisuunnitelmansa, antaen maalle valurautaa 10 milj. tonnia, lisäten vuodessa tuotantoansa 48 prosentilla. Musta metallurgiamme on varmasti ottanut ensipaikan Euroopassa ja toisen — maailmassa. Ja vielä äskettäinhän se oli jälkeenjäänyt ala.

Sosialistisen maatalouden piti vuoden 1934 keväällä käydä ankaraa taistelua luontoa vastaan, epäedullisia ilmastosuhteita vastaan. Sosialistisen talousjärjestelmän edullisuuden avulla me suoriuduimme kunnialla tästä koetuksesta. Kokonaisuudessaan oli sato koko maassa suunnilleen sama kuin edellisenä vuotena, mutta sadonkorjuun paremman järjestelyn avulla, häviöitä pienentämällä saatiin viljaa kokonaista 250—300 miljoonaa puutaa enemmän kuin edellisenä vuotena.

Keskuskomitean marraskuun täysiistunnon päätös korttien poistamisesta viljaan ja muutamiin muihin tuotteisiin nähden on sosialismin mitä suurin voitto. Se osoittaa, miten paljon me olemme kulkeneet eteenpäin, miten valtavia aineellisia varastoja me olemme luoneet. Se johtaa täydelliseen kaikkien niiden mahdollisuuksien kukoistukseen, jotka sisältyvät sosialistiseen talouteen, neuvostokauppaan. Joka päivä lisääntyy väestön välttämättömien kulutustavarain määrä ja valikoima. Maamme tulee päivä päivältä yhä mahtavammaksi ja rikkaammaksi. Se on pakko tunnustaa porvarillisten sanomalehtimiestenkin — henkilöiden, joita ei voi syyttää erikoisesta myötätuntoisuudesta kommunismia kohtaan. Täysiverisempää kuin koskaan ennen on meidän suuren kotimaamme elämän sykintä. Kaikkialla kiehuu luova työ. Rauhallisina, varmoina rakentavat työläiset, kollektivistit ja kaikki Neuvostoliiton työtätekevät kaunista, valoista, iloista elämää. He rakentavat tätä elämää rakkaan kommuistisen puolueensa johdolla, jonka etunenässä on sen rakas ja viisas johtaja, työtätekevien opettaja ja ystävä toveri S t a l i n. Eivätkä mitkään voimat maailmassa voi estää Neuvostoliiton työtätekeviä suorittamasta loppuun sosialismin suuren rakennuksen rakentamista.

Mutta meidän iloamme on synkentänyt koko puolueen rakastaman tov. Kirovin katala murha, toverin, jonka Zinovjevin puoluevastaisen ryhmän häpeällinen pohjasakka, joka oli vyörynyt valkokaartilaisen vastavallankumouksen likaviemäriin, tempasi pois riveistämme. Ketä ovat nuo kolmikertaisen kirouksen ja inhon ansainneet «Leningradin keskukseen»

kuuluvat murhamiehet? Tässä yhtyivät ne, jotka vuosien kuluessa olivat hautoneet ahtaissa, likaisissa aatoksissaan eläimellistä vihaa ja kiukkua puoluetta kohtaan, Keskuskomitean johtoa kohtaan. Yhdeksän-kymmenen vuotta sitten suurin osa heistä oli «toiveita herättävien» joukkoon kuuluvia nuoria miehiä. Myrkyttävällä demagogiallaan Zinovjev turmeli nämä kokemattomat nuorukaiset, synnytti heissä ajatuksen, että he muka ovatkin maan suola, «todellisia 96 prosentin vallankumouksellisia». Näiden keskuudessa zinovjevilaisen puoluevastaisen opposition johtajat vielä XIV puoluekokouksen edellä häpeilemättä harjoittivat vastavallankumouksellista laverteluaan «termidorista», herättäen heissä ajatuksia, että vanhat puoluekaaderit ovat muka «muuttuneet toisiksi». Jo silloin heihin kylvettiin vihan ja epäluottamuksen siemeniä Keskuskomitean johtoa kohtaan, heistä näytti siltä, että sosialismin rakentaminen maassamme on mahdotonta. Heidän keskuuteensa levitettiin kaikennäköisiä «vihreitä vihkosia» ja muita Zinovjevin opposition fraktio-asiapapereita. Pyrkien asettamaan kommunistisen nuorisoliiton puoluetta vastaan, Zinovjevin oppositio yritti v. 1925 kutsua Leningradiin koolle melkeinpä yleisvenäläisen nuorisoliittokonferenssin puolueen KK:n ja nuorisoliiton KK:n tietämättä. Kuten tunnettua, päättyi yritys muuttaa Leningradin puolue- ja nuorisoliittojärjestöt taistelukeskuksiksi Keskuskomiteaa vastaan Zinovjevin opposition häpeälliseen häviöön. Jo XIV puoluekokouksen koollaollessa Leningradin puoluejärjestö, Leningradin proletaarit varmistuivat Zinovjevin opposition puoluevastaisista hankkeista. Hyläten sen, Leningradin puoluejärjestö, tov. Kirovin johtamana ryhmittyi kiinteästi Keskuskomitean ympärille ja otti sille kuuluvan paikan taistelussa sosialismin valmiiksi rakentamiseksi maassamme.

Vastoin antautumismielialan valtaan joutuneiden ja rintamakarkureiden tahtoa, jotka eivät uskoneet sosialistiseen rakennustyöhön, kasvoi uusi Leningrad. Sen mainioista tehtaista, Neuvostoliiton teollisen mahdin ahjosta ylpeilee koko maa. Mutta inhoittavat kapitalismin leiriin loikkijat eivät nähneet näitä saavutuksia. Puoluetta kohtaan tuntemansa vihan sokaisemana nuo vastavallankumoukselliset epäsikiöt katselivat kaikkea meidän kiihkeiden vihollistemme silmin. Zinovjevilaisen puoluevastaisen ja neuvostovastaisen ryhmän häpeällinen pohjasakka, joka oli luonut «leningradilaisen keskuksensa», katseli vihamielisesti jokaista uutta tehdasta, jokaista uutta kulttuuripalatsia, lujittuvia neuvostotiloja ja kollektiivitalouksien markkinoita. Sillä kaikki tämä puhui, huutamalla huusi heille heidän suorittamastaan vallankumouksen petoksesta.

He jatkoivat kiinnitarrautumistaan vanhaan puoluevastaiseen trotskilais-zinovjevilaiseen ohjelmaan, he jaarittelivat teollistuttamisvauhdin «liiallisuudesta», kollektiivitalouksien ja neuvostotilojen tarpeettomuudesta, he itkeskelivät luokkana pääpiirteissään hävitetyn kulakiston kohtaloa. Mutta voivatko he tällä kapitalismin palauttamista maahamme tarkoittavalla ohjelmalla lähestyä työläisiä ja kollektivisteja? Luonnollisesti eivät. Ja juuri sentähden ei «Leningradin keskukseen» kuuluvien murhamiesten joukkiossa ole ainoatakaan työläistä eikä kollektivistia. Entisen zinovjevilaisen puolue- ja neuvostovastaisen opposition häpeällisen pohjasakan oli pakko kiehua omassa liemessään, ahtaassa henkilöpiirissä, jonka oli liittänyt yhteen pitkien vuosien aikana puoluetta ja proletariaatin diktatuuria vastaan käyty taistelu.

Kirotut vastavallankumoukselliset epäsikiöt, joilla ei ollut mitään toivoa puolueen ja työväenluokan suistamisesta voittoisan sosialistisen rakennustyön tieltä, alkoivat haaveilla

interventiosta, imperialistien aseellisesta hyökkäyksestä Neuvostoliittoa vastaan. He toivoivat, että sillä tavoin tulee estetyksi toisen viisivuotisen suunnitelmien toteuttaminen, sillä tavoin onnistutaan kukistamaan heidän vihaamansa neuvostovalta. Tarvitaanko selvempää todistusta niinsanotun «Leningradin keskuksen» valkokaartilais-fasistisesta olemuksesta? L. Nikolajev ilmoitti läheisilleen henkilöille, että «neuvostovalta voidaan kukistaa vain ulkomaisten kapitalististen valtioiden sen kimppuun tekemän hyökkäyksen avulla ja että hän ollessaan ulkomailla tulee kaikin keinoin auttamaan jokaista kapitalistista valtiota, joka hyökkää Neuvostoliiton kimppuun neuvostovallan kukistamiseksi.»

Zinovjevilaisen puolue- ja neuvostovastaisen ryhmän inhottava pohjasakka oli yhteydessä meitä ympäröivän kapitalistisen maailman edustajain kanssa, he kävivät useammin kuin kerran heidän luonaan apua anomassa, tarjosivat heille erilaista «vakoiluaineistoa». «Leningradin keskuksen» vastavallankumouksellinen joukkio sai erään ulkovallan konsulilta suuria rahasummia. Tämän konsulin kautta se pyrki pääsemään yhteyteen itse päävastavallankumouksellisen T r o t s k i n kanssa.

L. Nikolajev sanoo tästä tunnustuksissaan seuraavaa:

«Tavattaessa seuraavan kerran — kolmannen tai neljännen konsulaatin rakennuksessa — konsuli ilmoitti minulle, että hän suostuu toteuttamaan pyyntöni, ja antoi minulle viisituhatta ruplaa.

Samalla hän sanoi, että voi saada aikaan yhteyden T r o t s k i n kanssa, jos minä annan hänelle jonkinlaisen kirjeen ryhmältä T r o t s k i l l e.

Keskustelustani konsulin kanssa minä ilmoitin K o t o l y i n o v i l l e, luovuttaen hänelle saaduista rahoista neljätuhatta viisisataa ruplaa, mutta viisisataa ruplaa minä jätin itselleni.»

E i o l e m i t ä ä n e r o a zinovjevilaisen opposition vastavallankumouksellisen pohjasakan päämäärien ja taistelumetodien ja kansan avointen vihollisten, tilanherrain ja kapitalistien valkokaartilaisten emigranttijärjestöjen «Rossiskij obshevoinskij zojus» ja «Bratstvo ruskoi pravdyi» (denikiniläiset) päämäärien ja metodien välillä, mitkä järjestöt tekevät avoimesti terroripropagandaa, lähettelevät järjestelmällisesti Neuvostoliiton alueelle agenttejaan järjestämään ja suorittamaan terroristisia tekoja neuvostovallan edustajia vastaan ja panivat toimeen tov. V o r o v s k i n ja tov. V o i k o v i n murhan.

«Leningradin keskuksen» fasistit, nuo häpeälliset kapitalismin leiriin loikkijat, jotka uneksivat interventiosta ja olivat valmiita auttamaan kaikkein petomaisimpia Neuvostoliiton vihollisia, astuivat myöskin terrorin tielle. Puolueen ja hallituksen johtajain katalain murhain avulla ajattelivat he saavansa aikaa sekaannusta puolueessa ja neuvostohallituksen johdossa.

«Tutkimuksissa on todettu, — sanotaan Neuvostoliiton sisäasiain kansankomissariaatin ilmoituksessa joulukuun 22 päivältä 1934, — että tämä neuvostovastainen ryhmä muodosti suljetun ryhmän, joka oli menettänyt kaiken toivonsa joukkojen tukeen, joka oli poliittisesti tuomittu häviöön ja joka oli astunut, päämääriensä toteuttamisen mahdottomuuden takia, terrorin tielle.»

Ei ole sattuma myöskään se, että katalat murhamiehet suuntasivat kuulansa tov. S. M. Kiroviin. Entisen zinovjevilaisen puolue- ja neuvostovastaisen opposition jäsenten häijyihin mieliin oli pesiytynyt alhainen koston tunne vallankumouksen leimuavaa puhujaa kohtaan, joka aatteellisesti ja poliittisesti murskasi zinovjevilaisen opposition Leningradissa.

«Mitä tulee tov. K i r o v i n murhaan, — sanotaan sisäasiain kansankomissariaatin ilmoituksessa, — niin

siinä, syytettyjen ilmoituksen mukaan, oli lisämotiivina kostaa tov. Kiroville, joka oli aatteellisesti ja poliittisesti lyönyt hajalle entisten zinovjevilaisten Leningradin ryhmän. Nikolajev sanoo tunnustuksissaan: «Kirovin kanssa on entisellä oppositiolla erikoiset laskunsa sen taistelun yhteydessä, jonka hän järjesti leningradilaisia oppositiolaisia vastaan.»

*

Kuka kasvatti «Leningradin keskukseen» kuuluvat murhamiehet? Kuka oli tämän vastavallankumouksellisen joukkion opettajana ja aatteellisena johtolippuna monien vuosien aikana? Sen opettajana ja kasvattajana ovat olleet Zinovjev ja Kamenev.

Ei ole liikaa, jos nyt palauttaa mieliin muutamia bolshevistisen puolueen historian sivuja. Ne kertovat, miten monta kertaa vallankumouksen ratkaisevina, käänteentekevinä hetkinä Zinovjev ja Kamenev ovat häpeällisesti pettäneet puolueemme ja vallankumouksen.

V. 1915. Tsaarin oikeudessa on esillä juttu valtakunnan duuman edustajia ja muita bolshevikeja vastaan, jotka oli vangittu yllätettynä maanalaisessa konferenssissa marraskuussa 1914. Eroitukseksi Petrovskin ja muiden bolshevikiedustajain miehuullisesta käyttäytymisestä Kamenev häpeällisesti arkailee, koettaen osoittaa tsaarin oikeudelle solidaarisuutensa sosiaalipatriootti herra Jordania kohtaan ja erimielisyytensä Keskuskomitean kanssa. Artikkelissaan Mitä osoitti VSDTP:n fraktion oikeusjuttu? Lenin leimasi häpeällä tämän Kamenevin menettelyn oikeudessa.

Maaliskuu 1917. Helmikuun vallankumous oli ehtinyt vyöryä etäisellä Siperian kolkalla olevaan pieneen Atshinskin kaupunkiin. Kamenev pitää kokouksessa liberaalisen, sosiaalipatrioottisen puheen (ei hän suotta osoittanut oikeudessa solidaarisuuttaan Jordanille!), suutelee arvokkaita atshinskilaisia kauppiaita ja lähettää yhdessä niiden kanssa onnittelusähkösanoman... Mihail Romanoville.

Huhtikuun konferenssi vuonna 1917. Kamenev tekee apuselostuksen, joka on suunnattu Leniniä vastaan, porvarillis-demokraattisesta vallankumouksesta sosialistiseen vallankumoukseen siirtymistä koskevaa tunnusta vastaan. Kamenev ilmoittaa itsevarmana: «Minun mielestäni tov. Lenin on väärässä, kun hän sanoo, että porvarillis-demokraattinen vallankumous on päättynyt. Minä ajattelen, että se ei ole päättynyt. Tässä on meidän erimielisyytemme.»

Kamenev laulaa ylistysvirsiä porvarilliselle demokratialle: «On vielä aikaista puhua, että porvarillinen demokratia on käyttänyt kaikki mahdollisuutensa.»

Lokakuu 1917. Zinovjev ja Kamenev toistavat kaksi kertaa mitä mustimman petoksen, rikkuruuden ja karkuruuden Lokakuun suurina päivinä v. 1917.

Leninin ja Stalinin johdolla puolue valmisti voimakkaasti Lokakuun rynnäkköä. Lokakuun 23 (10) päivänä Keskuskomitea tekee historiallisen päätöksen aseellisesta kapinasta. Zinovjev ja Kamenev taistelivat raivoisasti tätä päätöstä vastaan. Kärsittyään tappion he esiintyivät petturin tavoin puolueelle vieraassa lehdistössä, väitellen Keskuskomitean päätöstä vastaan aseellisesta kapinasta, paljastaen kavaltajan tavoin puolueemme suunnitelmat porvaristolle. Kirjeessään bolshevikkien puolueen jäsenille Lenin puhui Zinovjevin ja Kamenevin «rajattomasta halpamaisuudesta, todellisesta petoksesta» ja vaati heidän erottamistaan puolueesta.

«Kamenev ja Zinovjev ilmiantoivat Rodzjankolle ja Kerenskille puolueensa Keskuskomitean päätöksen aseellisesta kapinasta ja viholliselta salatusta aseellisen kapinan valmistelusta, ajan valitsemisesta aseellista kapinaa varten,» — kirjoitti Lenin suuttuneena (XXI nide, sivu 355).

Mutta Zinovjevin ja Kamenevin petturin osuus Lokakuun päivinä ei päättynyt tähän. He tunnustivat sanoissa virheensä, heidät jätettiin puolueeseen. Kuitenkaan ei ehtinyt kulua kuin muutama päivä, vielä ei ehtinyt päättyä aseellinen taistelu junkkereista ja kasakoita vastaan, kun Zinovjev ja Kamenev suorittavat uuden petoksen. He vaativat puolueen Keskuskomiteaa muodostamaan hallituksen kaikista niinsanotuista «sosialistisista puolueista», ja hinnalla millä hyvänsä tekemään sovinnon oikeistolaisten eserrien ja menshevikkien kanssa. He olivat valmiit hyväksymään oikeistoeserrien ja menshevikkien ultimatumin, jossa vaadittiin ei enempää eikä vähempää kuin Leninin poistamista kansankomissaarien neuvoston puheenjohtajan paikalta ja hänen korvaamistaan Avksentjevilla tai Tshernovilla!

Varmistuttuaan siitä, että heidän ei onnistu horjuttaa Keskuskomitean lujaa leniniläistä tahtoa, Kamenev ja Zinovjev säälittävän pienen kannattajaryhmänsä kanssa (Shljapnikov, Ryikov y.m.) karkaavat vahtipaikalta, jättävät ilmoituksen erostaan, toivoen siten synnyttävänsä pulan puolueen ja hallituksen riveissä.

Porvaristo ja sen apurit riemuitsivat vahingoniloisina tämän ilmoituksen johdosta, ne huusivat luhistumisesta, ennustivat bolshevistisen hallituksen tuhoa. Mutta rintamakarkurit ja Lokakuun vallankumouksen rikkurit eivät onnistuneet hetkeksikään heikentämään joukkojen suurta nousua, miljoonien työläisten, sotilaiden ja talonpoikain suurta sankarillisuutta, joka «työnsi syrjään karkurit yhtä helposti kuin juna heittää syrjään lastut».

Lenin osoitti, että Kamenevin ja Zinovjevin häpeällinen «episoodi» lokakuun päivinä luonnollisesti e i o l l u t s a t u n n a i n e n. Eikä ole satunnaista, että vielä XIV puoluekonferenssin kynnyksellä, jolloin puolue tov. Stalinin johdolla kehitti valtavan suunnitelman sosialismin valmiiksi rakentamiseksi maahamme, että vielä tällöin Zinovjev ja Kamenev esiintyivät uudestaan pakokauhuisine, rikkurimielisine ilmoituksineen, että me muka «emme voi selviytyä sisäisistä vaikeuksistamme teknillisen ja taloudellisen takapajuisuuden tähden, ellei kansainvälinen vallankumous vain pelasta meitä.»

Heidän raivokas fraktiotaistelunsa Keskuskomiteaa vastaan XIV puoluekokouksen aikoihin ei ollut satunnaista. Ei ollut sattuma, että tämän taistelun «aatteellisena tukipohjana» oli leniniläisen teorian kieltäminen sosialismin voiton mahdollisuudesta yhdessä maassa, jota teoriaa tov. S t a l i n on nerokkaasti kehittänyt.

Rikkuruus ja petturuus Lokakuun päivinä, mätä menshevistinen teoria siitä, että meidän on tuhouduttava teknillisen takapajuisuutemme tähden, mitä teoriaa Zinovjev ja Kamenev kehittelivät XIV puoluekokouksen aikaan tunnuksella sosialismin valmiiksi rakentamisen mahdottomuudesta yhdessä maassa, periaatteeton liitto vastavallankumouksellisen trotskismin ja muiden puolue- ja neuvostovastaisten ryhmien kanssa, kavaltajamaiset, neuvostovastaiset esiintymiset puoluetta ja proletariaatin diktatuuria vastaan XV puoluekokouksen edellä, puolueesta erottaminen XV puoluekokouksessa; puolueeseen takaisin ottamisen jälkeen — kaksinaamainen peli oikeistolaisten kanssa vuosina 1928—1929, yhteys Rjutinin ja muiden vastavallankumouksellisten ryhmäin kanssa vuonna 1932 ja, lopuksi, yhteys zinovjevilaisen opposition vastavallankumouksellisten kuopusten, «Leningradin keskuksen», kanssa — sellainen on Zinovjevin ja Kamenevin kulkema puolueen kavalluksen ja petoksen täyttynyt kehä.

Kaksinaamaisuus, teeskennellyt ilmoitukset ja kyyneIöivät katumukset puolueen pettämistarkoituksessa ovat tulleet heidän toiseksi luonnokseen. Tähän he opettivat myöskin kuopuksiaan.

Näillä kaksinaamaisuuden ja puolueen pettämisen esimerkeillä, Zinovjevin suoranaisilla ohjeilla — tehdä vääriä, petollisia ilmoituksia, jotta puolueeseen takaisin päästyä olisi mukavampi käydä taistelua puoluetta vastaan, proletariaatin diktatuuria vastaan, — kasvatettiin niitäkin, jotka sitten lopullisesti luisuivat «Leningradin keskuksen» valkokaartilais-fasistisen terroristisen toiminnan tielle.

Valheellisten ilmoitusten suojaan kätkeytyen he matelivat, niinkuin käärme, puolueeseen, valmistaakseen kataloita myrkkypistojaan. Näille inhoittaville epäsiköille ja tylsille tyhjäntoimittajille oli orgaanisesti vastenmielistä sitkeä arkinen työ ja opiskelu, rautainen puoluekuri oli heidän vihaamansa. Tavaten toisiaan erilaisten perhejuhlien varjolla, Leningradin nuorisojärjestön historian muistelmatilaisuuksien varjolla (mitä historiaa he kaikin tavoin vääristelivät trotskilais-zinovjevilaisen opposition hengessä) j.n.e., he pumppasivat toinen toisensa täyteen villiä vihaa puoluetta ja sen johtoa kohtaan. Tämän vastavallankumouksellisen, fasistisen «työn» tuloksena oli joulukuun 1 päivän laukaus.

Vastavallankumouksellinen, fasistinen käärmeensikiö on murskattava! Kuolema murhaajalle ja sen apureille! — sellainen on työläis- ja talonpoikaisjoukkojen yksimielinen vaatimus, työläis- ja talonpoikaisjoukkojen, joita toveri Kirovin katala murha on järkyttänyt sydämen syvyyksiin saakka.

Entisen zinovjevilaisen puolue- ja neuvostovastaisen ryhmän koko vastavallankumouksellinen pohjasakka on hävitettävä juuriaan myöten! Vielä enemmän on tehostettava luokkavalppautta, poliittista valppautta, että kuolemankielissä oleva vastavallankumouksen käärme ei voisi enempää purra puoluetta. Vielä enemmän on voimistettava valppautta myöskin ideologisella rintamalla.

Me emme voi hetkeksikään unohtaa tov. S t a l i n i n ohjeita:

«On otettava huomioon, että neuvostovaltion mahdin kasvu tulee voimistamaan kuolevien luokkien viimeisten jätteiden vastarintaa. Nimenomaan juuri siksi, että ne ovat kuolemaisillaan ja elävät viimeisiä päiviään, ne tulevat siirtymään yksistä hyökkäysmuodoista toisiin, räikeämpiin hyökkäysmuotoihin... Ei ole sellaista ruokottomuutta ja parjausta, jota nämä entiset ihmiset eivät käyttäisi neuvostovaltaa vastaan ja joiden ympärille he eivät koettaisi mobilisoida takapajuisia aineksia. Tällä maaperällä voivat elpyä ja alkaa liikahdella vanhojen vastavallankumouksellisten eserrien, menshevikien ja porvarillisten nationalistien puolueiden hajalle lyödyt ryhmät keskuksessa ja syrjäseuduilla, voivat elpyä ja alkaa liikehtiä trotskilaisten ja oikeistouklonistien vastavallankumouksellisten oppositioainesten sirpaleet.»

On pidettävä mielessä vihollinen, kaikkialla juurittava pois sen jätteet, voimistettava monin kerroin aatteellis-poliittista ja organisatoorista työtämme!

Tästä puhui tov. K a g a n o v i t s h NKP(b):n KK:n marraskuun täysiistunnon yhteenvetoja käsittelevässä selostuksessaan:

«Valppaus ei vaadi yksinomaa muistamaan vihollista. V a l p p a u s v a a t i i m e i t ä k y m m e n k e r t a i s t u t t a m a a n t a i s t e l u m m e, k y m m e n k e r t a i s t u t t a m a a n a a t t e e l l i s-p o l i i t t i s e n j a o r g a n i s a t o o r i s e n t y ö m m e. V a l p p a u s v a a t i i, e t t ä m e k a i k k i a l l a i s k i s i m m e v i h o l l i s t a, l o p p u u n a s t i j u u r i s i m m e p o i s s e n j ä t t e e t..

Puolue ja kaikki Neuvostoliiton työtätekevät vastaavat tov. Kirovin murhaan voimistamalla sosialismin rakennustyötä, ne vastaavat tuhoamalla armotta luokkaviholliset ja niiden apurit, ne vastaavat vielä suu-

remmalla yhteenliittymisellä leniniläisen, stalinilaisen Keskuskomitean ympärille, puolueen ja maailman proletariaatin rakastetun johtajan tov. Stalinin ympärille.

(Bolshevikista)

Kaksi tietä

IIVO

SUOMEN TYÖVÄEN VALLANKUMOUSTAISTELU V. 1918 EI JOHTANUT TYÖVÄEN VOITTOON

VENÄJÄN vallankumouksen vaikutuksen alla kasvoi esille Suomen proletariaatin sankarillinen vallankumoustaistelu sen pyrkiessä kukistamaan oman porvaristonsa riistovallan seitsemäntoista vuotta sitten.

Tämä Suomen proletariaatin sankarillinen taistelu kärsitystä raskaasta tappiosta huolimatta on sen rikkain ja suurin kokemus. Siitä oppia ottaen on Suomen proletariaatin parhain, etumainen osa viitoittanut itselleen ja koko Suomen työväenluokalle tien uuteen voittoisaan vallankumoukseen todellisen vallankumouspuolueen, jota v. 1918 ei Suomen työväenluokalla vielä ollut, SKP:n johdolla.

Venäjän suuri Lokakuun kumous aukaisi uuden lehden maailman työtätekevien historiassa perustamalla proletaarien vallan kuudennelle osalle maapalloa ja näyttäen koko maailman työtätekeville ja sorretuille vapautumisen tien riistäjien ja sortajien kahleista. „Lokakuun vallankumous kukisti porvariston vallan. Tämä voitokas proletaarinen vallankumous pakkoluovutti pakkoluovuttajat, otti porvaristolta ja kartanoherroilta pois tuotantovälineet, ensi kerran ihmiskunnan historiassa loi ja lujitti proletariaatin diktatuurin valtavan suuressa maassa, pystytti uuden valtiotyypin, neuvostovaltion, ja pani alulle proletariaatin kansainvälisen vallankumouksen“ (Kominternin ohjelma)

Suomen työväenluokka kärsi sen sijaan vallankumouksessaan tappion. Se ei saanut lopullisesti kukistetuksi maansa porvariston valtaa, ei pakkoluovutetuksi pakkoluovuttajia eikä lujitetuksi omaa valtaansa — proletariaatin diktatuurivaltaa. Tähän oli ennen muuta syynä se, että Suomen proletariaatilta puuttui vallankumouksessaan selvä määrätietoinen vallankumouksellinen johto. Sillä ei ollut todellista taisteluesikuntaa, bolshevistista puoluetta, kuten oli, Venäjän köyhälistöllä jolle bolshevikkien puolue vallankumouksellisessa tilanteessa johdollaan takasi voiton ja sen jälkeen jo kahdeksattatoista vuotta johtaa Venäjän kansoja yhä suurenmoisempiin sosialistisiin voittoihin.

Vaikka Suomen Sosialidemokraattinen Puolue, jäsenenemmistönsä ja puoluejohtonsa n.s. siltasaarelaisen ryhmän ja ennen muuta vallankumouksellisen tilanteen vaikutuksesta monien horjumisien jälkeen lähtikin vallanoton tielle, ei se kyennyt vallankumousta voittoon johtamaan. Puolueen epämarxilaisuus, sen oikeistoryhmän petos ja vallankumouksen saboteeraus, sen itsensä valmistautumattomuus ja heikko vallankumouksen johtaminen sekä sen sosialidemokraattisesta epämarxilaisuudesta johtuvat muut raskaat virheet olivat pääsyynä Suomen työväen vallankumouksen tappioon.

Vasta vallankumouksen kovien kokemusten jälkeen, kun Suomen vanha sosdem puolue hajosi vallankumouksessa ja sen tappiossa, kun vallankumouksen johdossa olleet Neuvostoliittoon pelastuneet Suomen vallankumouksen johtajat sekä punakaartin taistelijat venäläisten bolshevikkien avulla tutustuivat Venäjän voittoisan vallankumouksen saavutuksiin ja kokemuksiin sekä omaksuivat bolshevismin-kommunismin perusteet taisteluohjeikseen, he saat-

toivat luoda Suomen proletariaatin vastaisten taisteluiden voiton takeeksi Suomen kommunistisen puolueen. Suomalaisten punakaartilaisten uljaat taistelut ovat yksi tärkeä rengas taottaessa Suomen proletaarisen vallankumouksen uuden voiton ehtoja.

VOITTOISAN VALLANKUMOUKSEN TIE

Voittoisa Venäjän Lokakuun vallankumouksen aukaisema sosialistisen kehityksen tie kaikkine vaiheineen, taisteluineen ja kokemuksineen sekä saavutuksineen on koko maailman proletaarisen vallankumousliikkeen ehtymätön voima ja asevarasto. Sen saavutukset varsinkin jos niitä tarkastaa sen „kehityksen" valossa, mikä on samaan aikaan tapahtunut kapitalistisissa maissa, eivät voi olla kohottamatta sosialistisen rakennustyön iskurien intoa uusien voittojen valloittamiseksi sekä kannustamatta kapitalistisen pakkokomennon painamia työtätekeviä taisteluun vapautuakseen kapitalismin riistosta ja sorrosta.

Nyt kun on kulunut 17 vuotta Suomen työväen sankarillisesta vallankumoustaistelusta, on erikoisesti syytä tarkastaa, mitä todella merkitsee kansojen elämälle, kun niiden kehityksen tieltä raivataan pois kapitalismin luomat esteet. Onhan meillä rinnakkain kaksi maata, jossa toisessa — Suomessa — on porvaristo vallassa ja toisessa — Karjalassa on työväenluokka vallassa. Vasta näin näiden kehitystä vertaillen voi todella nähdä miten tavattoman paljon Suomen työtätekevä väestö on menettänyt v. 1918 vallankumouksen tappion takia. Näin vasta oikein selviää Neuvosto-Karjalan tai Leningradin alueen suomenkielisille iskureillekin voittoisan Lokakuun vallankumouksen suuri sisältö.

Mikä oli Karjala ennen vallankumousta? Erämaa. Pimeä. Karu. Köyhä. Ei teollisuutta. Ei teitä. Ei kouluja (joitakin kirkkokouluja ei kannata kouluiksi laskea). Ei kansan omalla kielellä mitään kulttuuria eikä kirjallisuutta. Eteenpäin ryntäävästä kehityksestä ei tietoakaan. — Nälkää oli. Tsarismin lähettämiä pappeja joka kylässä pitämässä kansaa pimeydessä. Ahnaat kyläkulakit istuivat köyhän karjalaisen talonpojan harteilla taakkana. Puuaatra ja risukarhi olivat työvälineinä korpeen raivattuja maatilkkuja muokatessa. Oli maksettava verot valtaherroille, oli maksettava kymmenykset papeille. Maat kuuluivat rikkaille, joille piti rengiksi palkkautua.

Tyhjästä alettiin Neuvosto-Karjalan rakennustyö. Entä nyt? Mitä on Karjala nyt? Onko Karjalan kansan asema parantunut entisestään — vai jatkuuko elämä entistä toivotonta rataansa?

Karjala on nyt uusi elävä maa. Siellä elää voimistuva, kasvava, sosialismia rakentava kansa. Katsotaan mille elämänalalle tahansa, niin kaikkialta tulee vastauksena noihin kysymyksiin: Elämä kulkee uusia uria — kohden uutta, valoisaa tulevaisuutta.

KARJALAN KANSA KASVAA — SUOMEN — ?

Tsaarivallan aikana Karjalan väkiluvun kasvu oli miltei pysähdyksissä. Toisin paikoin väkiluku suorastaan väheni. Nyt neuvostovallan aikana — vuodesta 1920 vuoteen 1934 — kasvoi Karjalan väestö 220.600:sta 378.565 henkeen, kaikkiaan 14 vuodessa 157.965 hengellä — 71,6% tuona aikana. Joka vuosi neuvostovallan aikana on Karjalan väkiluku lisääntynyt keskim. 5,1%. V. 1921—22 Suomen lahtarien toimeenpanemat joukkomurhat, Karjalan kylien ryöstö ja tuhansien Karjalan asukkaiden synnyinsijoiltaan poisraahaamisen jäljet on neuvostovallan aikana peitetty. Tämä puhuu valtavaa kieltä kansasta, joka suuren neuvostojen maan yhteydessä tosiaan on alkanut elää, kansasta, joka luottaa tulevaisuuteensa ja jonka elintaso on noussut. Suomen väkiluku samanaikaisesti on pysynyt miltei pai-

kallaan. Parhaina aikoina viime vuosisadan lopulla ja tämän vuosisadan alussa ennen Suomen kansalaissotaa, lisääntyi Suomen väkiluku tuhatta asukasta kohden 12 hengellä vuodessa. Se on 1,2%. Nyt fasisti-Suomessa on tuo lisäys alentunut seitsemään tuhannelta hengeltä. Se merkitsee sitä, että Suomen väestö ei lisäänny enää vuosittain yhtä prosenttiakaan.

KARJALA TEOLLISTUU NOPEASTI — SUOMESSA KEHITYS ON PYSÄHTYNYT

Kun koko teollisuustyöväen määrä ennen laskettiin muutamissa tuhansissa, niin nyt neuvostovallan aikana Karjalassa on jo todella luotu oma proletariaatti. Kasvu tässä on ollut ennen näkemätön. V. 1929 oli teollisuustyöväestöä Karjalassa 78.066 henkeä. Vuonna 1934 oli tämä lukumäärä kasvanut 125.155 henkeen. Lisäys siis 47.089 työläistä viidessä vuodessa. Vuotuinen teollisuustyöväen lisääntyminen näinä vuosina keskimäärin 12%. Tämä jos mikään kuvaa sitä valtavaa kehitystä, mikä Karjalassa on tapahtunut.

Samanaikaisesti on Suomessa tapahtunut aivan päinvastainen „kehitys". Kun v. 1929 siellä oli teollisuudessa työntekijöitä 165.073 henkeä, niin aleni tämä luku v. 1932 mennessä 37.851 hengellä, siis melkein saman verran kuin pienessä Karjalassa samaan aikaan lisääntyi teollisuustyöläisten luku. Vielä v. 1933 lopussa, jolloin Suomen kapitalismi oli sivuuttanut syvimmän pula-ajan laskukohdan ja jolloin sillä oli erikoisia etuja Englannin puutavaramarkkinoilla, sen teollisuustyöläisten lukumäärä oli yhäkin 14,6% pienempi kuin v. 1929. Suomen teollisuus ei kykene pitämään edes entistä työvoimamäärää saati sitten takaamaan työnsaantia uusille työläisille. Ei ole kumma, jos Suomen väestön lisäkasvu on asiallisesti katsoen pysähtynyt. Suuri vakituiseksi käynyt työttömäin joukko, ainainen epävarmuus elämästä, nälkäpalkat, fasistinen sorto painavat raskaana Suomen kansaa, ja se tuntuu yksin väestön kasvussakin.

Samanaikaisesti, jolloin Karjalassa on syntynyt uusia työläisasutuksia tuhansine työläisineen, Suomessa entisissä työläisasutuksissa tapahtuu työläisten lukumäärän vähentymistä. Karjalassa on neuvostovallan aikana sen kaupunkiväestö kasvanut 10 vuodessa 17:stä—33,5 prosenttiin koko väkiluvusta. On syntynyt uusia sosialistisia asutuskeskuksia m.m.: Kantalahteen 12.000, Kontupohjaan 3.800, Nivastroille 10.000, Karhumäelle 6.000 henkeä käsittävät sosialistiset kaupungit. Tämän lisäksi tulee Vienan-Valkeanmeren kanavan ja sen ympärille rakentuvan jättiläiskombinaatin asutuskeskukset. Petroskoin suurenmoinen kasvu ja sen uudelleen rakentaminen j.n.e. T ä m ä n l a a t u i s i a o s o i t t i m i a v o i d a a n o s o i t t a a v a i n m a a s t a, j o s s a o n k u k i s t e t t u r i i s t ä j i e n v a l t a j a j o s s a v a l t a o n t y ö v ä e n l u o k a n o m i s s a k ä s i s s ä.

T e o l l i s u u d e n o s u u s k a n s a n t a l o u d e s s a N e u v o s t o-K a r j a l a s s a o n n o u s s u t t a v a t t o m a l l a n o p e u d e l l a. Tällä kertaa se on 82,4% kansantaloudesta, huolimatta siitä, että maatalous on samanaikaisesti kasvanut. Karjalaa voi todella jo pitää teollisuusmaana. Tämä teollisuuden kasvu ei tapahdu suinkaan yksipuolisesti puutavarateollisuuden alalla. Sen näkee siitäkin, että työläisten lukumäärän kasvu tapahtuu ennen muuta muilla teollisuusaloilla. V. 1930 työskenteli puuteollisuudessa Karjalassa 68.000, mutta v. 1934 vain 40.698 työläistä. Tämä ei suinkaan merkitse sitä, että tällä alalla olisi menty taaksepäin — tuotannon kasvu puutavarateollisuudessa on yhä jatkunut koneellistuttamisen ja työtehon nousun kautta.

Suomessa on varsinkin nyt kapitalismin talouspulan oloissa yhä enemmän teollisuuden kehitys yksipuolistunut puu- ja paperiteollisuuteen rajoit-

tuvaksi. Niiden osuus Suomen taloudessa on kasvanut entisestään. Puutavarateollisuuden tuotteiden viennin avulla on Suomen kapitalismi — tehostamalla tavattomasti työläistensä ja talonpoikiensa ryöstöä — pitänyt itselleen edullista kauppabalanssia. Mutta entä kun puutavaran myynnille maailman markkinoilla tulee — kuten minä päivänä tahansa voi tulla — pysähdys? Mistä silloin Suomen kapitalismi kaapii lastuja allensa?

Teollisuuden kokonaistuotanto, vaikka se onkin Suomessa vuosien 1933—34 aikana jonkin verran noussut, ei ole läheskään päässyt nousemaan v. 1929 tasolle. V. 1933 lopussa se oli vielä 2 miljardia 341.7 milj. mk. pienempi kuin v. 1929. Tänä vuonna on porvarilehtien tietojen mukaan jo talouden nousu taasen hiljentynyt. Karjalassa jatkuu sosialistisen teollisuuden rakentaminen tavattomalla voimalla. Teollisuuden kokonaistuotanto kasvoi v:sta 1923—24 n. 3,5 miljoonasta v. 1933—164 milj. ruplaan. Ja uutta teollisuutta rakennetaan voimakkaasti, eritoten juuri viimeisinä vuosina. Kuvat ovat siis päinvastaiset näissä kahden eri järjestelmän maassa.

NEUVOSTO-KARJALASSA TYÖLÄISTEN ASEMA PARANEE JATKUVASTI — SUOMESSA YHÄ HUONONEE

Jos ottaa työläisten aseman näissä kahdessa maassa — niin sitten vasta käy selville, mitä todella kapitalismista vapautuminen merkitsee. Neuvosto-Karjalassa on työttömyys kokonaan hävitetty. Työläisten palkkataso jatkuvasti nousee. Työläisten terveys- ja kulttuuripalvelus jatkuvasti paranee. Tästä todistuksena on m.m. työläisten lisääntyminen, lasten kuolevaisuuden väheneminen j.n.e.

Suomessa teollisuustyöläisten työpalkkojen yhteissumma aleni vuodesta 1929— 2 miljardista 218 miljoonasta mk:sta v. 1932 mennessä 1 miljardiin 397,4 miljoonaan mk:aan. Siis työläiset v. 1932 saivat teollisuudessa 820,6 miljoonaa markkaa vähemmän palkkaa kuin v. 1929. Tästä ei vielä selviä, miten paljon koko työväestö palkkojen alennuksen kautta on menettänyt, mutta varmasti tuo summa nousee moninkertaisesti, sillä tästä puuttuvat maa- ja metsätyöläisten palkat, jotka ovat alentuneet kaikkein eniten. Vielä v. 1933 Suomen teollisuustyöläiset saivat palkkaa 700 miljoonaa mk. vähemmän kuin v. 1929. V. 1934 lisääntyi työläisten luku jonkin verran teollisuudessa, mutta palkkataso oli edelleen tavattoman alhainen. Ainoastaan hyvin pieniä parannuksia siinä on tapahtunut työläisten palkkataisteluiden kautta.

MAATALOUDESSAKIN RAKENTUU SOSIALISMI KARJALASSA — SUOMESSA TYÖTÄTEKEVIEN TALONPOIKAIN JOUKKORYÖSTÖ JATKUU

Yhtä selvästi näkyy kahden järjestelmän ero, kun tarkastaa tilannetta ja kehitystä maataloudessa. Neuvosto-Karjalan maatalous on ratkaisevasti siirtynyt sosialistisille raiteille. V. 1928 Karjalassa oli kollektiivisia talouksia vain 12, joissa 69 taloutta. Vain 0,2% talonpoikaistalouksien luvusta oli kollektiivisissa talouksissa. V. 1934 Karjalassa oli 818 kollektiivista taloutta, joihin kuului 26.014 talonpoikaistaloutta. Yhteensä 65,5% talonpoikaiston luvusta oli siis vapaaehtoisesti liittynyt sosialistiseen yhteistalouteen, katkaisten siten siteet entisen ahtaan, takapajuisen pirstoutuneen pientaloutensa, kaiken pimeyden ja köyhyyden pohjimmaisen syyn kanssa ja päästen osalliseksi sosialistisen suurtalouden antamasta mahdollisuudesta varakkaan elämän luomiseksi itselleen.

Neuvostovaltio on entisen takapajuisen risukarhin ja puuaatran Karjalan muuttanut suuressa määrin koneellistutetun suurmaatalouden pohjalle maataloutta harjoittavaksi Neuvosto-Karjalaksi. Nyt palvelee Karjalan maataloutta 7 kone- ja traktoriasemaa, joilla

on 131 traktoria ja traktoreita tulee aina vain lisää. Puuaura ja risukarhi on pantu museoon. Viljelysala, joka oli v. 1923 49.141 ha, kasvoi v. 1934 mennessä 62.544 hehtaariin. Sato on jatkuvasti noussut. Kun 1928 saatiin keskimäärin rukiita 7,37 sentneriä hehtaarilta, niin v. 1934 saatiin jo 11,52 sentneriä. Kauraa saatiin v. 1928 3,31 sentneriä ja 1934 jo 10,64 sentneriä. Nopeasti toteutuu Neuvosto-Karjalassa kollektivistien nousu varakkaiksi. Neuvostovallan suurenmoinen apu kollektivisteille koneiden, siementen, agroteknillisen avun, lainojen, kulttuuritarpeiden tyydyttämisen kautta hyvin nopeasti nostaa kollektiivisten talouksien tuotantokykyä — yhdessä yhä syvemmin neuvostovaltaan kiintyvien kollektivistien iskutyön kautta. Se takaa Neuvosto-Karjalan maatalouden suurenmoisen eteenpäin menon — samaan aikaan kuin fasisti-Suomen maataloudessa tapahtuu päinvastainen kehitys.

Tämän Neuvosto-Karjalan maatalouden kehityksen valossa tarkastakaamme seuraavia Suomen maatalouden tilaa kuvaavia piirteitä. Askettäin neutvostohallitus julkaisi asetuksen eri alueiden ja tasavaltojen kollektiivisten talouksien velkain helpottamisesta. Tämä tiesi miltei täydellistä Karjalan kollektiivisten talouksien velkojen poispyyhkimistä. Fasisti-Suomen talonpoikia sen sijaan painaa n. 5 miljardin mk. velkataakka, josta on vielä nytkin, vaikka korkokanta on alentunutkin. maksettava 7,5—10% korkoa. Tämän velan paino ei tule helpottumaan, siitä pitää fasistikomento huolta. Suomen porvariston oman ilmoituksen mukaan on 26.000 talonpoikaistaloutta ylivelkaantunut. Pakkohuutokauppoja, joissa talonpojat ovat menettäneet tilansa ja muun omaisuutensa, on ollut v. 1930 jälkeen hyvän joukon toistakymmentätuhatta. Paljon useammat ovat menettäneet tilansa n. s. hiljaista tietä — ilman virallista pakkohuutokauppaa. Kymmenettuhannet talonpojat on siis „vapautettu" tiloistaan työttömäin suureen armeijaan. Yhä uusia uhkaa sama kohtalo. Raskaana taakkana lepää maaseudun työtätekevien yllä fasistinen pakkokomento. — Fasisti-Suomi on auttanut suurtilallisia vientipalkkioiden ja viljatullien avulla nylkemään oman maansa työläisiä ja pienviljelijöitä. Suomalainen työläinen saa leivästään maksaa viljatullien takia enemmän kuin kaksinkertaisen hinnan. Suomalaisen voin syöttämiseksi Englannin markkinoille maksaa Suomen valtio työtätekeviltä veroina kiskomia varoja enemmän kuin 6 mk. jokaisesta kilosta, joka viedään sinne. „Rikas" Suomi kustantaa Suomen työläisten ja maaseudun pieneläjien kustannuksella kuutta markkaa halvemmalla voita Englantiin kuin mitä voin hinta on Suomessa. Mutta köyhää talonpoikaa ja maatyöläistä ei auta fasisti-Suomessa muu kuin sen oma taistelu yhdessä työläisten kanssa.

Ei Suomessa maataloudessa tapahdu koneellistumista. Oikein valtion toimesta selitetään välttämättömyyttä luopua väkirehujen käytöstä karjan ruokinnassa. Tapahtuu edelleen tavaton maaseudun köyhempien kerrosten joukkokerjäläistyminen ja tiloiltaan sortuminen. Toivottomalta näyttää köyhän talonpojan ja maatyöläisen elämä Suomessa samaan aikaan kuin Karjalan maatalous menee uusia voittoja kohti.

SUURENMOINEN KULTTUURIN NOUSU KARJALASSA — KULTTUURITTOMUUS SUOMESSA

Sosialistisen kulttuurirakennustyön alalla on Neuvosto-Karjalassa saatu suurenmoisia voittoja. Tsaarinaikuisessa Karjalassa vain kaksi henkeä kymmenestä osasi lukea. Sadasta karjalaisesta naisesta osasi lukea tuskin neljä henkilöä. Nyt on lukutaidottomuus miltei kokonaan poistettu. On saatettu voimaan yleinen oppivelvollisuus, joten yhtään lasta ei enää jää lukutaidottomaksi. Keskikouluissa v. 1934 opiskeli 92,2% aleiskoulun lopettaneista

lapsista. Melkein puolet kaikista korkeampien oppilaitosten oppilaista oli kansallista ainesta. Kun kaikki opiskelijat näissä laitoksissa ovat työläisiä ja kollektivisteja tai työtätekeviä yksityistalonpoikia, niin samaan aikaan Suomessa korkeakouluissa työläiset muodostavat vain 3—4%, talonpojat 4—5% opiskelijain luvusta. Kansanvalistusmenot ovat Karjalassa v. 1931—34 asukasta kohden kasvaneet 42 ruplasta 70 ruplaan. Suomessa tälläkin alalla on kehitys aivan päinvastainen. Kansanvalistusmenoja on viime vuosina jatkuvasti supistettu ja käytetty nämä „säästöt“ sotavarusteluun.

Kansankielinen kirjallisuus on Karjalassa suurenmoisesti kasvanut. Kustannusliike Kirja julkaisi vv. 1932—33 kaikkiaan 596 eri teosta eri aloilta. Fasisti-Suomessa tuskin, vaikka sen asukasluku on enempi kuin 10-kertainen, julkaistiin tuollaista määrää kirjallisuutta. J a m i t ä j u l k a i s t i i n? Kun koko Karjalan kustannustoiminta palvelee sosialismia rakentavan työtätekevän väestön tarpeita, niin samaan aikaan Suomessa porvarilliset kustantajat ja fasistiset kirjallisuussensorit eivät ole päästäneet julkisuuten muuta kuin taatusti fasistikomennon mukaista kirjallisuutta. Kuvaavaa on m.m., että talonpoikaiskirjailija Pentti Haanpään, joka muuten on etevin nykyisistä suomalaisista kirjailijoista, viimeinen teos ei ole päässyt fasististen kirjallisuussensorien hyppysten läpi julkisuuteen, koska siinä esiintyy kuulemma kommunistikin rehellisesti kuvattuna.

On irvoittavaa, kun lapualaisfasistit huutavat Karjalan kansan henkisestä hädästä, silloin kun Karjalassa todella suoritetaan menestyksellä kulttuurivallankumousta ja kun fasisti-Suomen kirjallisuudesta ja koko kulttuurielämästä lemuaa mätänevän porvarillisuuden löyhkä, silloin kun fasistit eivät voi tarjota muuta kuin kansakoululaitoksen supistamista, koululaistulvan rajoittamista, koulujen fasisoimista ja militarisoimista sekä murha- ja kuohitsemislakeja.

TYÖTÄTEKEVIEN OMAN VALLAN MERKITYS — KANSOJEN VELJESLIITTO SNTL

Neuvosto-Karjalassa tapahtuu nopealla vauhdilla kaiken jälellejääneisyyden tuhoaminen. Työläiset, kollektivistit ja työtätekevät yksityistalonpojat siellä maataan hallitsevat omien elintensä, neuvostojen, kautta. Työtätekevien oma valta on ollut välttämätön kaikkien noiden saavutusten aikaansaamiseksi. Lujasti on pitänyt taistella vihollisia, entisiä valtaluokan jätteitä, Suomen fasistien agentteja, vuosisatain taantumus- ja pimityskylvön jätteitä vastaan ennenkuin on tähänkin päästy. Mutta kukistamatta riistäjäin valtaa, murtamatta säälimättömällä luokkavallalla — proletariaatin diktatuurilla — näiden vastarintaa ei olisi käynyt mahdolliseksi astua näitä askeleita. Neuvosto-Karjala olisi joutunut oven takana kärkkyvien Suomen kapitalistien saaliiksi — ryöstettäväksi ja raiskattavaksi. Että Karjalan työtätekevä kansa on saanut todella elää vapaana — siitä on antanut takeen Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton suurenmoinen apu ja tuki, tämän todellisen kansojen veljellisen liiton apu. Sen liiton todellisuudesta saa hyvän kuvan tarkistamalla Neuvosto-Karjalaa — sen uudestisyntymisen historiaa.

Sosialistisen Neuvostotasavaltojen Liiton voittojen, joista osallisena on myös Karjala ja Leningradin alueen suomenkielinen väestö takaajana, välttämättömänä ehtona on ollut luja ja rautainen bolshevistinen puolueemme, NKP(b). Sen johdolla ovat nuo voitot tulleet mahdollisiksi. Kommunistinen puolue, sen suuret johtajat, Lenin ja Stalin, ovat suurella huolella vaalineet Neuvostoliiton lukuisten eri kansallisuuksien eteenpäinmenoa ja nousua. Koko neuvostojen maa on uudesti syntynyt heidän johdollaan. „SNTL on tänä kautena muuttunut perusteellisesti, heittäen päältään takapajuisuuden ja keskiaikaisuuden piirteet. Maatalousmaasta se on muuttu-

nut teollisuusmaaksi. Yksilöllisen pikkumaatalouden maasta se on muuttunut kollektivisoidun, koneellistutetun suurmaatalouden maaksi. Pimeästä, lukutaidottomasta ja kulttuurittomasta maasta se on muuttunut tai oikeammin on muuttumassa — lukutaitoiseksi, kulttuuriseksi maaksi, jossa on valtava korkeakoulujen, keski- ja alkeiskoulujen verkosto, työskennellen nämä koulut SNTL:n eri kansallisuuksien kielillä." (Stalin).

NEUVOSTOMAAN JA SUOMEN VALLANKUMOUKSEN PUOLESTA

Neuvosto-Karjala ei todellakaan kaipaa Suomen fasistien huolenpitoa. Suomen fasistien suur-Suomi-hankkeet, jos ne pääsisivät toteutumaan, merkitsisivät kaiken sen tuhoamista, mitä vallankumous on Karjalassa luonut. Se merkitsisi Karjalan kansan samanlaista orjuuttamista kuin Suomen fasistiporvaristo Suomessakin harjoittaa. Se tietäisi Suomenkin työläisille orjuutensa painon lisääntymistä — sillä sellaisen voimakkaan tuen kuin Neuvosto-Karjalan tuhoutuminen merkitseisi Suomen työväenluokan realivoiman vähennystä taistelussa Suomen porvaristoa vastaan.

Meidän on tunnettava entistä voimakkaammin yhteenkuuluvaisuutemme suureen neuvostojen maahan. Satojen kansallisuuksien suureen, vapaaehtoiseen liittoon, josta on hävitetty riistäjäin vallan mukana myös kaikki kansallisuuksien sorto. „Neuvostavalta on kansainvälisin luokkayhteiskunnan kaikista valtiojärjestöistä, sillä se, hävittäessään kaikkinaisen kansallisen sorron ja nojatessaan eri kansallisuuksien. työtätekevien joukkojen yhteistoimintaan, helpoittaa siten näiden joukkojen yhtymistä yhdeksi valtiolaitokseksi." (Stalin).

Samalla meidän on aina muistettava yhteenkuuluvaisuutemme kapitalistisissa maissa taistelevien työläisten kanssa. Jos Neuvostoliitto on maailman vallankumousarmeijan lujin linnoitus, ovat kapitalistisissa maissa kommunistien johdolla taistelevat työläiset liittolaisemme — taisteluveljemme tämän linnoituksen puolustamisessa. Neuvosto-Karjalakin on osa kansainvälisestä vallankumousliikkeestä. Sen syntyvaiheisiin ja kehitykseen on syvästi vaikuttanut Suomen työväestön luokkasota v. 1918. Sen jälkeen ovat Suomen punakaartien Neuvostoliittoon siirtyneet taistelijat verellään olleet ostamassa Karjalalle vapautta rinnan karjalaisten ja venäläisten toverien kanssa. Sellaisia todellisia Neuvosto-Karjalan kansalaissodan sankareita kuin toveri Antikainen ja monia muita sai Karjala Suomen punaiselta työväestöltä olleessaan todella avun tarpeessa.

V. 1921—22 Karjalaan hyökänneiden suomalaisten valkobandiittien lyömiseen ottivat osaa myöskin Suomen työläiset SKP:n johdolla päättävästi julistaen sotaa Suomen porvariston rosvosodalle. Tämä taistelu vaikutti osaltaan siihen, ettei Suomen porvaristo uskaltanut lähteä avosotaan Neuvostojen maata vastaan. Suomen porvariston suur-Suomi-hankkeiden paljastajana, taistelijoina niitä vastaan ovat suomalaiset kommunistit varmimpia tukijoitamme rintaman toisella puolella. Suomen sosialidemokraattinen puolue on kansalaissodan jälkeen kaikin keinoin tukenut valkoista valtakomentoa, uskotellut työväestölle että sille on muka mahdollista turvata etunsa sen puitteissa ja jopa rauhallisesti kehittää tuo komento sosialismiinkin. Se on varoittanut kaikin tavoin työväestöä enää koskaan lähtemästä vallankumoustaistelun tielle, selittäen, ettei sillä tiellä ole muuta kuin onnettomuutta odotettavissa. Voimakas, väkevä luokkataistelun virta on selvästi ja näkyvästi osoittanut tuon puolueen petoksen. Suomessa vallitsee fasistinen pakkokomento, fasismi kiristää hyökkäysotettaan työväenluokkaa vastaan, nyt ei enää usko kukaan sosialismiin rauhallisesti kasvamisen mahdollisuuteen. Sosdem työläistenkin keskuudessa nousee taisteluhalu sosdem johdon vastarinnasta huolimatta. Kommunistien

taistelukutsu yhteiseen taistelurintamaan on tänä päivänä elävämpi kuin koskaan. Toiselta puolen sosdem johtajain parjaama, moneen kertaan kiroama bolshevikkien tie on kulettanut neuvostojen maan ennen tuntemattomiin voittoihin.

SKP taistelee vaikeissa fasistidiktatuurin oloissa Suomen työväenluokan taisteluyhteyden luomiseksi fasismia vastaan. Se tietää, että fasismin lyöminen voi lopullisesti tapahtua vain kukistamalla koko porvarillinen järjestelmä ja luomalla Suomeenkin neuvostojärjestelmä. Silloin syntyy veljellinen liitto Neuvosto-Karjalan, koko Neuvostoliiton sekä Neuvosto-Suomen välillä. Tämä yhteenliittyminen tapahtuu kansojen vapaaehtoisen sopimuksen tietä:" — kansojen liittyminen yhtenäiseksi maailmantaloudeksi on mahdollinen vain keskinäisen luottamuksen ja vapaaehtoisen sopimuksen pohjalla" (Stalin). Neuvosto-Suomen puolesta taistelevia suomalaisia kommunisteja ja vallankumouksellisia työläisiä elähdyttävät vallankumouksen saavutukset Karjalassa ja nostattavat entistä voimakkaammin taistelemaan fasismia vastaan, sen kukistamiseksi. Sillä muuta tietä työtätekevien vapautukseen ei ole kuin Lokakuun tie. Sen saavutukset ja kokemukset pitää omaksua jokaisen taistelijan Suomessa. Jokaista sosialismin rakentajaa kannustakoon elävänä tietoisuus siitä, että 17 vuotta sitten vallankumouksen tielle lähtenyt Suomen proletariaatti valmistelee voittoisaa taisteluaan SKP:n johdolla.

Kansainvälisyys-kysymys Suomen työväen vallankumouksessa v. 1918

SKP:n KK:n UB:n teeseissä Suomen työväen vallankumouksen 15-vuotispäivän johdosta sanotaan, että «ensimmäinen tärkeä opetus, minkä Suomen työväenluokka sai v. 1918 vallankumouksessa, oli kansainvälisyyden, proletaarisen internationalismin opetus.» Teeseissä selostetaan, kuinka Suomen vanhaa sosdem puoluetta oli aina vaivannut kansallinen karsinoituminen. Marxilaisuuden ideologia oli omaksuttu pintapuolisesti. Puoluejohto omaksui jokseenkin kritiikittömästi Kautskyn ja hänen aikakauslehtensä kannan, seuraten myös «itävaltalais-marxilaisten» kirjoituksia. Mutta Leninin kirjoituksia ei tunnettu eikä syvennytty Venäjän työväenliikkeen kysymyksiin, joista tietoja saatiin enemmän menshevistisistä kuin bolshevistisista lähteistä. Ainoastaan elävä yhteys bolshevikkien kanssa olisi voinut auttaa sosdem puoluejohtoa vapautumaan tästä kansallisesta rajoittuneisuudesta, sanotaan teeseissä. Se olisi auttanut näkemään vallankumouksellisen perspektiivin ja ymmärtämään bolshevismin sekä Lokakuun vallankumouksen suuren historiallisen kansainvälisen merkityksen sekä ottamaan näistä oppia.

Julkaisemme tässä, Suomen vallankumouksen 17:ksi vuosipäiväksi, erään asiakirjan, joka osaltaan valaisee Suomen sosdem puoluejohdon kantaa ja käsityksiä kansainvälisyyskysymyksessä.

KANSAINVÄLISELLE SOSIALISTISELLE KOMITEALLE

Toverit!

Ilmoitamme teille, että Suomessa on köyhälistö alastoman nälän sitä vastaan irvistäessä ja omistavien luokkien verikaarteineen uhatessa sen elämää ja kaikkia vallankumousajan saavutuksia, kohonnut vallankumoukselliseen ponnistukseen ja kumonnut porvarillisen hallituksen. Sosialidemokraattisen puolueen asettama Toimeenpaneva Komitea on julistanut vallan otetuksi työväenluokan käsiin ja on Sos.-dem. puoluetoimikunnan suostumuksella asetettu vallankumouksellinen hallitus, Suomen Kansanvaltuuskunta, joka on heti julistanut sosialistisen toimintaohjelman. Radikaalisten, heti voimaan astuviksi julistettavien yhteiskunnallisten uudistusten ohella on päätetty heti päättävästi käydä pankkipääoman kautta kapitalistista rahavaltaa kurissa pitämään. Tuotantolaitosten yhteiskunnallistuttamiseen ryhdytään heti, sikäli kuin sitä selvästi jo vaatii kansan yhteinen hätä.

Kansanvaltuuskunnan toimintaa tukemaan ja kontrolleeraamaan asetetaan Työväen Pääneuvosto, johon sos.-dem. puolueneuvosto, ammatillisten järjestöjen johto, työväen punaiset kaartit ja Helsingin työväki asettavat yhteensä 35 jäsentä. Kaikki valta on julistettu otettavaksi työväenluokan käsiin ja tulee työväen suuri kongressi päättämään maan vastaisesta valtiomuodosta.

Suomen työväen näin venäläisten tovereittemme esimerkkiä seuraten asetuttua yhteiskunnallisen kumouksen tielle lähetämme sydämellisen tervehdyksen Kansainväliselle Sosialistiselle Komisionille ja sen kautta kaikkien maitten sosialistisille luokkataistelupuolueille.

Toverit kapitalismin maissa! Me, pienen Suomen proletaarit, ymmärrämme kyllä, kuinka suuria vaikeuksia on edessämme lähtiessämme käyttämään yhteiskunnallista valtaa, ja toteuttamaan sosialismiin tähtääviä uudistuksia. Onhan vastassamme koko porvaristo virkamiehineen ja pankkikoneistoineen. Raivoisina ne nyt hiovat koston miekkaa koettaen nostattaa talonpoikaista kansaa työväkeä vastaan, käyttäen agitatsionikeinonaan kansalliskiihkoista, valheellista uskottelua, että muka sosialistit aikoisivat, luopuen Suomen itsenäisyydestä, uudelleen liittää Suomen Venäjän alaisuuteen. Myös ovat Suomen omistavat luokat riistäjäin kansainväliseen solidarisuuteen nojaten puuhissa saada apua joiltakin ulkomaiden hallituksilta. Suomen köyhälistö luottaa kuitenkin siihen, etteivät minkään maan tietoiset työläiset salli omistavain luokkiensa eikä niiden hallitusten tyydyttää Suomen kapitalistien verenhimoisia puuhia lähettämällä rauhoitusjoukkoja Suomen köyhälistöä vastaan. Toivomme myös, että toverit niissä maissa, joiden kanssa maamme on liikeyhteydessä, tekisivät voitavansa, ettei niiden maiden kapitalistit saisi punoa juonia yhdessä Suomen porvarien kanssa Suomen työväen työttömyyteen ja nälkään näännyttämiseksi. Lisäksi toivomme, etteivät toverimme sallisi, kuten on tapahtunut ja edelleen tapahtuu, lähettää aseita ja muuta apua Suomen työväen teurastajille.

Ja kun nämä raa'at riistäjämme nyt yrittävät kätyriensä kautta levittää maihinne katalia valheita, että Suomessa muka vallitsisi anarkia sosialistien kumouksen johdosta, niin sanokaa niille, sanokaa maanne työtätekevälle kansalle, että Suomessa vallitsee työväen punakaartien ylläpitämä vallankumouksellinen järjestys ja että vain porvarillisten vastakumouksellisten provokatsioni yrittää sitä häiritä. Sanokaa, toverit, että vallankumouksellinen köyhälistö kunnioittaa ulkomaalaisten oikeuksia ja että vain porvariston ja virkamiesten kapinoiminen työväen valtaa vastaan tuottaa häiriötä yhteiskuntaelämään.

Me ymmärrämme, arvoisat toverit, että kunkin maan oloissa on sen maan työväenliikkeen menettelytapojen edellytykset. Mutta niinkuin riisto ja sorto ovat kansainväliset, niin täytyy niitä vastaan taistelunkin laajeta kansainväliseksi. Suomalaisten ja venäläisten vallankumouksellisten veri vuotaakin juuri nyt yhteisessä taistelussa riistäjiä vastaan. Maailmansota on kypsyttänyt edellytykset kansainväliselle työväen nousulle, jopa tehnyt sen välttämättömäksi. Maasta maahan siirtyykin jo työväen kumousliekki. Milloin kohoaa se yleiseksi, kansainväliseksi vallankumousroihuksi!

Työläisveljet ja -sisaret, jotka olette järjestyneet luokkataisteluun kapitalismia vastaan. Kuulkaa Venäjän köyhälistön taistelukutsua, nouskaa omistavien luokkien herruutta vastaan, sitä julmaa riisto- ja sortovaltaa vastaan, joka on maailman kansat heittänyt verisen sodan teurastuksiin ja nälän kamaliin kouriin! Tehkää sodasta loppu, kukistakaa kapitalistiset hallitukset ja tarttukaa yhteiskunnan ohjiin työtätekevien luokkien, maailman kansain onneksi!

Varsinkin vetoamme me, pienen maan työläiset, teihin, suurten kapitalismin maiden työläisiin. Pelastakaa ihmiskunta joutumasta tuhon omaksi! Miljoonien elämä ja kasvavien polvien onni on kyseessä. Levitköön maasta maahan työväenluokan ratkaiseva taistelu.

Eläköön kansainvälinen sosialistinen vallankumous!

Eläköön zimmervald-internationale!

Suomen sos.-dem Puoluetoimikunta.

(Suomen Kansanvaltuuskunnan Tiedonantoja, N:o 2, 2/2—18.)

Tämän asian ymmärtämiseksi on tarpeen muistuttaa mieliin seuraavat seikat.

Julistus on lähetetty Zimmervald-internationalen toimistoon Tukholmaan. Tässä on se pieni virhe, että tuollaista internationalea ei oikeastaan ollut olemassa. V. 1915 oli kyllä Zimmervaldissa pidetty kokous ja asetettu Kansainvälinen Sosialistinen Komitea pitämään yhteyttä eri puolueiden ja ryhmien kanssa. Mutta löysä yhtymä se oli. Eikä yhtenäinen. Siihen kuului hyvin kirjavaa seuraa, kuten siitä on selostettu Leninin kirjoituksissa (Ks. Kommunisti, 1933, n:o 16). Suomen sosdem puolue liittyi tähän yhtymään vasta kesäkuussa 1917 eikä se silloinkaan määritellyt kantaansa sen eri virtauksiin, ei liittynyt Zimmervald-vasemmistoon, jossa Lenin kävi selvityskamppailua niitä puolinaisuuksia ja epäselvyyksiä vastaan, joita niin runsaasti oli siihen kuuluvilla järjestöillä ja suunnilla. Se, että tämä tervehdys lähetettiin Zimmervald-toimiston kautta kansanväliselle köyhälistölle, ei ollut virhe. Tuo toimisto oli ainoa laitos länsimailla, joka sellaisen tehtävän voi suorittaa. Bolshevikitkin olivat sen kanssa yhteydessä, vaikka Lenin olikin jo vaatinut eroamista «Zimmervaldin suosta». Tervehdyksen lopussa oleva lause: «Eläköön zimmervald-internationale!» kuvastaa sitä epäselvyyttä, mikä vallitsi. Nyt olisi ollut aika huutaa: Eläköön kansainvälinen bolshevismi! Mutta sitä ei Suomen sosdem johto ymmärtänyt.

Tosin julistautuu tämä johto tervehdyksessään solidaariseksi bolshevikkien kanssa ja ilmoittaa astuneensa, näiden esimerkkiä seuraten, yhteiskunnallisen kumouksen tielle. Ja kehotetaan tervehdyksessä muiden maiden työläisiä kuulemaan Venäjän köyhälistön taistelukutsua ja kukistamaan kapitalistiset hallitukset. Huudetaanpa lopuksi: «Eläköön kansainvälinen sosialistinen vallankumous!»

Kuinka tämä on ymmärrettävä? Joku toveri on ollut taipuvainen pitämään tätä milteipä petkutuksena, omien joukkojen ja muiden maiden tovereiden harhaan johtamisena radikaalisilla fraaseilla. Tällainen tuomio ei olisi oikea. Saattaa olla, että tervehdys on kirjoitettu jonkinverran jyrkempään sävyyn, kuin mitä olisi tarkalleen vastannut silloisen puoluejohdon ja vallankumoushallituksen enemmistön kanta. Mutta suurin piirtein saattoivat ne sen ihan rehellisesti omaksua. Tervehdyksen lause, että «kunkin maan oloissa on sen maan työväenliikkeen menettelytapojen edellytykset», antaa ymmärtää, että Suomessa ei ole aiottu menetellä samalla tavalla kuin Venäjän bolshevikit. Mutta silti oli rehellisesti tarkoitettu se lause, että «kaikki valta on julistettu otettavaksi työväenluokan käsiin». Sehän oli tosiasia ja Leninkin niin ymmärsi, kuten näkyy hänen lauseestaan. «Ei ole neuvostoja, mutta vallan tyyppi on kuitenkin uusi, proletaarinen.» (Lenin XXII, s. 353.).

Vaikeammin selitettävissä on se, että vaikka tässä lausunnossa — Toimeenpanevan Komitean erään julistuksen mukaisesti — lausuttiin että «työväen suuri kongressi tulee päättämään maan vastaisesta valtiomuodosta», lupaus kuitenkin rikottiin sen kautta, että kansanvaltuuskunta julkaisi valtiosääntöehdotuksen, jonka se voiton jälkeen lupasi asettaa kansanäänestykselle. Tästä kysymyksestä oli kyllä keskustelua Kansanvaltuuskunnassa. Mutta nekään «vasemmistolaiset» valtuutetut, joilla oli vakavia epäilyksiä sen demokraattisen valtiosäännön suhteen, eivät kuitenkaan kieltäneet nimeään sitä koskevan julkilausuman alta. Tämä merkitsee sitä, ettei heillekään kysymys proletariaatin diktatuurista ollut selvänä. Oli sellaisia käsityksiä, että kun lahtarit olisi lyöty ja työväki herrana maassa, niin vaalien tulos ei voisi olla muu, kuin sosdem puolueen voimakas

enemmistö. Ja silloin, sellaisia kuvitteluja oli, voitaisiin ihan «koko kansan» valtuuksilla käydä ratkaisemaan peruskysymyksiä: kansallistuttamaan pankkeja ja perusteollisuuksia, ratkaisemaan maakysymystä y.m.s. Kommunisteiksi jo kesällä 1918 kehittyneiden ent. sosdem. johtohenkilöiden suorittamasta jälkiarvostelusta tiedämme, että nämä jo muutama kuukausi vallankumouksen tappion jälkeen tov. Kuusisen johdolla olivat päässeet tästä virheestä selville.

Eräs seikka kannattaa panna merkille: tervehdyksestä henkii vallankumouksellinen innostus ja kansainvälisyyden tunne. Se osottaa, että vaikka olivatkin sen lähettäjille epäselvinä kysymykset proletaarisen internationalismin todellisesta sisällyksestä, mikä saattoi olla vain kansainvälinen bolshevismi, niin oli heillä kuitenkin pyrkimys yhteisrintamaan ja veriveljeyteen bolshevikkien kanssa.

Tervehdys on kuitenkin, se kaikella painolla korostettakoon, varottava esimerkki. Eivät riitä ylimalkaiset solidarisuuden ilmaukset. Ne saattavat vilpittömästikin tarkotettuina muodostua työväkeä harhaanjohtaviksi, jopa vissillä asteella johtavat petokseen. Meidän täytyy vastuunalaisilta poliittisilta henkilöiltä vaatia, että he täysin selvästi, konkreettisesti, selittävät, mitä sanoillaan tarkoittavat. Ja meidän täytyy myös vaatia, että heidän tekonsa vastaavat sanoja. Suomen vanhan työväenliikkeen vasemmistolaisillakin aineksilla oli paljon ristiriitaa sanojen ja tekojen välillä.

Se että vallankumoukselliset työläiset v. 1917 alkoivat Suomessa nimittää itseään «bolshevikeiksi» ja oikeistolaisia «menshevikeiksi», oli vallankumouksellisen vaiston ilmaus. Se osoitti, että ne tahtoivat tehdä samoin kuin bolshevikit — ottaa vallan todella työväenluokan käsiin proletariaatin diktatuurin muodossa. Se, että ne eivät näiden suurien sanojen merkitystä täysin käsittäneet, ei oikeuta heitä tuomitsemaan. Mutta ankarasti on Lenin tuominnut ne sosialidemokraattiset johtohenkilöt, jotka Unkarissa v. 1919 sanoissa hyväksyivät proletariaatin diktatuurin, mutta teossa — puolinaisuudellaan ja horjuvaisuudellaan — sen pettivät. Suomessakin oli 1918, vallankumoushallituksessakin, sellaisia, joita sama tuomio kohtaa. SKP ei kuitenkaan pidä oikeana tällä sanalla leimata niitä Suomen työväenliikkeen johtajia, jotka — käyttämättä sanaa proletariaatin diktatuuri — lähtivät v. 1918 toteuttamaan työväen valtaa ja siinä, vallankumouksen logiigan pakosta, käytännössä johtuivat «monessa suhteessa toteuttamaan työväen diktatuuria», kuten sanotaan 15-vuotisteeseissä. Sen kautta, samoin kuin punakaartin vallankumouksellisen taistelun kautta, muodostui Suomen työväen vallankumous yhdeksi sen kansainvälisen sosialistisen vallankumouksen etuvartiotaisteluksi, jonka lipulle julkaisemassamme tervehdyksessä uskollisuutta luvataan. SKP pitää, Kominternin bolshevistisen johdon avulla, huolta siitä, että proletaarisen internationalismin tunnus väärentämättömänä saatetaan Suomen raatajajoukkojen tietoon. Ja nämä joukot, jotka jo 1918 vuodattivat vertaan sen tunnuksen puolesta, tulevat SKP:n johdolla taistelemaan sen tunnuksen toteuttamisen puolesta Suomen rintama-osalla.

Toivo Antikainen

PÄIVÄLEHDET ovat kertoneet, että kuluneen vuoden marraskuun 6 päivänä vangittiin Suomessa sikäläisen ohranalaitoksen toimesta eräs SKP:n huomatuimpia johtohenkilöitä, tov. Toivo Antikainen. Samaan aikaan tuli myöskin vangituksi toveri Kauko Heikkilä, SKP:n uhrautuva työntekijä, sekä eräitä muita.

Näihin vangitsemisiin pantiin Suomen porvariston taholta verraten paljon huomiota. Varsinkin toveri Antikaisen kiinnijoutumisesta teki Suomen porvarilehdistö suuren numeron.

Suurelle osalle lehtemme lukijakuntaa on toveri Toivo Antikainen tunnettu m.m. useiden Suomen vallankumousliikkeen kysymyksiä käsittelevän kirjoitustensa kautta. Sensijaan lienee laajemmalle lukijapiirille vähemmän tunnettu tov. Antikaisen elämä ja työ. Senvuoksi esitämme seuraavassa Ruotsin kommunistisen puolueen päälehden, Ny Dag'in, julkaiseman kirjoituksen hänen elämästään ja työstään.

Ny Dag kirjoittaa:

Toveri Antikainen on syntynyt Helsingissä 1898 verhoilijan perheessä. Köyhän työmiehen monilukuisen lapsilauman täytyi jo pienestä pitäen ottaa osaa perheen elatukseen. 7-vuotiaasta lähtien otti Toivokin osaa perheen elatukseen, myymällä aamuisin ennen kouluunlähtöään sanomalehtiä kadulla. Kansakoulun päätyttyä meni hän verhoilijan oppiin, missä ammatissa hän työskenteli 1918 vallankumoukseen asti.

Työväenliikkeeseen liittyi tov. Antikainen oikeastaan jo lapsena. Jo koulupoikana kuului hän tsaarin hallituksen sittemmin lakkauttamaan sosialistiseen lastenjärjestöön "Ihanneliittoon". Hyvin nuorena liittyi tov. Antikainen sosdem nuorisoliittoon, missä hänen suunnaton tarmonsa, palava innostuksensa ja harvinaiset järjestäjälahjansa pian tekivät hänet eturivin taistelijaksi — aluksi Helsingin nuorisojärjestössä ja pian koko liittoa käsittävästi. V. 1917 liittokokouksessa valittiin hänet nuorisoliiton liittotoimikuntaan sen nuorimpana jäsenenä. Maaliskuun vallankumouksen jälkeen 1917 oli tov. Antikainen jo eräs sosdem nuorisoliiton tunnetuimpia ja tarmokkaimpia johtajia. Hänet valittiin uudelleen perustetun sosialistisen lastenjärjestön ensimmäiseksi sihteeriksi. Muutaman kuukauden ajalla, jonka hän oli nuorisoliiton järjestäjänä, ennätti hän perustaa lukuisia nuoriso-osastoja, maatyöväenosastoja ja — punakaartinosastoja. Jo ennen v. 1918 vallankumousta tov. Antikainen kuului Suomen työväenliikkeen vallankumoukselliseen sivustaan, joka järjesti työväestöä punakaarteihin. Helsingin nuorisojärjestön edustajana kuului tov. Antikainen jo v. 1917 n.s. työväen eduskuntaan, Helsingin työväenjärjestöjen keskuselimeen. Jo v. 1915 oli hän liittynyt Suomen sd. puolueeseen.

Suomen työväen vallankumoukseen otti tov. Antikainen osaa koko palavalla innollaan ja hänelle ominaisella tarmokkuudella. Hänen tuliset puheensa nuorison ja vanhemmankin väen keskuudessa saivat sadat työläiset liittymään punakaartiin ja horjumatta kestämään taistelussa.

Vallankumouksen tappion jälkeen joutui tov. Antikainen Neuvosto-Venäjälle, jossa hän heti paikalla suoraa päätä riensi punaameijan riveihin ja alkoi punakaartilaisten keskuudessa värväystoiminnan Puna-armeijan riveihin. Tov. Antikainen ei hetkeäkään tuntenut itseään emigrantiksi, pakolaiseksi, vaan maailmanvallankumouksen sotilaaksi, joka taistelee aina siellä, missä eniten miestä tarvitaan. Tov. Antikainen

otti osaa punaisen Pietarin puolustukseen Judenitshin hyökkäystä vastaan, taisteli 1919 Aunukseen hyökkääviä Suomen valkokaartilaisia vastaan, riensi VI suomalaisen rykmentin mukana, jonka perustajiin tov. Antikainen kuului, pohjoisesta hyökkääviä englantilaisia interventiojoukkoja vastaan. Hän otti osaa kaikkiin taisteluihin tämän hyökkäyksen pysähdyttämiseksi.

Marraskuussa 1918 komennettiin tov. Antikainen ensimmäisenä oppilaana suomalaisille punapäällystökursseille, joilta hänet ensimmäisten 20 oppilaan joukossa jo seuraavana vuonna päästettiin ulos komentajana. Koko kansalaissodan ajan oli hän kansainvälisen sotakoulun konekiväärikomennuskunnan päällikkönä. Mutta pienimmän osan ajastaan joutui hän olemaan koulussa. Maineikkaan punaisen armeijan komentajat oppivat silloin enemmän käytännössä kuin koulun seinien sisäpuolella. Judenitshin rintama, Aunus, Karjala ja taas Aunus — ne olivat tov. Antikaisen tärkein sotakoulu. Lukemattomissa ankarissa taisteluissa venäläisiä, suomalaisia ja englantilaisia valkokaartilaisia vastaan Neuvostomaan puolesta oppi ja karaistui se punapäällikkö Antikainen, jonka nimi on lähtemättömästi piirretty vapaan Neuvosto-Karjalan luomisen historiaan.

Talvella 1921—22 hyökkäsivät Suomen valkokaartilaiset uudelleen Neuvosto-Karjalaan. Yllättäen Karjalassa olevat vähäiset puna-armeijalaisosastot, valtasivat valkosuomalaiset suuren osan Neuvosto-Karlan aluetta. Suomen porvariston tarkoituksena oli 1922 kokoontuvalle Kansainliiton yleiskokoukselle esittää kysymys Karjalan "itsenäistyttämisestä" ja sitä varten tahtoivat he pitää Karjalan miehitettynä suomalaisilla joukoilla. Valkokaartilaisten hyökkäyksen nopeasti likvidoimiseksi teki Puna-armeijan johto rohkean suunnitelman: oli nopealla iskulla vihollisen selkäpuolelle tuhottava tämän esikunnat ja yhteydet ja siten tehtävä loppu valkokaartilaisten hyökkäyksestä. Tämän tärkeän tehtävän toteuttaminen annettiin kansainväliselle sotakoulun kurssilaisista muodostetulle suksikomppanialle, jonka komentajaksi määrättiin tov. Antikainen.

Emme voi tässä yksityiskohtaisesti kuvailla retkeä. Suksijoukko ja tov. Antikainen täyttivät tehtävänsä. Kulkien suksilla 1000 kilometriä tiettömien metsien halki ja vuorien yli, suorittaen toistakymmentä taistelua, tuhosi suksijoukko vastustajan esikunnat ja varastot ja saattoi siten vastustajan rintaman murtumaan. Tämä tarumainen retki, josta runoilijat ja kirjailijat jo ovat saaneet aiheita lukuisiin sankarilauluihin sekä runona että proosana, kuuluu Neuvosto-Venäjän kansalaissodan sankaritekojen kauneimpiin. Tov. Antikainen ja 26 muuta retken osanottajaa palkittiin Neuvostoliiton korkeimmalla kunniamerkillä, Punaisen Lipun kunniamerkillä.

Suomen kansalaissodassa kärsitty tappio, bolshevikkien ja Leninin oppeihin tutustuminen olivat tov. Antikaisesta, kuten muistakin parhaista Suomen työväenliikkeen osanottajista tehneet kommunistin. Tov. Antikainen otti huomattavalla tavalla osaa SKP:n perustamiseen elokuussa 1918, jonka perustavan kokouksen osanottajiin hän kuului. Samalla työskenteli tov. Antikainen vallankumouksellisen nuorisoliikkeen perustamiseksi Suomeen. Sotakoululla ollessaan oli tov. Antikainen sotakoulun kommunistisen järjestön sielu ja jo tällöin kuului hän SKP:n peruskaatereihin ja johtaviin tovereihin.

Tov. Antikainen otti v. 1923 eron Puna-armeijasta. SKP:n KK:ssa oli tänä aikana selkkauksia ja konflikteja. Tällöin määräsi Kominternin TpK tov. Antikaisen otettavaksi KK:n jäseneksi. Tästä lähtien on tov. Antikainen keskeytymättä kuulunut SKP:n johtoon.

Samalla tarmolla ja hellittämättömyydellä, millä tov. Antikainen oli lyönyt valkokaartilaisia kivääreillä, jatkoi hän heidän lyömistään kommunistisen puolueen järjestäjänä ja ohjaajana. Tov. Antikainen otti aktiivisesti osaa SKP:n kaikkien tärkeiden päätösten ja toimenpiteiden suunnitteluun, päättämiseen ja toteuttamiseen. Hänen väsymätön työtarmonsa, alotekykynsä ja toimeliaisuutensa kannustivat puoluejärjestöjä niiden taistelussa ja kasvattivat esimerkillään SKP:n kaadereita. Lukuisissa puheissaan, kirjoituksissaan ja lentokirjasissaan asetti tov. Antikainen puolueen kunkin hetken tärkeimmät kysymykset selvästi ja terävästi puoluejärjestön eteen ja toimeenpantavaksi. Tov. Antikaisen terävä poliittinen äly, hänen teoreettinen selvyytensä ja vallankumouksellinen taistelutarmonsa ja aktiivisuutensa tekivät hänestä puolueen johtajan, tov. Kuusisen, lähimmän ja parhaan työtoverin puolueen johtamisessa. Tov. Antikainen on todella bolshevikin ja proletaarisen puolueen johtajan tyyppi.

Tov. Antikainen on joutunut vihollisen käsiin taistelupaikaltaan. Siitä huolimatta, että tov. Antikainen tiesi, miten Suomen porvaristo häntä vihaa, ei vähiten sen johdosta, että tov. Antikainen niin ratkaisevalla tavalla on ottanut osaa Suomen porvariston imperialististen pyyteiden tyhjäksi tekemiseen, ja hänen ulkomuotonsa oli hyvin tunnettu Suomen ohranan kätyreille ja urkkijalaumoille, ei tov. Antikainen epäröinyt astua vaarallisimmalle paikalle luokkataistelurintamassa, välittömän puolue-

työn johtoon. Tässäkin osoitti tov. Antikainen persoonallista esimerkkiä SKP:n jäsenille ja Suomen taisteleville proletaareille.

Näin kirjoitti Ny Dag.

Toveri Antikaisen vangitsemista ei ole huomioitu vain Suomessa. Suurta huomiota se on saanut osakseen myös muissa maissa työväen ja radikaalisen intelligenssin keskuudessa. Näissä, paitsi sitä, että ovat tuominneet tov. Antikaisen vangitsemisen ja vangittuna pitämisen, on erikoisesti herättänyt huolestumista se salaperäisyys, mikä on ympäröinyt tuon vangitun vallankumouksellisen kohtalon. Lehtitietojen mukaan on tov. Antikainen joulukuussa siirretty ohranasta lääninvankilaan. Mutta koko vangittunaoloaikanaan ei Antikaista ole saanut kukaan tavata — eivät omaiset eivätkä asianajajat, jotka ovat halunneet ryhtyä hänen avustajakseen hänen asiaansa tuomioistuimessa käsiteltäessä. Ja joulukuun 22 p:nä kertoi Suomen Sosialidemokraatti sellaisen hämmästyttävän tiedon, että arvovaltaisen lakimiesyhtymän, Accociation juridique internationalin edustaja, englantilainen lakimies Loris Lingley, joka jouluk. 17 pnä saapui Suomeen, lakimiehenä avustaakseen Antikaista ja pyysi saada tavata häntä, estettiin tästä oikeusministeri Serlachiuksen toimesta. Hra Lingleylle ei monista yrityksistään huolimatta suotu edes tilaisuutta keskusteluun oikeusministerin kanssa, ei edes puhelimitse, vaan oli hänen pakko palata tyhjin toimin Englantiin.

Tämä salaperäisyys on antanut aiheen arveluihin, että tov. Antikaista olisi Suomen ohranassa rääkätty. Missä määrin nämä arvelut ovat oikeaan osuvia, ei ole tietoa. Mutta edellämainitun salaperäisyyden ohella on niille aiheena eräs toinen marraskuisten vangitsemisten yhteydessä sattunut seikka, joka on kauhistuttavana lisänä Suomen ohranalaitoksen peräti synkkään historiaan. Samoihin aikoihin, kuin tov. Antikainen, vangittiin myös helsinkiläinen konetyöläinen Rask ja hänen vaimonsa Lydia Rask, jotka olivat vuokranneet huoneen kommunisteille. Tämän Lydia Raskin kohtalosta, hänen jouduttuaan vangittuna ohranaan, kertoi Tukholmassa ilmestyvä Social-Demokraten marrask. 17 p:n numerossaan seuraavaa:

"Asiantuntevalta taholta saadun tiedon mukaan on Suomen valtiollinen poliisi tehnyt itsensä syypääksi uuteen kuohuttavaan ilkitekoon (ogärning) parin tunnetun kommunistin vangitsemisen yhteydessä... Social-Demokratenin saamien tietojen mukaan on Lydia Raskia tällöin (ohranassa) kohdeltu tavalla, mikä on riistänyt häneltä hengen. Poliisin taholta väitetään, että Lydia Rask olisi tehnyt itsemurhan hirttäytymällä sellissään ja Suomen lehdistö julkaisi tämän selityksen. Soc-D:n tiedoittaja väittää kuitenkin varmasti, että kysymyksessä ei voi olla itsemurha, vaan että kuolema on aiheutunut siitä raa'asta kohtelusta, minkä alaiseksi Lydia Rask vankilassa on joutunut."

Ny Dag kirjoitti samana päivänä samasta asiasta m.m.:

"Lydia Raskin on ohrana kidutuskuulusteluissaan murhannut ja antanut sitten levittää huhua, että hän olisi hirttänyt itsensä. Varmasta lähteestä tiedämme, että juttu itsemurhasta on vain ohranan yritys peittää murha."

Kun Suomen ohranalaitoksen vallankumouksellisiin kohdistamilla "tutkimusmetodeilla" on ennestäänkin pelottava maine ja kun sitä on edelleen tehostanut tapaus Lydia Rask, niin ei ole ihme, että se salaperäisyys, mihin tov. Antikaisen kohtalo on kiedottu, herättää ulkomailla levottomuutta.

Ulkomaisissa lehdissä, m.m. Amerikan lehdissä, on tov. O. W. Kuusinen julkaissut seuraavan vetoomuksen:

"Yksi Suomen työväen jaloimpia esitaistelijoita ja kommunistisen puolueen johtajia, toveri ANTIKAINEN, on raastettu salaisen poliisin komeroihin. Hänen henkensä on vaarassa ja hänen asuntonsa emäntä, puolueeton naistoveri Lydia RASK on murhattu poliisivankilassa.

Erityinen velvollisuus on Suomen sosia-

lidemokraattisillakin työläisillä, joilla on vielä julkiset sanomalehdet ja järjestöt ja kokousten pito-oikeus, kohottaa äänensä tuollaista hirmuvaltaa vastaan, joka huomenna voi karata heidänkin kimppuunsa, jos vaikenemalla peitellään ja suvaitaan sen fascistisia pimeyden töitä.

Nouskaa nopeasti ja suurella yksimielisellä joukkovoimalla julkiseen taisteluun Suomen kapitalistien ja niiden poliisiroistojen ja lapualaisten lahtarivaltaa vastaan.

Toveruudella ja varmana Suomen työväen lähestyvästä voitosta, O. W. KUUSINEN."

Kansainvälinen proletariaatti on aloittanut joukkoliikkeen tov. Antikaisen puolustamiseksi. Skandinavian maissa, Amerikassa y.m. ovat työläiset joukkokokouksissaan tuoneet julki vastalauseensa tov. Antikaisen vangitsemisen ja vangittuna pitämisen johdosta. New-Yorkissa m.m. on ollut vastalausemielenosoitus Suomen konsulaatin edustalla.

Ny Dag kirjoittaa, selostaessaan tov. Antikaisen elämää ja taisteluja:

"Tov. Antikainen on vihollisen kynsissä. Mutta hän ei ole kuollut SKP:lle. Hän on nyt uudessa taisteluvaiheessa, jossa hän kunnialla tulee täyttämään tehtävänsä. Vangittunakin esiintyy hän SKP:n johdon jäsenenä ja tekee tunnetuksi kommunismin asiaa. Eräs SKP:n parhaita johtajia on nyt maanalaisuudesta astunut julkisuuden areenalle, koko Suomen proletariaatin silmien eteen."

Ne varsin niukat tiedot, mitä ohrana on Suomen porvarilehdissä esittänyt tov. Antikaisen kuulusteluista, varmentavat Ny Dag'in tästä vallankumousjohtajasta antaman arvion oikeaksi. Ohranan tiedoituksissa näet valitetaan, että tov. Antikainen on kuulusteluissa ollut "kovin harvasanainen". Se toisin sanoen merkitsee sitä, että Antikainen ei ole suostunut, ohranan "tutkimusmenetelmistäkään" huolimatta, paljastamaan luokkaviholliselle tovereitaan ja puolueensa asioita — niinkuin niitä ei paljasta kukaan oikea kommunisti.

Suomen fasistinen porvaristo vihaa toveri Antikaista. Sen piireissä on epäilemättä niitä, jotka mielellään näkisivät tov. Antikaisen fyysillisesti tuhoutuvan hänen nyt kerran luokkavihollisen kynsiin jouduttuaan. Luotamme kuitenkin siihen, että Suomen ja kansainvälisen proletariaatin väliintulo, sen voimakkaat esiintymiset tov. Antikaisen puolesta, pelastavat tämän pelottoman vallankumoustaistelijan elämän.

Karjalan sahateollisuus

J. J. NEHAJEV

KARJALAN metsien maantieteellinen asema on menekkimarkkinoihin nähden kohtalaisen hyvä. Suunnilleen 70% Karjalan kaikista metsärikkauksista kuuluu Valkeanmeren vesistön ja 30 % Leningradin satamaan suuntautuvan vesistön piiriin. Kumpikin näistä teistä johtaa avaraan pääsyyn kansainvälisille markkinoille. Tämä seikka, Karjalan metsien hyvä laatu (ohutsäisyys) ja se, että ne ovat suurimmalta osaltaan petäjää (75 % kaikista metsistä) antaa Karjalan metsille ja niinmuodoin myöskin sen puuteollisuudelle erikoisen suuren merkityksen puutavarain ulosviennin kannalta.

Jo useita vuosia ennen maailmansotaa olivat Karjalan metsät (varsinkin Aunuksen petäjä) Englannin markkinoilla arvostetuimpia kuin ensiluokkainen Ruotsin puutavara. Karjalan metsien erikoislaatuisuus ja niiden edullinen asema kuljetukseen nähden (jokien ja purojen verkostoon ulottuu melkein 90 % Karjalan metsäalueista) — kiinnittivät Venäjän ja ulkolaisen pääoman huomiota puoleensa. Ensimmäiset venäläisen ja ulkolaisen pääoman rakenta-

mat höyryvoimalla käyvät sahalaitokset ilmaantuivat Karjalaan 1860-luvulla. Eniten sahateollisuus luonnollisestikin levisi Valkeanmeren rannikolla, missä oli kaikkiaan 8 höyryvoimalla toimivaa sahalaitosta. Ensimmäiset Pohjolan sahat sijaitsivat seuraavilla asutuspaikoilla: Sorokassa Uikujoen suulla, Kemissä Kemijoen suulla, Kierretissä, Koudassa ja Umbajoella sekä Valkeanmeren salmen saarilla. Näiden sahojen vuotuinen tuotantoteho kohosi yhteensä 70.000 standarttiin.

Nämä sahalaitokset olivat nykyisiin uusiaikaisiin neuvostosahoihin verrattuna jotensakin pieniä ja teknillisesti kovin alkuperäisiä. Ne kuuluivat kaikki yksityisomaisuutena puuteollisuuskapitalisteille, joiden perustarkoituksena oli saada mahdollisimman paljon voittoa työvoimaa petomaisesti riistämällä.

Ennen sotaa useimpien sahalaitosten varusteet olivat kovin loppuun kuluneet. Saharaamien ja muun työkaluston, samoin kuin höyryvoimalaitostenkin, tuottavaisuus oli tavattoman alhainen.

Työolot niissä olivat kovin raskaat, työpalkat alhaiset ja kaiken tämän lisäksi tsaarihallitus ei sallinut työläisten parantaa työehtojaan eikä perustaa ammattiliittojärjestöjä elinolojensa parantamiseksi. Työläisten perusjoukot sahoilla muodostuivat talonpojista. Kaiken tämän vuoksi sahatyöllä oli sesonkimainen luonne, vakinaisia työläiskaadereita ei sahateollisuudella ollut juuri lainkaan.

Kansallisiin syrjäseutuihin nähden Venäjän tsaarihallitus ja porvaristo peräänantamattoman johdonmukaisesti harjoittivat politiikkaa, jonka tarkoituksena oli pitää näiden syrjäseutujen väestö jumalanpelossa, alhaisella kulttuuritasolla, melkein alkuihmisen tilassa, jotta se kuuliaisena alistuisi tsaari-isän edessä ja taloudellisesti olisi Venäjästä riippuvainen. Mutta samaan aikaan pyrittiin kiskomaan näiltä kansallisilta syrjäseuduilta pois kaikki luonnonrikkaudet, silti luomatta sinne taloudellisen mahdin tukipohjaa — teollisuutta — ja siten siis luomatta sinne myöskään omaa proletariaattia. Erikoisen räikeästi tämä ilmeni Karjalassa, täällä entisellä tsaari-Venäjän syrjäkulmalla, joka silloin oli työväen vapauttamisen puolesta taistelleiden karkoituspaikkana.

Siitä huolimatta, vaikka Karjala on varsin harvaan asuttua ja vaikka siellä on mitä suurimmat luonnonrikkaudet, sen väestön elämä oli kovin kurjaa, kerjäläismäistä. Heikosti kehittynyt teollisuus kykeni antamaan niukkoja ansiotuloja vain mitättömän pienelle osalle väestöstä ja koko muun väestön oli pakko elää kalastuksella ja antaa kalansaaliinsa melkein ilmaiseksi keinotteleville kalakauppiaille. Kaikki tämä pakoitti väestön turvautumaan pettuleipään, kun oma vilja ei riittänyt ja muualta tuotua viljaa väestö ei mitenkään kyennyt korkeilla keinotteluhinnoilla ostamaan. Aikaisemmin puunkuorta sekoitettiin leipään vain katovuosina, mutta itsevaltiuden viimeisinä vuosina ei pettuleipä enää lainkaan poistunut karjalaisten talonpoikain pöydältä. Kylillä saattoi aina tavata talouksia, joissa syötiin pettua. Se oli kapitalistista taloudenhoitoa: puutavara ulkomaille, mutta talonpojille — pettua.

Vasta neuvostovalta, työläisten ja talonpoikain valta, tunnusti Karjalan kansallisuuden ja antoi sille itsemääräämisoikeuden. Vain proletaarinen vallankumous pelasti Karjalan kansan perikadosta, johon tsaarivalta ja porvaristo sen yrittivät polkea. Neuvostovalta teki lopun pääoman isännöimisestä, myöntäen karjalaisille itsehallinnon ja katkaisten kapitalistien ahnaat pedonkynnet. Karjalan talonpoikaisto ryhtyi heti parantamaan pikkutalouttaan kohottamalla sen tekniikkaa ja kollektivisoitumalla suuriksi yhteistalouksiksi.

Vuodesta 1922-23 alkaen alettiin Karjalassa työ perin kuluneen sahakaluston uusimiseksi ja monien sahojen täydellisesti uudestikalustamiseksi. Erittäin suuria parannustöitä on suoritettu vuodesta 1926-27 lähtien ja tähän mennessä on jo kuusi sahaa perusosaltaan uudestirakennettu.

Sahalaitoksia on uudestitakennettu siinä mlelessä, että niiden tuotantokyky saataisiin mahdollisimman suureksi ja sahojen lukumäärä voitaisiin pitää mahdollisimman vähäisenä. Tuotannon keskittäminen etupäässä suuriin sahalaitoksiin antoi mahdollisuuden mitä lyhimmässä ajassa suorittaa uudestirakentamistoimenpiteet, lisätä höyrykoneiden ja saharaamien voimamäärää, mikä puolestaan antoi mahdollisuuden huomattavasti laajentaa sahatuotteiden valmistusta.

Esimerkiksi Sorokan saharyhmän valmistamien sahatuotteiden määrä vuonna 1913 oli korkeintaan 26.000 standarttia, jos kaikki siellä silloin jo olleet kolme sahaa työskentelivät yhtäjaksoisesti. Vuonna 1929-30 nämä samaiset Sorokan sahat uudestikalustamisensa jälkeen alkoivat tuottaa 57.250 standarttia. Melkein yhtä suuresti on sahatuotannon määrä sodanedelliseen tasoon verrattuna kasvanut myöskin Solomannin, Sunun ja Kemin sahoilla. Kuitenkin on samalla merkittävä, että rekonstruointi ei vielä ole ulottunut näiden sahojen tuotannolliseen prosessiin kokonaisuudessaan, vaan vain sen perusosiin. Niinpä esimerkiksi entiset perin alkeelliset saharaamit on vaihdettu tekniikan viimeisen sanan mukaisesti rakennettuihin nopeakäyntisiin „Maschinwerken"-mallisiin raameihin joiden tuotantokyky entisiin verrattuna on huomattavan korkea.

Samoin on uudestirakennettujen sahojen höyryvoimatalous järjestetty uudelleen. Yleensä otettuna ei entisistä sahoista ole jäänyt mitään ennalleen, kaikki on tehty uudelleen. Teknologisen prosessin seuraavat asteet sekä lautatarhat eivät ole läheskään olleet sahojen peruskaluston tuotantotehoa vastaavia, ollen tästä seurauksena, että tähän saakka ei asiallisesti ole voitu eikä vielä nykyäänkään voida kunnolleen käyttää sahalaitosten koko tuotantokykyä. Tämä teknologisen prosessin seuraavien asteiden ja saharaamien tuotantotehon välille muodostunut epäsuhde on siinä, että syrjäyskoneet eivät läpäisykykynsä puolesta vastaa itse saharaamien tuotantotehoa, eivät kykene läpäisemään kaikkea sitä sahatuotteiden määrää minkä nämä uudet saharaamit antavat. Lisäksi rimojen poiskuljetus sekä sahattujen lautojen ja sahatuotteiden tapuloiminen ovat edelleenkin jääneet koneellistuttamatta, käsityöllä tapahtuviksi. Selvää on että tämä on ollut ja on vielä nykyäänkin jarruna, joka estää täysin hyväksikäyttämästä uudestirakennettujen sahojen koko tuotantotehoa.

Mutta kaikesta huolimatta saharaamin läpäisykyky yhden työvuoron kuluessa on Karjalan sahoilla viimeisten kymmenen vuoden aikana huomattavasti kasvanut sahojen uudestirakentamiskauden edelliseen aikaan verrattuna. Niinpä jos otamme esim. vuoden 1922—23, niin silloin Karjalan sahat valmistivat sahatuotteita 3.417 standarttia saharaamien työvuoroa kohti, mutta vuonna 1929—30 ne valmistivat yhdessä työvuorossa jo 5.422 standarttia. Luonnollisesti on tähän päästy sahojen uudestirakentamisen avulla.

Sahojen uudestirakentamiseen on vuosittain käytetty varoja seuraavasti (tuhansissa ruplissa): (kts. taul. seur. siv)

Kuten taulukosta näkyy, ovat sahalaitosten uusimiseen ja niiden asuinpinta-alan laajentamiseen käytetyt varasijoitukset vuosi vuodelta kasvaneet ja erikoisesti ne kasvoivat v. 1929—30 eli uudestirakentamiskauden viimeisenä vuonna. Sitä seuranneina vuosina on varasijoitukset vuosittain suunnattu etupäässä sahojen tuotantoprosessin muiden ahtaimpien paikkojen poistamiseen, kuten: syrjäyskoneiden työn uusimiseen, valmiiden sahatuotteiden poiskuljetuksen ja tapuloimisen parantamiseen, varustamalla nämä työprosessit yhä enemmän tekniikalla ja koneellistetulla vetovoimalla, jotta voitaisiin yhä enemmän käyttää hyväksi nopeakäyntisten saharaamien tuotantotehoa.

Tuotannolliset tulokset kokonaisuudessaan otettuina ovat, verrattuina uudestirakentamisvaiheen edellisiin vuosiin, varsin huomattavat ja ne kasvavat yhä edelleenkin vuosi vuodelta,

Vuodet	Uusien saharakennusten rakentamiseen	Täyskorjauksiin	Asuinrakennustöihin
1922—23	401,1	0,3	27,8
1924—25	164,3	1,4	12,4
1925—26	876,4	91,9	208,2
1926—27	3097,9	104,2	435,2
1927—28	3411,9	227,6	418,4
1928—29	4552,6	421,5	1073,1
1929—30	8470,0	400,0	1488,0
1931	6194,8	663,2	1595,7
1932	4894,8	770,8	1724,3
1933	3730,0	728,4	755,5
1937 7 kk:ssa	940,0	361,7	178,2
	36733,8	3775,0	7916,8

siten että kohotetaan työn tuottoisuutta, ottamalla yhä enemmän käytäntöön konetekniikkaa ja perehtymällä siihen.

Selvän ja havainnollisen käsityksen tästä saamme tarkastelemalla tällä sivulla alhaalla olevaa taulukkoa.

Tästä taulukosta näemme, että sahalaitosten lukumäärä on vuodesta toiseen pysynyt melkein muuttumattomana, mutta samaan aikaan on saharaamien lukumäärä ja työn tuottoisuus raamivuoroa kohden vuosi vuodelta kohonnut vuoteen 1929—30 saakka.

Edelleen me näemme, miten Karjalan sahateollisuuden laitokset ovat vuosi vuodelta suurentuneet, siten että entisten tilalle luodaan kokonaan uusia, moniraamisia sahoja, kuten esim. Sunun saha, jossa entisten 4 raamin asemesta on nykyään 6 raamia, Lokakuun vallankumoukselle omistettu saha, jossa samoin 4 raamin asemesta on nyt 6 raamia, Kemin saha, jossa 6 raamin asemesta on 8 raamia j.n.e.

Vuoteen 1931 saakka on sahateollisuuden tuotantolaitosten tuotantokyky vuosi vuodelta jatkuvasti kasvanut niin teknilliseen varusteluun kuin myöskin sahatuotteiden valmistukseen näh-

Vuosina	Toimivia sahoja	Niissä saharaameja	Vakinaisia työläisiä	Valmistettu sahatuotteita: Yhtä raamivuoroa kohden		Valmistettu sahatuotteita: Yleinen vuosituotanto		Realisoitu: Yleensä	Realisoitu: Ulkomaille vienti	Realisoitu: Kotimaahan
				Vuodessa	Työvuorossa	Tuhansissa standarteissa	Prosenteissa	%%	%%	%%
1922—23	11	36	1742	979	3,417	35,3	100	100	100	100
1923—24	11	35	1851	1151	3,925	40,3	114,28	102,81	112,23	50,42
1924—25	10	39	2224	1581	4,498	61,7	174,88	153,92	143,36	262,7
1925—26	9	41	2553	2245	4,570	91,2	258,72	218,78	148,0	612,54
1926—27	11	48	3104	2171	4,597	104,2	295,61	305,2	314,6	252,89
1927—28	12	50	3542	2706	5,159	135,3	383,84	341,4	320,44	458,01
1928—29	11	51	3821	3180	5,202	162,5	460,9	491,16	504,54	416,75
1929—30	11	59	4500	3472	5,422	205,2	582,1	5[illegible]6,2	625,36	373,23
1932	10	55	7667	—	4,900	180,3	510,2	424,0	405,0	577
1933	10	53	7184	—	4,520	161,0	456,0	506,1	416	670
1934 (suunnitelma)	14	67	7539	—	5,120	208,3	585,2	564,2	500	950

den. Kokonaan toisenlainen kuva on havaittavissa vuoden 1930 jälkeen. Tällöin näemme saharaamien lukumäärän ja sahatuotteiden valmistuksen kasvun, niin kokonaistuotantoon nähden kuin erikoisestikin raamivuoroa kohden, suuresti häilyvän supistumisen suuntaan. Sen jälkeen tapahtuu taas jyrkkä määrällinen nousu v. 1934 sen kautta, että otimme vastaan Sevsaptranlesin sahat. Saharaamien lukumäärässä tapahtuneet vaihtelut ovat yksinkertaisemmin selvitettävissä, mutta sahatuotteiden määrässä raamivuoroa kohden tapahtuneet vaihtelut vaativat verraten laajan selittelyn.

Sahatuotteiden määrän alenemiseen raamivuoroa kohden laskettuna on epäilemättä vaikuttanut Raaka-ainetrustin antaman raaka-aineen määrä ja laatu, joka esim. määrällisesti on vuosittain ollut seuraava:

	v. 1930	v. 1931	v 1932	v. 1933
Keskimäärin raaka-ainetta kuutiometreissä	0,377	0,373	0,358	0,327

Kuten näemme, on raaka-aineen saanti raamivuoroa kohden kuutiometreissä vuosi vuodelta supistunut vuoteen 1930 verrattuna. Selvää on, ettei se ole voinnut olla vaikuttamatta sahojen työskentelyyn. Toisena seikkana, joka on vaikuttanut raamivuoron tuottoisuuden alentumiseen vuoden 1930 jälkeen, on se, että vakinaisten työläiskaaderien asemesta on jouduttu pitämään paljon ammattitaidotonta työvoimaa. Kuten ylläesitetyistä numerotiedoista näkyy, ovat vakinaiset työläiskaaderit vuosi vuodelta nopeasti kasvaneet kokonaan ammattitaidottoman sesonkityövoiman laskuun, mikä on pääasiassa työskennellyt syrjäyskoneissa ja vieläpä saharaamienkin ääressä. Tämä työvoima tavallisesti tuli työhön korkeintaan kuudeksi kuukaudeksi ja puolet tästä ajasta kului sen opettamiseen. On aivan selvää, että kun työvoiman vaihtuvaisuus, viime vuosina on kohonnut jopa 100 % :iin saakka, kun toiset ovat menneet ja toiset tulleet t. s., jo vähän työhön tottuneet työläiset poistuneet ja tilalle tulleet kokonaan tottumattomat, joiden opettaminen vaatii paljon aikaa ja varoja, niin tämä ei ole voinut olla vaikuttamatta raamivuoron työn tuottoisuuteen.

Tämän yhteydessä on kuitenkin erikoisesti korostettava sitä, että vakinaiset työläiskaaderit Karjalan sahoilla ovat jatkuvasti kasvaneet. Kun vielä v. 1922—23 — puhumattakaan vallankumouksen edellisestä ajasta — meillä yhdellätoista sahalla oli vain 1.742 vakituisesti työskentelevää työläistä ja v. 1929—30 oli 4.500 henkeä, niin v. 1934 oli niissä jo 7.500 vakinaista työläistä keskimäärin vuosittain laskettuna.

Siis vuosi vuodelta Karjalan sahateollisuus siirtyy yhä enemmän pois sesonkityövoimalla työskentelystä — työskentelemään vakinaisella työvoimalla.

Kuitenkaan ei vielä mitenkään voida sanoa, että asiat tässä suhteessa olisivat tyydyttävällä tolalla, sillä vielä tänäkään päivänä eivät sahateollisuutemme tuotantolaitokset ole läheskään täysin turvatut vakinaisella työvoimalla. Vielä nytkin sahalaitoksemme monilla sellaisillakin työaloilla, jotka luonteeltaan eivät ole sesonkimaisia, työskentelevät varsin huomattavalta osaltaan sesonkityövoimalla. Ja kaiken lisäksi on työvoiman vaihtuvaisuus niissä tavattoman suuri. Tämä johtuu siitä, että työläisille ei vielä ole luotu kyllin hyviä kulttuuri- ja elinoloja. Ennen vallankumousta ei työläisillä Karjalan sahoilla ollut mitään muuta kuin asuinparaakit. Neuvostovallan 17-vuotisen olemassaolon aikana on sahalaitosten yhteyteen rakennettu yk-

sistään hirsistä hakattuja asuinrakennuksia 7.916.800 ruplan arvosta ja sen lisäksi neuvostovalta on joka sahan yhteyteen järjestänyt kulttuuri- ja elinoloja palvelevia laitoksia — klubeja, elokuvia, sairaaloita, ruokaloita, kouluja, lastentarhoja y.m., mutta kaikki tämä ei vielä läheskään vastaa uudestirakentamiskauden asettamia suuria vaatimuksia, sosialismin rakentamiskauden vaatimuksia.

Karjalan sahateollisuudella on aivan ensiluokkainen merkityksensä koko Karjalan taloudessa ja tältä hetkellä se on toisella tilalla koko Neuvostoliiton puuteollisuudessa.

Karjalan puunjalostusteollisuus on kuluneella kaudella kehittynyt yksinomaan vain sahatuotannon suuntaan, lukuunottamatta kahta muuta laitosta, jotka verraten pienessä mitassa valmistavat muita monimutkaisempia valmisteita.

Viimemainittuihin kuuluu suksitehdas joka, samalla valmistaa raaka-aineiden jätteistä huonekaluja yleisinä kulutustarvikkeina markkinoille, huonekaluverstas Lososinan kombinaatin yhdeydessä sekä huonekalu- ja tynnyritehdas Karhumäessä. Näistä puunjalostuslaitoksista työskentelee erittäin hyvin suksitehdas, jossa on mainiosti perehdytty suksituotantoon ja jolla ei nykyään ole vertaistaan kilpailijaa alallaan.

Puunjalostuksen perusala — sahatuotanto — Karjalan kansantalouden johtava ala — on päättyneeseen vuoteen saakka työskennellyt huonosti.

Vuonna 1932 trusti „Kareldrevin" sahat täyttivät sahatuotteiden tuotanto-ohjelmansa kokonaistuotantoon nähden 75,4 % : lla ja eksporttituotteisiin nähden 70,4 % : lla. V. 1933 olivat vastaavat luvut 73 % ja 86,1 %.

Pääsyinä sahatuotannon suunnitelmien täyttämättä jäämiseen mainittuina vuosina olivat työvuorojen sisäiset työseisokit, joista vuosittain karttui verrattain kunnioitettava summa. Niinpä esim. vuosina 1932 ja 1933 työvuorojen sisäiset seisokit muodostivat seuraavanlaisen kuvan prosenttisuhteessa seisokkien yleismäärästä.

		v. 1932	v. 1933
1	Raaka-aineen puutteesta ja työpaikalle kuljetuksen viivästymisestä	13,2	13,9
2	Höyryn ja muun käyttövoiman puutteesta	5,1	8,0
3	Sahanterien terotuksesta ja korjauksesta	6,3	6,4
4	Remmien ja hihnojen ompelemisesta	12,0	9,3
5	Tukkien kuljetuslaitteiden epäkuntoisuudesta . . .	5,0	6,3
6	Sahanraamien epäkuntoisuudesta	2,3	5,8
7	Valmiitten sahatuotteiden ruuhkautumisesta raamien luo	20,2	23,2
8	Muista ei-teknillisistä syistä	2,3	3,3
9	Työstä poisjäämisistä	0,2	0,4
10	Kaikista muista syistä, kuten rimojen ruuhkautumisesta ym.	33,2	21,2
		100%	100%

Tästä näemme, että työvuorojen sisäisten seisokkien erittäin korkea prosentti on johtunut valmiitten sahatuotteiden ruuhkautumisesta raamien ääreen, rimojen, sahajauhojen ja sahatuotteiden poiskorjaamisesta ja myöskin raaka-aineen vesialtaasta siirtämisestä johtuneista seisauksista. Tässä juuri ilmenee teknillisen työprosessin muiden asteiden ja saharaamien tuotantotehon välille muodostunut epäsuhde. Heti kun saharaamit kehittävät niille suunnitellun täydellisen tuotantovauhdin, niin heti ilmaantuvat valmiiden sahatuottei-

den ruuhkat raamien ääreen ja toisaalta alkaa puuttua raaka-ainetta vesialtaassa. Nämä seikat johtuvat siitä, etteivät syrjäyskoneet kykene työskentelemään kyllin nopeasti ja ettei ole koneellistettu raaka-aineen nostoa vesialtaasta.

Kuitenkin olisi kokonaan väärin, epäobjektiivista, jos sanoisimme koko työvuorojen sisäisten seisokkien summan johtuvan teknologisen prosessin muiden asteiden ja saharaamien tuotantokyvyn välisestä epäsuhteesta. On sanottava, että vissi osuutensa näistä työvuorojen sisäisistä seisokeista ilmeisestikin lankeaa sahojen teknillisen henkilökunnan saamattomuuden tilille, taikka oikeammin on seurausta heidän edesvastuuttomasta suhtautumisestaan heille uskottuun työalaan. Tähän mennessä meillä tässä suhteessa jo on huomattavaa edistystä parempaan sahojen työssä, johon on päästy saattamalla jokainen henkilökohtaisesti vastuunalaiseksi hänelle uskotusta työstä, ei yksistään sahojen teknillinen henkilökunta, s.o. insinööriteknilliset työntekijät, mutta myöskin työläiset. Ensimmäisinä osoittimina siitä ovat työvuorojen sisäiset seisokit. Kun nämä työvuorojen sisäiset seisokit vuonna 1932 koko trustissa otettuna tekivät noin 20 % koko työskenneltyyn työaikaan verrattuna ja v. 1933 noin 19 %, niin juuri päättyneen vuoden kolmannella neljänneksellä työvuorojen sisäiset seisokit tekivät 15,6 % s. t. s. 5,6 % enemmän kuin suunnitelmat edellyttivät. Tietenkään ei tämä vielä ole mikään saavutus, vaan meidän on päästävä siihen, että saisimme työvuorojen sisäiset seisokit alennetuksi suunnitelman sallimaan määrään. Joka tapauksessa nämä numerot kuitenkin osoittavat, että tällä alalla on jatkuvasti ja sitkeästi taisteltu puolueen ja hallituksen päätösten toteuttamiseksi, vaikkakaan ei läheskään riittävästi.

Eri sahojen työn laadusta puhuvat verraten vakavaa kieltä seuraavat numerotiedot sahausohjelman täyttämisestä eri sahoilla I/I — I/XII v. 1934 välisenä aikana:

	Kokonaistuotanto prosenteissa suunnitelmasta	Tähän sisällytettynä eksporttitehtävät täytetty prosenttisuhteessa suunnitelmaan
Kemin	108,9	104,0
Sorokan	103,7	104,6
Lokakuun vallank.	108,1	104,9
Sunun	101,9	92,3
Lososinan kombinaatti	87,1	105,4
Iljinskin	101,5	95,7
Unitsan	70,2	70,5
Koudan saha N:o 7	91,6	95.8
„ „ N:o 8	96,1	99,5
Kantalahden	108,8	151,8
Kierretin	84,2	79,7
	100,8	101,4
Suksitehdas	105,0	

Trustin mitassa kokonaisuudessaan oli puutavaran sahauksen kalenterisuunnitelma joulukuun 1 p:ään mennessä v. 1934 kokonaistuotannon suhteen täytetty 100,8 %:lla, eksporttitavaran suhteen 101.4 %:lla ja suksien valmistuksessa 105 %:lla.

Monet sahat ovat täyttäneet tuotantosuunnitelmansa 100-prosenttisesti ja vieläpä ylikin sen, puhumattakaan Suksitehtaasta, joka vuosi vuodelta on jatkuvasti täyttänyt ylittäen tuotanto-ohjelmansa. Tämä on tulos sahojen ja tehtaiden kolmikulmien bolshevisti-

sesta taistelusta puolueen ja hallituksen asettamien tehtävien täyttämiseksi, tulos työvoiman oikein sijoittelusta tuotantoprosessissa.

Tuotantosuunnitelman laadullisten osoittimien täyttämisestä vuoden 1934 kolmannen neljänneksen ajalta prosenttisuhteessa suunnitelmatehtäviin verrattuna saamme eri sahoilta seuraavan kuvan:

Sahat	Valmistettu käyttökelpoista puutavaraa	Raamivuoron tuotanto sahauksessa	Raamivuoron tuotanto sahatuotteiden valmistamisessa	Työvuorojen sisäiset seisokit	Ihmistyötunnin tuottavaisuus valmiiden sahatuotteiden valmistuksessa	Puutavaran tuotantokustannukset yhtä kuutiometriä kohden	Sahan tuotantokustannukset
1. Iljinskin . . .	98,6	91,6	90,4	176,3	100,7	118,3	108,3
2. Lososinan komb.	95,6	89.9	83,1	238,2	100,5	140,8	108,3
3. Lokakuun val.	101,6	101,9	103,5	137,4	127,6	94,7	96,8
4. Sunun saha .	97,7	98,9	96,6	189,0	99,2	110.4	106,1
5. Unitsan . . .	100,5	105,3	105,9	123,1	74,8	168,1	126,3
6. Sorokan sahat.	99,1	104,5	103,6	251,5	100,0	103,7	100,2
7. Kemin	99,3	103,1	102,4	139,3	106,8	103,6	100,2
8. Koudan saha N 8	82,9	102,8	85,2	182,3	87,6	125,5	122,2
9. Koudan saha N 7	90,3	100,6	90,9	122,2	84,0	115,4	113,7
10. Kierretin .	91,6	93,1	85,3	150,8	81,1	116,2	116,1
11. Kantalahden .	100,1	109,9	110,1	130,5	115,8	92,3	102,8
12. Suksitehdas .	—	—	—	—	—	99,9	102,4
Koko trustissa	—	—	—	—	—	108,0	105,0

Ylläesitetyistä numero-osoittimista näkyy, että Lokakuun vallankumoukselle nimitetyllä sahalla sekä Kantalahden, Sorokan ja Kemin sahoilla ovat parhaimmat laadulliset osoittimet tuotanto-finanssisuunnitelmien täyttämisessä. Päättyneen vuoden kolmannella neljänneksellä nämä sahat ylittivät huomattavasti suunnitelmatehtävänsä sahatavaran valmistuksessa, työn tuottoisuuden kohottamisessa ja tuotantokustannusten alentamisessa. Se osoittaa, että näillä sahoilla on koko työläisyhteiskunnallisuus bolshevistisesti taistellut puolueen ja hallituksen päätösten toteuttamiseksi näillä työaloilla. Kuitenkaan eivät nämäkään sahat vielä ole osanneet käyttää hyväkseen kaikkia mahdollisuuksiaan sahatavaran tuotannon laajentamiseksi. Tällaisia varamahdollisuuksia piilee vielä muunmuassa työvuorojen sisäisissä seisokeissa, jotka vielä suuresti ylittävät suunnitelmatehtävien sallimat rajat.

Epäilemättä on näiden sahojen työn parantumiseen vaikuttanut teknologisen prosessin parantuminen raaka-aineen siirrossa sahoihin, rimojen ja valmiin sahatavaran poiskuljetuksessa.

Kovin epätyydyttävästi työskentelivät ne sahat (Kierretin, Koudan molemmat sahat ja Lososinan kombinaatti), jotka eivät täyttäneet suunnitelmatehtäviään käyttökelpoisen puutavaran valmistuksessa ja muihin laadullisiin osoittimiin nähden. Se vaikutti jyrkästi sahatuotteiden tuotantokustannusten kohoamiseen kuutiometriä kohden.

Melkein puolet trusti „Kareldrevin“ sahoista eivät täyttäneet suunnitelmatehtäviään työläisten työn tuottoisuuden kohottamisessa ihmistyötuntia kohden. Esim. Koudan sahoilla jäi suunnitelmatehtävästä täyttämättä 13%, Kierretin 18,9%, Sunun 0,8% ja Unitsan sahalla 25,2%. Tässä ilmeneikse niin työläisten kuin myöskin teknillisen henkilökunnan keskuudessa vallitseva huono työ-

kuri (paitsi Unitsan sahalla, joka joutui seisomaan useita kuukausia lokomobiilin paikalleen asettelun vuoksi), sillä muita syitä tämän repeämän selittämiseksi ei ole eikä voikaan olla. Viimemainituilla sahoilla, vaikka niillä on samanlaiset ehdot kuin paremmin työskentelevilläkin, ei sahojen yhteiskunnallisten järjestöjen taholta ole riittävän bolshevistisesti taisteltu puolueen ja hallituksen päätösten käytännössä toteuttamiseksi, työn tuottoisuuden kohottamisen, ja siitä välittömästi seuraavan tuotantokustannusten alentamisen puolesta.

Melko hyvin työskentelee Petroskoin suksitehdas. Tämä suksitehdas kuuluu sosialististen suurtöiden ensimmäisen viisivuotissuunnitelman aikana rakennettujen „518“ tehtaan lukuun ja on se koneellistettu tekniikan viimeisen sanan mukaan. Siinä työskentelee melkein yksinomaan Amerikan suomalaisia. He tuntevat mainiosti suksien valmistustekniikan ja nykyään he valmistavat vuosittain 125.000 paria varsin hyvälaatuisia suksia. Viime vuonna ryhdyttiin tehtaassa järjestämään erikoisten mäenlaskusuksien valmistusta, joita aikaisemmin on tuotettu vain ulkomailta.

Johtajansa tov. Tuomaisen johdolla suksitehdas jatkuvasti täyttää suunnitelmatehtävänsä myöskin tuotantokustannusten alentamisessa, sijoittamalla työvoiman mahdollisimman hyvin.

Trusti „Kareldrevin“ sahat suorittivat verraten hyvin ulkomaille vietävän sahatavaran lastaamisen viime vuoden purjehduskautena. Ei yksikään ulkolainen laiva lähtenyt sahoiltamme tyhjin toimin eikä seisokkikorvausta saaneena.

Pohjolan sahoilla lastattiin poikkeuksetta kaikki ulkolaiset laivat ennen määräaikaa ja saatiin niistä jokaisesta hyvitysmaksua.

Eteläisillä sahoilla oli eksporttipuutavaran lastaamisessa eräitä epänormaalisuuksia ja keskeytyksiä, joista johtuen muutamilla sahoilla (Iljinskin sahalla, Lososinan kombinaatilla y.m) joutui lotjia seisomaan, mikä pitkistytti eksporttipuutavaran yleisen lastaussuunnitelman täyttämistä. Lopputuloksena oli eksporttipuutavaran lastauksen yleinen vuosisuunnitelma joulukuun 10 p:ään mennessä täytetty 90,8 %:lla, ja eri sahoilla oli eksporttipuutavaran lastaussuunnitelmat täytetty seuraavasti:

	Lastaussuunnitelmast täytetty prosenteissa 10/XII mennessä:
1. Kemin sahalla	63,0 %
2. Sorokan	63,9 %
3. Koudan sahalla № 7 4. Koudan sahalla № 8	93,8 %
5. Kierretin	102,2 %
6 Kantalahden	80,7 %
7. Sunun	85,6 %
8. Lokakuun vallank. sahalla	100,6 %
9. Unitsan	84,7 %
10. Iljinskin	76,5 %
11. Lososinan kombinaatilla	83,5 %

Tällainen on yleensä kuva Karjalan sahateollisuuden kehityksestä Lokakuun vallankumouksesta kuluneiden 17 vuoden ajalta. Tämän tsaarijärjestelmän sortaman entisen syrjäseudun, nykyisen Karjalan Autonoomisen Sosialistisen Neuvostotasavallan, sahateollisuuden nykyinen taso on niin kaukana kuin taivas maasta vallankumouksen edellä olleesta tasosta. Se käy erittäin selvästi ja havainnollisesti ilmi ylläesitetyistä numerotiedoista, ja numerotiedothan ovat varsin itsepintaisia ja vakuuttavia todistuskappaleita.

Puolue ja Neuvostoliiton hallitus ovat kuluneiden 17 vuoden aikana tehneet paljon maamme syrjäseutujen teollisuuden perusalojen, esimerkiksi Karjalassa juuri sahateollisuuden, kehittämiseksi ja niin, ettei tsaari-Venäjä kyennyt niitä siinä määrin kehittämään kolmessasadassa vuodessa. Mutta ei siinä vielä kaikki. Puolue ja hallitus ovat suunnitelleet toisella viisivuotiskaudella Karjalan tasavallan alueelle rakennettavaksi useita suuria, aivan uusia ja tekniikan viimeisten saavutusten mukaisia sahalaitoksia. Niinpä esimerkiksi tullaan toisen viisivuotiskauden aikana rakentamaan Segeshan puuteollisuuskemiallinen kombinaatti, joka tullaan täydellisesti koneellistuttamaan. Kombinaattiin tulee kuulumaan uusiaikaisesti koneellistettu 12-raaminen saha-

laitos, jolta jäävät puutavaran jätteet tullaan jalostamaan ja valmistamaan niistä puuspriitä, tärpättiä, kanifoolia y.m.

Toinen melkein samanlainen, 8:lla raamilla varustettu saha on toisen viisivuotissuunnitelman mukaan suunniteltu rakennettavaksi Kemiin. Ja tähän ei tietenkään tule rajoittumaan sahateollisuuden edelleen kehittäminen Karjalassa.

Niinpä tämän ohella tullaan kuluvan vuoden aikana perinpohjin uudestirakentamaan Sorokan sahat, johon tullaan entisten sahojen tilalle rakentamaan kokonaan uusi 6-raaminen täysin koneellistettu saha.

Kaikki tämä ei kuitenkaan vielä läheskään riitä verrattuna niihin suuriin mahdollisuuksiin, joita Karjalalla on metsätalouden alalla. Karjalassa hakataan vuosittain ja välittömästi metsässä taikka sahoilla käsitellään miljoonia juoksumetrejä puutavaraa, jolloin satoja tuhansia kuutiometrejä puutavaran jätteitä menee kokonaan turhaan, poltetaan tai jäävät maahan lahoamaan. Kummassakin tapauksessa valtio kärsii melko suuria tappioita: ensinmainitussa tapauksessa siksi, että on suoritettava erikoiskuluja risujen ja jätteiden polttamisesta, ja toisessa tapauksessa senvuoksi, että metsät jäävät roskaisiksi. Tähän nähden on saatava aikaan perusteellinen käänne ja kaikki puutavaran jätteet käytettävä täydellisesti hyväksi, jalostamalla niistä kemiallisen muokkauksen kautta arvokkaita saippualajeja ja spriitä. Se tulee antamaan valtiolle verraten suuria lisätuloja.

Kolmekymmentä vuotta tammikuun 9 (22) päivän tapahtumista

LYYLI LATUKKA

TÄMÄN vuoden tammikuussa tuli kuluneeksi 30 vuotta v. 1905 tammikuun 9 (22) päivän tapahtumista. Ne tunnetaan historiassa Pietarin veripäivän nimellä.

Tammikuun 9 päivän tapahtumilla on suuri merkitys Venäjän vallankumousliikkeessä. Ne muodostavat käänteen Venäjän työväenluokan elämässä. Ne olivat lähtökohtana Venäjän ensimmäiselle vallankumoukselle. Ja ne antoivat ensimmäisen verikasteen työläisille, jotka luottamuksella odottivat tsaarilta huojennusta tukalaan asemaansa. Veripäivien kokemus sai työläiset varmistumaan siitä, että tsarismi ei tule koskaan parantamaan työläisten asemaa, ja siksi he veripäivänä huudahtivatkin: „Ei ole jumalaa eikä tsaaria“ ja iäksi kadottivat uskonsa niihin.

Kolmenkymmenen vuoden kuluttuakin on tammikuun 9 päivän tapahtumilla historiallisesti arvokas opetus. Niistä näkyy, kuinka työläinen ja osa talonpoikia silloin herää poliittiseen tietoisuuteen ja nousee taisteluun tsaristista järjestelmää vastaan. Työväenluokan kärsimysten mitta on vuosien vieriessä täyttynyt. Se on marxilais-vallankumouksellisen puolueen työn kautta alkanut tuntea olevansa "luokka itseään varten", ja kun se luokkaetujensa puolesta esiintyessään saa kokea niin katkeran pettymyksen kuin se tammikuun 9 päivänä sai, niin se tekee täyskäännöksen ja lähtee taistelun tielle. Se alkaa vastata kuulilla kuuliin. Miten nopeasti vallankumouksellinen tilanne ja omalaatuiset olosuhteet Venäjällä kehittivät proletariaattia, selviää m. m. tov. Stalinin lausun-

nosta. Hän arvioi tuota aikaa: „Venäjä eli tänä kautena porvarillisen vallankumouksen aattoa, sen oli suoritettava tämä vallankumous edistyneempien olojen vallitessa Euroopassa ja kehittyneemmällä proletariaatilla kuin aikanaan Saksan (puhumattakaan Englannista ja Ranskasta). Tämän lisäksi kaikki tosiasiat puhuvat sen puolesta, että tämä vallankumous oli oleva proletaarisen vallankumouksen sytykkeenä ja alkunäytöksenä". Siis vajaassa vuodessa tapahtui käänne, „vallankumous pääsi jaloilleen silloin kun työväenluokka kaupungeissa esiintyi tammikuun 9 päivänä", lausui Lenin. Ja toisessa kirjoituksessa hän lausuu: „Turhaan eivät Euroopan porvarilliset lehdet puhuneet, että Venäjä ei ollut enää tammikuun 10 päivänä se, mikä se oli tammikuun 8 päivänä."

Tov. Stalinin mukaan oli Venäjän kehittyvä imperialismi omalaatuistaan, sotilas-feodaalista imperialismia. Tsaari oli suurtilanomistajain päänä. Suurtilanomistajaluokka oli hallitseva luokka, johon suurporvaristo oli kiinteästi sidottu, ja suurtilanomistajat olivat valmiit puolustamaan omia etujaan ja monopoliaan kaikin väkivallan keinoin. Tätä yhteenkietoutumaa eivät kehittymättömät työläiset tunteneet ennen vallankumousta. He eivät tietäneet, että porvarillinen hallitus kävi sotaa omien ryöstötarkoitustensa toteuttamiseksi. Mutta he tunsivat sen olotilan, johon kapitalismin kasvava riisto heidät saattoi. He tunsivat sen epäoikeutetun aseman, missä he elivät, ja taloudellisen taistelun puitteissa lähtivät he vaatimaan oikeuksiaan. Taloudellisten taistelujen kautta kulki tie poliittisiin taisteluihin ja näiden taistelumuotojen yhteenkietoutuminen tapahtui Venäjällä nopeammin kuin muissa maissa. Tätä joudutti vallankumouksellisen sosialidemokratian olemassaolo, bolshevikkipuolueen ja Leninin ja Stalinin työ Marxin ja Engelsin asettamien kolmen taistelumuodon: poliittisen, taloudellisen ja teoreettisen taistelun omaksumisen puolesta.

Nopeasti kehittyvä kapitalismi puristi ankarasti työväenluokkaa. Se halusi suuria ylivoittoja ja myönsi mahdollisimman vähän työläisten elinolojen hyväksi. Pitkät työpäivät, kurjat asunto-olot, sakot, palkkojen pidätykset ja epäinhimillinen kohtelu olivat tavallisia ilmiöitä. Taistelu tällaista olotilaa vastaan kehittyi hitaasti työläisten tietämättömyyden vuoksi. On kuitenkin merkittävä, että jo v. 1870 oli ensimmäinen lakko Pietarissa Nevskin pumpulitehtaalla. Siihen osallistuneista 240 lakkolaisesta teljettiin vankilaan 57 pitemmäksi ajaksi. Ankarasti tukahdutettiin työläisten vaatimukset ja esiintymiset. Mutta siitä huolimatta tapahtui liikehtimisiä. V. 1895—1900 välisenä aikana oli Venäjällä jo 860 lakkotapausta. Ja v. 1900—1904 välisenä aikana kohosi lakkojen luku jo 905. Taloudellisen ahdinkotilan ajamina oli työläisten pakko liikehtiä ja sikäli kun vallankumouksellisen sosialidemokratian, Leninin johdolla, vaikutus kasvoi, sikäli alkoivat liikehtimiset saada poliittisen värin. Edellä mainitsemamme ensimmäisen viisivuotiskauden aikana oli poliittisia lakkoja vain 34, mutta toisen aikana jo 144. Työläiset alkoivat lakoilla vaatia poliittista vapautta. He järjestivät liikehtimisiä poliisimielivaltaa vastaan.

Talonpoikain asema oli yhtä kurja. Maaorjuudesta vapauttaminen ei huojentanut heidän asemaansa. He jäivä orjiksi aina vallankumoukseen saakka. V. 1861 maareformi ei, kuten Lenin sanoi, „vapauttanut talonpoikaa maaorjuudesta, mutta se vapautti hänet maasta". Talonpoika ei saanut edes hänelle ennen kuulunutta maata. Hän sai vain osan siitä ja osan ottivat kartanoherrat. Tarvitsemansa maatilkun sai talonpoika ostaa takaisin kartanoherralta kalliilla hinnalla. Esim. mustanmullan alueella oli 14 milj. desjatiinasta otettu pois 4 milj. desjatiinaa, Volgan piirissä otettu pois 33 % maasta, Ukrainassa 32 % ja Novorossijskissa 30 %. Vapautetusta maasta maksoivat talonpojat kalliin hinnan. Esim. mustanmullan alueella maksettiin maasta 342 milj. ruplaa, kun maan

varsinainen hinta siihen aikaan oli vain 180 milj. ruplaa. Moskovan läänin talonpojalta otettiin maasta 51 rup. 33 kop. desjatiinalta, kun varsinainen hinta silloin oli vain 23 rupl. desjatiinalta. Kartanoherrat saivat näin ollen vapaasti käyttää parempia maita, he saivat halpaa työvoimaa ja suuria lunastusmaksuja sekä huikean hinnan maasta.

Luonnollisena seurauksena tällaisesta olotilasta oli talonpoikaiston liikehtiminen. Liikehtimisten laajuutta kuvaa seuraava tilasto: V. 1886—1890 oli liikehtimisiä 2 läänissä, 1891—1895 — 8 läänissä ja 1896—1900 — 24 läänissä. Nämä luvut osoittavat liikehtimisten määrää vain Euroopan Venäjällä. XX vuosisadan alussa saivat talonpoikaiston esiintymiset kartanoherroja vastaan joukkoluonteen.

Tsarismin politiikkaa suhteessa porvaristoon ja kartanoherroihin näinä aikoina voidaan selittää näin. Toisaalta epäonnistunut venäläis-japanilainen sota paljasti tsaarin itsevaltiuden kykenemättömyyden puolustamaan porvariston etuja kansainvälisellä areenalla ja toisaalta taistelussa tsarismia vastaan ahdisti porvaristoa teollisuuskriisi. Seurauksena oli porvariston vaatimusten voimistuminen. Lenin kirjoittikin: „Itsevaltius ei voi olla pidättämättä yhteiskunnallista kehitystä. Mitä pitemmälle päästään, sitä enemmän törmäävät itsevaltiuden etuja vastaan porvariston, intelligenssin edut luokkana, jota ilman on mahdoton ajatella nykyistä kapitalistista yhteiskuntaa."

Työläisten ja talonpoikain liikehtimisten lisäksi on mainittava myöskin liberaalisen porvariston ja ylioppilaiden liikehtiminen. Liberaalinen porvaristo halusi „vapautta" ylhäältä päin. Heidän tarkoituksensa ei ollut koskea tsaarin monarkiaan eikä kartanoherrain maanomistukseen. Heidän tarkoituksenaan oli vain säikytellä kartanoherroja ja saada heiltä pieniä myönnytyksiä. Ylioppilaat taas vaativat reformeja yliopiston sisällä ja yleensä korkeakouluissa. Tosin he esittivät poliittisiakin vaatimuksia. V. 1900—1904 aikana oli paljon ylioppilaiden lakkoja ja mielenosoituksia. Porvariston tarkoituksena oli saada reformien kautta johtava osa valtiossa ja pelastaa Venäjän keisarikunta sitä uhkaavasta vaarasta, vallankumouksen vaarasta. Porvariston vallankumouksellisuuden pelkoa ilmaisevat ministeri Svätopolk-Mirskin sanat: „Agitaattorit, asettaessaan itselleen lopulliseksi päämääräksi muodostaa työläisistä järjestettyjä joukkoja taistelua varten itsevaltiutta vastaan, ovat valitettavasti huomattavasti onnistuneet. Viimeisten 3—4 vuoden aikana on Venäjän hyvänahkaisista nuorukaisista kehittynyt omalaatuisiaan puollukutaitoisia intelligenttejä, jotka katsovat velvollisuudekseen kieltää uskonnon, perheen, jotka halveksivat lakeja eivätkä tottele hallitusta, vaan pilkkaavat sitä". Nämä sanat ilmaisevat porvariston puolinaisuutta, joka vallankumoustapahtumain aikana lopullisesti paljastui. Proletariaatin ja talonpoikaiston liikehtimisten ja lakkojen kasvaminen päinvastoin ilmensi sitä päättävyyttä, millä nämä astuivat taisteluun itsevaltiutta vastaan.

Näin kehittyvät tapahtumat tammikuun päiviä kohti. Kun työväenliike Venäjällä alkoi saavuttaa suuren vauhdin, alkoi hallituskin keksiä keinoja sen tukahduttamiseksi. Ensimmäisenä toimenpiteenä alettiin suunnata työväenliikettä sellaiselle tielle, mikä ei ollut sille vaarallista. Hallituksen ohranalaitoksessa nimittäin syntyi ajatus perustaa työväenyhdistyksiä, joiden johto oli hallituksen taholta järjestettyjen henkilöiden käsissä. Näiden yhdistysten tehtävänä oli suunnata työläisten liikehtiminen taloudellisten taistelujen tielle. Niiden oli puolustettava etujaan työnantajia vastaan. Näin piti heidät saada hallituksen kannalle. Tarkoituksena oli pakottaa työnantajat myönnytyksiin ja siten estää työläisten lakot. Aate syntyi sisäasiain ministeristössä, jossa oli aateliston edustajia, jotka halusivat säilyttää tsarismin. Aateliston tarkoituksena oli puristaa tehtailijoita, mutta sitä taas ei hyväksynyt rahaministeristö, joka halusi suo-

jella teollisuuden harjoittajain etuja. Työläisten lakot muodostuivat jo teollisuuden harjoittajille vaaralliseksi. Hallituksen toimenpiteiden hämäämiseksi kohdistettiin työläisten huomio pois politiikasta, puhtaan taloudellisen taistelun uomaan.

Moskovan ohranalaitoksen päällikkö, Subatov, oli tämän tehtävän alkuunpanija. Hän kirjoittikin: „Vallankumoukselliset ovat voimakkaita vain siinä, että he luottavat työväen joukkoihin, se luottamus on saatava heiltä pois, maksoi mitä tahansa.“ Mutta Subatov itse ei osannutkaan voittaa puolelleen työläisten luottamusta. Hän aliarvioi niitä toimenpiteitä, joilla oli työläisille suuri arvo. Sellainen oli m. m. työväen lainsäädäntö. Hän lausui: „Otaksuma, että yksin työväenlainsäädännöllä voidaan saada työläiset eroamaan vallankumouksellisista ja luottamaan täydellisesti oleviin oloihinsa, ei ole pätevä.“ Hänen tarkoituksensa oli ensin rauhoittaa työläiset ja sitten antaa niille reformeja. Rauhoittaminen oli tosin jo silloin vaikeata, sillä v. 1899 oli lakkopäivien luku kohonnut jo 240 tuh., vaikka hallituksen tarkoitus oli suorittaa rauhoittaminen juuri subatovilaisten yhdistysten autta.

V. 1901 alettiin perustaa subatovilaisia järjestöjä Moskovassa. V. 1902 oli niitä jo monien eri työläisryhmien, kutomatyöläisten, nappiteollisuustyöläisten, leipurien y. m. keskuudessa. Järjestöjä oli myöskin Minskissä ja Odessassa. Nämä järjestöt eivät kuitenkaan vastanneet hallituksen toiveita. Työläisten liikehtimiset eivät pysähtyneet. Moskovan tehtailijat jättivät rahaministerille kirjelmän, jossa sanoivat: „Jos työläisten järjestöillä on tarkoituksena vetää työläisiä hallitusvastaisesta toiminnasta, niin yhtä vaarallista on päästää heitä osallistumaan kapitalistivastaiseen toimintaan, jolla epäilemättä myöskin on poliittinen uonne.“

Subatovilaisuus siirtyi Moskovasta Pietariin. Odessassa kärsi subatovilaisuus vararikon. Subatovilaiset työläisyhdistykset osallistuivat lakkoihin ja odessalainen Subatov, jonka nimi oli Sasvitsh, joutui v. 1903 poliisivalvonnan alaiseksi ja karkoitettiin Siperiaan. Myöskin Subatov tuli poliisin valvonnan alaiseksi.

V. 1904 alkoi Pietarissa poliisidepartementin toimesta pappi Gapon perustaa samanlaisia järjestöjä. Näennäisesti olivat nämä järjestöt erillisiä ohranalaitoksesta. Pietarissa oli tarkoituksena vähemmän painostaa tehtailijoita. Gaponilla oli apulaisina joukko vaikutusvaltaisia henkilöitä, työläisiä, jotka olivat aikaisemmin olleet yhteydessä sosialidemokraattien kanssa. Tämä ryhmä luotti Gaponiin, vaikka tiesikin hänen yhteyksistään ohranaan. Subatovilaisuuden ja gaponilaisuuden välillä ei ole sanottavaa eroa. Gapon tosin toimi varovaisemmin kuin Subatov. He olivat yhteydessä keskenään. Pietarissa perustettiin kaikkiaan 11 gaponilaista yhdistystä ja oli niissä jäseniä 8,000. Nämä yhdistykset harjoittivat siis työläisten taistelujen suuntaamista vain taloudellisten vaatimusten piiriin, vieroittaen heitä pois politiikasta.

Välittömänä lähtökohtana tammikuun 9 päivän tapahtumille oli Putilovin tehtaalla v. 1904 lopulla alkanut lakko. Siellä alkoivat työläiset harkita ulospääsyä tilanteesta ja päättivät kääntyä tsaarin puoleen. Jo aikaisemminkin oli tehty samantapainen yritys. Se tapahtui v. 1878 Pietarissa Uudella kutomatehtaalla. Silloin jättivät työläiset anomuksen asemansa parantamisesta suuriruhtinaalle. Joukko työläisiä oli tätä anomusta viemässä Anitskinin palatsiin. Anomuksen otti vastaan kaupungin päällikkö ja lupasi toimittaa sen perille. Mitään vastausta ei siitä koskaan kuulunut eikä sitä tietenkään perille toimitettukaan. Nyt yrittivät työläiset uudelleen anoa keisarilta parempia oloja ja elämän mahdollisuuksia.

Lakkoliike laajeni laajenemistaan, ja tammikuun alussa oli lakossa 150 tuh. henkilöä. Työläisten päätös anomuksen jättämisestä keisarille oli niin va-

kava, ettei sitä saatu mitenkään estetyksi. Gaponinkin sanotaan vastustaneen talvipalatsille menoa. Tov. Jaroslavski, joka oli silloin puolueen organisaattorina Pietarissa, kertoo muistelmissaan, mitenkä sosialidemokraatit tekivät kaikkensa estääkseen jo ennakolta varman verilöylyn. Mutta kaikki oli turhaa. Niin vakava päätös oli herkkäuskoisilla työläisillä, ettei sitä saatu mitenkään estetyksi.

Valkeni tammikuun 9 päivä. Kaikissa kaupunginosissa ja suurilta tehtailta suuntasivat järjestetyt työläisjoukot, mukana vaimoja ja lapsia, kulkunsa Talvipalatsille. Anomus, jonka työläiset aikoivat keisarille jättää, alkaa seuraavin sanoin:

„Me työläiset, Pietarin asukkaat, tulimme Sinun luoksesi. Me olemme onnettomia, häväistyjä, orjia, me olemme despotismin ja mielivallan ahdistamia. Kun kärsimyksen malja täyttyi, niin me lopetimme työt ja pyysimme isäntiämme antamaan meille vain sen, mitä ilman elämä on kärsimystä. Mutta kaikki hylättiin, kaikki osottautui tehtailijoille mahdottomaksi. Meillä tässä, samoin kuin koko Venäjän kansalla, ei ole mitään ihmisoikeuksia. Sinun virkamiestesi tähden me olemme tulleet orjiksi."

Anomuksessa esitetään joukko vaatimuksia, m.m. yhteiskunnallinen normaalityöpalkka, maan vähitellen siirtäminen kansalle, perustavan kokouksen koollekutsuminen ja yleinen äänioikeus. Anomus päättyy: „Hallitsija! Elä kieltäydy antamasta apua kansallesi. Poista seinä Sinun ja kansasi väliltä. Käske, että pyyntömme täytetään. Ja Sinä teet Venäjän onnelliseksi. Jos et, niin me olemme valmiit kuolemaan tässä. Meillä on vain kaksi tietä: vapaus ja onni tai hauta."

Näin herkkämielisinä ja luottavaisina menivät työläiset Talvipalatsille jumalankuvia ja keisarinkuvia kantaen. Ennen sinne saapumista tapahtui jo työläisten ja hallituksen sotajoukkojen kesken yhteentörmäyksiä. Mutta sekään ei pysähdyttänyt kulkuetta. Päämäärään saakka he saapuivat ja saivat Talvipalatsin edustalla vastaansa tsaarin järjestettyjen sotajoukkojen ammunnan. Kauhea oli näky tammikuun 9 päivänä Pietarin kaduilla. Verivirrat peittivät valkoisen lumipeitteen ja kuolintuskissaan viruivat tuhannet haavoitetut kaduilla. Silminnäkijäin kertomuksen mukaan olivat Nevski ja monet muut kadut sotaleirinä. Haavoittuneita ja kuolleita ei heti ehditty korjata. Omaiset hakivat kaatuneiden joukosta omiaan. *Leninskij Sbornikin* № 26 sanotaan: „96 tapettua ja 330 haavoitettua. Nämä ovat valheellisia numeroita, eikä niitä kukaan usko. Viimeisten sanomalehtitietojen mukaan ovat sanomalehtimiehet antaneet sisäasiain ministerille luettelon 4,600 tapetusta ja haavoitetusta. Luettelon olivat laatineet sanomalehtireportterit. Mahdollisesti ei tämäkään luku ole täydellinen, sillä päivällä (puhumattakaan yöstä) oli mahdoton laskea kaikkia tapettuja ja haavoittuneita."

Tammikuun veripäivät paljastivat „isä-tsaarin" todellisen olemuksen. Kokemus opetti Venäjän työläiset ymmärtämään, mitä ovat porvaristo ja sen edustajat. Kuin iskusta katosi usko tsaariin ja hänen edustajiinsa. „Ei ole tsaaria, eikä jumalaa," sanoivat työläiset yhdestä suusta. Ja hallituksen vainosta huolimatta alkoi työläisten liike kasvaa suunnattomalla vauhdilla. Kuukausissa se kasvoi sen minkä aikaisemmin kymmenessä vuodessa. Lenin esittää tilastoja lakkoliikkeen kehittymisestä. Teoksessa XI, s. 346 osoittaa hän, että Venäjällä kymmenen vuoden aikana kohosi lakkolaisten lukumäärä vuosittain 43 tuhannella, kymmenessä vuodessa 430 tuhannella. Tammikuussa v. 1905 vallankumouksen ensi kuukautena, kohosi lakkolaisten luku 440 tuhannella, siis y h d e s s ä kuukaudessa korkeammalle kuin 10 vuodessa.

Moskovan työläisten suhtautumista Pietarin tapahtumiin kuvaa se, että jo seuraavana päivänä, tammikuun 10 päivänä, oli lakossa 10 tuh. henkilöä. 15 p:nä oli lakkolaisten luku 36,740 ja faktillisesti se oli 70 tuh. Moskovassa tapahtui liikkeen kehitys hieman

toisin kuin Pietarissa. Sillä ei siellä ollut joukkolakon luonnetta. Sosialidemokratia ei ollut vielä sitonut lujia yhteyksiä joukkojen kanssa ja näin ollen se ei voinut riittävästi johtaa liikehtimisiä. Lenin kirjoittaa artikkelissaan *Ensimmäinen opetus*: „Järjestyneen vallankumouksellisen sosialidemokratian osallistuminen oli verrattomasti merkityksellisempi kuin liikkeen edellisillä asteilla, mutta kuitenkin vielä heikko ja heikko verrattuna jättiläismäiseen sosialidemokraattisen johdon tarpeeseen aktiivisen proletaarisen joukon taholta."

Hallituksen taholta suoritettiin suuria vangitsemisia jo samana päivänä. Vangitsemiset jatkuivat yhtä mittaa. Seitsemässä päivässä vangittiin 164 henkilöä, työläisiä 103 ja intelligenttejä 61. Näin yritettiin eristää vallankumoukselliset joukot ja pysähdyttää liikehtimiset.

Tammik. 9 päivän tapahtumain johdosta antoi puolueemme Pietarin ja Moskovan komitea useampia julistuksia, joissa kehoitettiin itsevaltiuden kukistamiseen ja taisteluun vallankumouksen puolesta.

Pappi Gaponin osuus tammik. 9 päivän tapahtumissa on merkittävä. Toisaalta on tunnettua se, että hallituksen palkkaamana hän suoritti omalaatuisten työväenyhdistysten järjestämistä Pietarissa ja kasvatti työläisiä karttamaan poliittista taistelua, siis taistelua itsevaltiutta vastaan. Toisaalta esitti hän vallankumouksellista osaa. Lenin m.m. ulkomailla ollessaan puhutteli Gaponia, mutta ei luottanut häneen. Sittemmin Gapon paljastui provokaattoriksi.

Tammik. 9 päivän tapahtumain vaikutus ulottui, paitsi Pietariin ja Moskovaan, myöskin Puolaan, Kaukaasiaan, Odessaan ja Suomeenkin. Pietarin liikkeen erikoispiirteenä oli joukkojen nopea, yksimielinen kääntyminen taisteluun tielle. Aseettomina ja valmistumattomina lähtivät he liikehtimään, mutta saivat niin suuren kokemuksen tässä liikkeessä, että se takasi liikkeen kehittämisen vastaisissa taisteluissakin. Puolassa sen sijaan liike oli toisenluontoista. Väestö käytti siellä enemmän aseita, pommeja y.m. Ja Odessassa oli erikoista se, että jotkut sotajoukko-osastot siirtyivät kansan puolelle. Kaikissa tapauksissa oli liike luonteeltaan proletaarista ja yhdistetty joukkolakkoon.

Leninskij Sbornikin XXVI osassa, s. 143 kertoo Lenin saksalaisen lehden *Berliner Vossische Zeitungin* mukaan että Helsingissä oli tammikuun 24 p:nä Senaatin torilla tammikuun veripäivien johdosta työläisten mielenosoitus, johon otti osaa 10 tuh. ihmistä. Laulettiin vallankumouksellisia lauluja ja puhuttiin Suomen perustuslain ja yleisen äänioikeuden hyväksi. Sen jälkeen joukko meni mielenosoitukselle kenraalikuvernöörin asunnon ja *Uuden Suomen* toimituksen edustalle. Kuului huutoja: „Alas itsevaltias" „Eläköön vallankumous"! Vangittiin 23 henkilöä. Samanlaisia mielenosoituksia mainitaan saman tiedon mukaan olleen Turussa, Lahdessa, Kotkassa, Viipurissa, Tampereella, Lovisassa y.m. kaupungeissa (joissa kuitenkaan ei liene mainittavampia liikehtimisiä ollut).

Venäjän liberaalisen porvariston johtaja Pietari Struve kirjoitti kaksi päivää ennen verisunnuntaita: „Venäjällä ei ole vallankumouksellista kansaa". Näin arvelivat monet muut porvarilliset reformistit. He eivät uskoneet, kuten Lenin sanoi, että „lukutaidoton talonpoikaismaa voi synnyttää vallankumouksellisen kansan". Mutta niin tapahtui. Tammikuun veripäivät tekivät lopun n. s. „luottamuksen" etapista. Päättyi porvarilliseen perustuslakiin pyrkivien anomusten aika. Siirryttiin entistä voimakkaammin joukkolakkojen kehittämisen ja järjestämisen kauteen. Ja v. 1905 loppuun mennessä oli tsaristisen hallituksen pakko ryhtyä moniin toimenpiteisiin työläisten ja talonpoikain vallankumouksellisen taistelun masentamiseksi. Mutta turhaan. Tapahtumat kehittyivät kohopistettä, vallankumousta kohti ja Venäjän proletariaatti esitti vallankumouksen ensimmäisen näytöksen v. 1905. Jatkuvasti kasvoi vallankumouksellinen toiminta

tsarismia vastaan, kunnes se kukistettiin v. 1917 ja alettiin järjestää tilanherrain ja kapitalistien kukistamista, joka suoritettiin lokakuun 25 p:nä v. 1917.

V. 1905 tapahtumat, joiden alkuna olivat tammikuun 9 päivä, osoittivat, että lakko on se proletaarinen taistelukeino jolla proletariaatin liikehtiminen kehitetään korkeimpaan pisteeseensä, aseelliseksi kapinaksi. Vaikka v. 1905 vallankumous oli porvarillinen vallankumous, olivat siinä käytetyt taistelutavat — lakko ja aseellinen kapina — proletaarisia taistelukeinoja. Tsarismiin uskonsa kadottaneet Venäjän työläiset omaksuivat heti valtavassa määrässä nämä taistelukeinot ja siksi kehittyi vallankumouksellinen liike bolshevikkipuolueen johdolla nopeassa tempossa. Lenin antoi tälle taistelukokemukselle verrattoman arvon.

Kapitalismin pulan nykyisessä vaiheessa on kansainvälisen proletariaatin opittava tammikuun veripäivistä monessa suhteessa. Ensiksi, lakattava uskomasta imperialistien porvariston lupauksiin, taisteltava sitä vastaan ja vaadittava siltä parannuksia pulakaudellakin. Toiseksi opittava käsittämään sosialidemokraattiset johtajat porvariston yhteiskunnalliseksi perustueksi ja muodostettava sosdem työläisten kanssa yhteisrintama taistelussa fasismia vastaan. Kolmanneksi, osattava käyttää ammattiliittoja työläisten taloudellisen vaatimusten puolesta taistelevina järjestöinä, mutta samalla muistettava poliittisen taistelun välttämättömyys ja yhdistettävä nämä taistelumuodot toisiinsa. Neljänneksi, käytettävä proletaarisia taistelukeinoja, lakkoa ja aseellista taistelua vallankumouksellisen taistelun kehittämiseksi lopulliseen päämääräänsä, vallankumoukseen, silloin kun tilanne sille asteelle kypsyy. Viidenneksi, omaksuttava kaikki ne taistelu- ja toimintamuodot, jotka Kommunistisen internationalen XIII täysi-istunto on osoittanut tällä hetkellä tärkeimmiksi. Vain siten voidaan menestyksellisesti taistella sen päämäärän puolesta, joka edessämme on, nimittäin neuvostovallan puolesta koko maailmassa ja luokattoman sosialistisen yhteiskunnan puolesta neuvostovallassa.

*

Lenin osoitti Venäjän proletariaatille tien vapauteen. Hän kehitti marxilaisuutta uusissa oloissa ja opetti työtätekeviä omaksumaan vallankumouksen teorian, joka valaisi vallankumouksen käytännöllistä toimintaa. Hänen oppiaan seuraten, tov. Stalinin johdolla työskennellen, joka on leninismiä edelleen kehittänyt, rakennamme luokatonta yhteiskuntaa ja näytämme esimerkkiä koko maailman proletariaatille.

Leninin kuoleman yhdentenätoista vuosipäivänä puhuvat saavutuksemme koko maailmalle jättiläisvoitostamme. Leninin muistopatsaana kohoaa Neuvostoliitto. Kiinassa laajenee neuvosto-alue ja monessa muussa maassa kypsyvät vallankumouksen ainekset. Tammikuun veripäivä ei tullut odottamatta niille, jotka käsittivät Venäjän yhteiskunnallistaloudellisen kehityssuunnan ja sen aseman imperialismin ketjussa. Se vain vapautti kauan kyteneet vallankumoukselliset voimat vankeudesta. Useissa kapitalistimaissa on luokkataistelutilanne tällä hetkellä sellainen, että tarvitaan vain sytyke, ja kulovalkean tavoin raivautuu liike proletaariseen vallankumoukseen. Rynnäkön aatos kypsyy joukkojen tietoisuudessa, sanoi tov. Stalin XVII puoluekokouksessa.

Me taistelemme neuvostovallan puolesta koko maailmassa. Tämän taistelun toteuttaminen vaatii marxilais-leniniläisen vallankumousteorian tuntemusta. „Ilman vallankumouksellista teoriaa ei ole vallankumouksellista liikettä.“ On taisteltava vallankumouksellisen teorian puhtauden puolesta kahdella rintamalla, oikeistoa ja „vasemmistoa“ vastaan. Se vaatii luokkavalppauden terästämistä, taistelun voimistamista zinovjevilaisuuden jätteitä vastaan, sen juurineen poiskitkemistä sosialismin maaperältä. Tämän taistelun me suoritamme voittoisasti puolueemme ja sen suuren johtajan, tov. Stalinin, johdolla.

Puolueemme Keskuskomitean marraskuun täysi-istunto teki päätöksen leipä-

korttijärjestelmän poistamisesta. Se on suuri saavutus proletariaatin ja talonpoikaiston liiton lujittamiseksi, teollisuuden ja maatalouden välisten suhteiden lähentämiseksi ja tavaravaihdon, neuvostokaupan, kehittämiseksi. Samoin päätöksellä politosastojen uudestimuodostamisesta on tärkeä merkitys piirien puoluejärjestöjen lujittamisessa, jotta nämä voisivat tehdä taatuksi alempien puolue-elinten konkreettisen johtamisen. Näiden päätösten toteuttamisesta riippuu sosialistisen rakennustyön nopea nousu ja näiden päätösten elämässä toteuttamiseksi on jokaisen puolueen jäsenen taisteltava. On muistettava, mitä tov. Stalin lausui XVII puoluekokouksessa taistelusta suunnitelmiemme toteuttamiseksi:

„Puoluetta ei ole tuuditettava, vaan kehitettävä siinä valppautta, sitä ei ole nukutettava, vaan pidettävä taisteluvalmiina, sitä ei ole aseistariisuttava, vaan aseistettava, sitä ei ole demobilisoitava, vaan pidettävä mobilisoituna toisen viisivuotisen toteuttamista varten."

Espanjan työläisten taisteluista lokakuussa

Niinkuin aikaisemmin lyhyesti mainitsimme, kehkeytyi vallankumouksellinen tilanne Espanjassa lokakuussa avoimeksi taisteluksi vallankumouksellisten työläisten ja fasistisen porvariston välillä. Lehtemme tässä numerossa julkaisemme alkuosan kirjoituksesta, jossa "Kommunistitsheskii internatsional"en mukaan selostamme näiden taisteluiden alkuvaiheita, kulkua ja opetuksia sekä Espanjan työläisten taistelun vastaisia perspektiivejä.

ENEMMÄN kuin kolme ja puoli vuotta on jatkunut vallankumouksen kehitys Espanjassa. Näinä vuosina on Espanjassa useita kertoja ollut yleislakkoja niin kaupungeissa kuin maaseudullakin. Samoin on näinä vuosina Espanjassa useamman kerran puhjennut "aseellisia kapinoita", milloin puoliksi luonnonvoimaisesti, milloin anarkistien "järjestäminä".

Kuitenkin se, mitä syksyllä 1934 tapahtui Espanjassa, oli jotakin uutta Espanjan vallankumousliikkeen kehityksessä. Näinä sankarillisina päivinä tuli Espanjan vallankumous päätään pitemmäksi, miehistyi, valtasi uuden lähtökohdan vastaiselle kehitykselleen tiellä neuvostovallan pystyttämiseen Espanjassa.

Ensi kerran ratkaistiin avoimissa taisteluissa kysymys vallasta, ensi kerran joukkotaistelu, yleislakko pääoman, fasismin ja taantumuksen hyökkäystä vastaan kasvoi aseelliseksi joukkokapinaksi (Asturiassa, Biscayssa y.m.) työläistalonpoikaisen tasavallan puolesta, työläisten ja talonpoikain liiton vallan, neuvostojen vallan, työläis-talonpoikaisen hallituksen puolesta.

LUOKKAVOIMIEN JAKAANTUMINEN YLEISLAKON JA ASEELLISEN KAPINAN PUHKEAMISHETKELLÄ

Vallankumouksen kehitys oli johtanut siihen, että itse tapausten kulku asetti kysymyksen — joko työväenluokan ja talonpoikaiston valta tai Espanjan fasismin peittelemätön diktatuuri. Tästä puhui selvästi koko luokkavoimien jakaantuminen Espanjassa tapausten aattona ja vallassaolevan porvariston ja tilanherrain blokin taktiikan muuttuminen. Marraskuussa 1933 suoritetut parlamentin vaalit osoittivat, että oikeistolaisten, kirkollis-monarkististen ja erikoisesti fasististen puolueiden vaikutus oli Espanjassa voimistunut. Fasistit ja oikeistopuolueet saivat yleisestä äänimäärästä noin 2/3, mistä huomattava osa lankesi kirkollismielisten naisten[1]) äänien osalle, jotka nyt osallistuivat ensi kertaa vaaleihin, ja osa sen talonpoikaiston ryhmän osalle, joka oli joutunut tuhon omaksi tasavallassa, mikä ei täyttänyt ainoatakaan talonpoikaistolle annettua lupausta. Mutta, kuten tapausten kulku osoitti, näiden vaalien tulokset eivät lainkaan merkinneet vallankumousaallon laskua Espanjassa. Päinvastoin vallankumouksellinen työväenliike ja Katalonian ja Biscayn sorrettujen kansojen liike saavutti kuluneen vuoden aikana mitä suurimman laajuuden ja kulki eteenpäin.

Kuluneena vuonna tuli Espanjalle ominaiseksi poliittisten yleislakkojen ja myötätuntolakkojen monilukuisuus. Riittää kun mainitsee, että yksin Asturiassa oli vuoden 1934 alusta syyskuun loppuun mennessä 5 yleistä poliittista lakkoa, Biscayssa oli 4 poliittista lakkoa, ja yksin Madridissa oli huhtikuusta syyskuun loppuun 4 yleistä poliittista lakkoa.

Tämän rinnalla on pantava merkille monet taloudelliset lakot, jotka myöskin usein muuttuivat poliittisiksi. Yleisten poliittisten lakkojen tiheä toistuminen puhuu lakkoliikkeen taisteluhenkisestä luonteesta ja lakkolaisten erikoisesta sitkeydestä. Sitä todistaa myöskin lakkojen pitkäaikaisuus. Niinpä esim. Saragossan yleislakko (viime vuoden alussa) kesti 40 päivää, Madridin metallimiesten lakko kesti 3 kuukautta j.n.e. Mutta ei riitä se, että merkitään vain poliittisten lakkojen valtava kasvu. On erittäin tärkeää osoittaa, että viime vuonna suuri osa lakkotaisteluista oli suunnattu suoraan fasismin (eikä vain Espanjan fasismin) hyökkäystä ja hallituksen ajamaa fasisoimispolitiikkaa vastaan. Tarvitsee vain mainita helmikuun myötätuntolakko Itävallan proletariaatin tukemiseksi. Tähän lakkoon osallistui 125.000 henkeä, pääasiassa Asturiassa ja Samorassa. Samalla on otettava huomioon, että lakkoon ryhdyttiin sosialistien ja anarkistien vastustuksesta huolimatta Espanjan kommunistisen puolueen kehoituksesta ja johtamana.

Edelleen on mainittava huhtikuun (huhtik. 21 p. 1934) vastalauselakko fasistien Escorialiin (lähellä Madridia) järjestämän retken johdosta. Tähän fasistien ensimmäiseen parveiluun odotettiin saapuvan noin 100.000 henkeä nuorisoa, mutta se epäonnistui kommunistipuolueen Madridissa järjestämän yleislakon takia. Fasistien onnistui vaivoin saada kokoon 4—5 tuhatta henkeä. Toinen parveilu oli määrätty järjestettäväksi syyskuun 8 päivänä 1934 Covagondassa (Asturiassa). Asturiassa ja rautateillä vallitsevan yleislakon takia fasistien onnistui saada kokoon edellytetyn 10 tuhannen asemesta vain noin 500 henkeä, jotka olivat saapuneet omilla autoillansa. Selvästi poliittinen ja voimakas luonne oli syyskuun 8 päivän 1934 yleislakolla (noin 200.000 osanottajaa) Madridissa, ollen tämä lakko suunnattu katalo-

---

1) Valitsijoista oli naisia noin 55 %.

nialaisten tilanherrain parveilua vastaan.

Vuoden 1934 kesän lopulla tilanne Espanjassa alkaa erikoisesti kärjistyä. Lyhyen välikauden jälkeen (maataloustyöläisten kesäkuun lakon jälkeen), vallankumousliikkeen käyrä elokuusta alkaen kohoaa jyrkästi ylös: tehdasproletariaatin liike kasvaa myrskyisästi, kasvaa kansallisvallankumouksellinen liike, kaupungin pikkuporvariston liike, lujittuu fasisminvastainen rintama.

Kaupungeissa oli yleislakon aattona, fasistien lisätystä aktiivisuudesta huolimatta, huomattavissa että osa pikkuporvaristosta erosi oikeistopuolueista, siirtyi osittain vallankumouksen leiriin, osittain "vasemmistolaisiin" porvaripuolueisiin (vasemmistolaisten pikkuporvarillisten ryhmittymäin liittyminen yhdeksi Asanjan johtamaksi puolueeksi, hajaannus vuoden 1934 keskipaikkeilla tärkeimmässä porvaripuolueessa — radikaalien puolueessa —, tasavaltalaisen puolueen muodostaminen Martine Barrion johdolla, "Katalonian vasemmisto"-puolueen kasvu y.m.).

Vieläkin tärkeämpänä osoittimena fasististen puolueiden vaikutusvallan laskusta kaupungeissa, osoittimena pikkuporvariston keskuudessa tapahtuneesta vasemmalle siirtymisestä oli kaupunkien pikkuporvarillisten joukkojen laaja osallistuminen fasisminvastaiseen rintamaan (mielenosoituksiin, joukkokokouksiin, taisteluun Thälmannin vapauttamiseksi y.m.).

Elokuusta alkaen työväenliike kehittyy pääasiassa suurten lakkojen, myötätuntolakkojen (Asturia, Madrid, Cadix, Leon, Gerez de la Frontera y.m.) ja valtavien mielenosoitusten, joukkokokousten, parveilujen y.m. muodossa. Samalla nämä esiintymiset alkavat yhä enemmän tapahtua kommunistisen puolueen ja kommunistisen nuorisoliiton sekä sosialistisen puolueen ja sosialistisen nuorisoliiton välisen yhteisrintaman perustalla, kun sen sijaan anarkistien johto taistelee jyrkästi yhteisrintamaa vastaan.

Talonpoikaisliike ja kansallinen vapautumisliike jää sosialistien, anarkistien ja porvarillisten natsionalistien politiikan vuoksi laajuudeltaan jyrkästi jälkeen proletariaatin liikkeestä.

Syksystä 1932 lähtien maaseutu alkaa nopeasti vallankumouksellistua, aletaan vallata tilanherrain maita. Syksystä 1933 lähtien talonpoikaiston esiintymiset taistelussa maasta luonnonvoimaisesti kasvavat taisteluksi hallituselimiä vastaan ja useissa tapauksissa aseelliseksi vastarinnaksi santarmeja ja sotaväkeä vastaan. Tärkeimpänä käymisvoimana maaseudulla olivat batrakit. Kesäkuussa 1934 puhkesi valtava maataloustyöläisten yleislakko, johon osallistui 500.000 henkeä. Kuitenkin liike oli luonteeltaan luonnonvoimainen. Anarkistit, joilla oli huomattava vaikutus Espanjan maaseudulla (erikoisesti etelässä, tärkeimmissä talonpoikaispiireissä), esittivät lakonrikkurin osaa ja kaikintavoin vaikeuttivat agraarivallankumouksen kehitystä. Sosialistinen puolue, joka kuului hallituskokoomukseen porvarien ja tilanherrain puolueiden kanssa, ajoi Espanjan porvariston politiikkaa ja raivasi siten tietä fasismille. Se ei tehnyt mitään talonpoikaiston hyväksi, vaan auttoi talonpoikaisliikkeen kukistamista. Kesäkuussa 1934 sosialistit yhdessä anarkistien kanssa kieltäytyivät maataloustyöläisten yleislakon tukemisesta (proletaaristen solidaarisuuslakkojen avulla), mitä kommunistit vaativat. Seurauksena tästä oli, että määrätty osa maaseutua alkoi kääntyä selin tasavaltaan ja tuli entistä vastaanottavaisemmaksi fasistiselle propagandalle.

Agraariliikkeen kanssa kiinteässä yhteydessä olevan kansallisen vapautumisliikkeen (Kataloniassa, Biscayssa ja Galiciassa) pääheikkoutena oli, että proletariaatilla ei ollut johtoasemaa tässä liikkeessä. Kansallisen

liikkeen johto kuului kansallisen keski- ja pikkuporvariston puolueille ja Biscayssa osittain suurporvariston puolueelle. Sosialistit aliarvioivat kansallisen vapautumisliikkeen ja anarkistit suhtautuivat jyrkän kielteisesti Katalonian itsenäisyyttä koskevaan kysymykseen. On kyllä totta, että työläiset tukivat kansallista vapautumisliikettä sosialistien ja anarkistien vastustuksesta huolimatta: Madridin työläiset ehkäisivät kommunistisen puolueen alotteesta syyskuun yleislakon avulla katalonialaisten tilanherrain parveilun Madridissa. Sosialistien ja anarkistien kanta kansallisuuskysymyksessä esitti kuitenkin osansa: kansallinen vapautumisliike, jota johtamassa ei ollut proletariaatti, ei vastannut lokakuun yleislakkokutsuun siinä määrin kuin olisi voinut odottaa, ja porvarillis-nationalistinen Katalonian hallitus antautui heti pelkurimaisesti vastavallankumouksellisten kenraalien armoille.

*

Seurauksena proletariaatin vallankumouksellisen liikkeen kasvusta tapahtui porvarillisten puolueiden leirissä diferentioitumisprosessi. Teollisuusporvariston peruspuolue, radikaalinen puolue, lähentyi yhä enemmän fasistien peruspuoluetta, "kansan toiminnan" puoluetta. Ja joukkojen painostuksen alaisena porvarilliset vasemmistopuolueet, vaikkakin sangen puolinaisesti, entistä enemmän suuntautuivat radikaalisen puolueen ja "kansan toiminnan" puolueen blokkia vastaan.

Fasistit puolestaan tehostivat aktiivisuuttaan.

Jo syksystä 1933 lähtien, ja varsinkin lokakuun parlamenttivaalien jälkeen oli selvästi huomattavissa muutos vallassa olevan porvariston-tilanherrain blokin johtavan puolueen — Hill Roblesin johtaman "kansan toiminnan" puolueen — taktiikassa [1]). Siihen asti oli "kansan toiminnan" puolue johdonmukaisesti kieltäytynyt osallistumasta hallitukseen.

"Kansan toiminnan" (t.s. kirkollis-fasistinen) puolue oli sitä mieltä, että ennen vallan valtaamista on muodostettava joukkoperusta laajojen väestökerrosten keskuudessa. Perustaansa laajentaakseen Hill Roblesin puolue käytti hyväkseen talonpoikain (osaksi myös maatyöläisten) tyytymättömyyttä, jotka kärsivät maanpuutteesta eivätkä saaneet mitään apua tasavaltalais-sosialistiselta hallitukselta.

Mitä lähemmäksi tuli kypsyväin tapahtumain purkautumishetki, sitä vakiintuneemman muodon sai fasistirintama. Fasismin tärkein puolue, "kansan toiminnan" puolue, asetti kesän 1934 lopussa avoimesti kysymyksen hallitukseen menosta ja välttämättömyydestä käydä terävämmin taistelua vallankumousta vastaan.

Kesästä 1934 lähtien porvaristo ryhtyi avoimesti valmistamaan kansalaissotaa proletariaattia vastaan.

Lerrouxin ja Samperin hallitus voimisti päivä päivältä vallankumouksellisen liikkeen ja työväenjärjestöjen vainoamista.

Kuitenkin Espanjan vastavallankumouksen johtajat näkivät, että Samper ei voi selviytyä yhä kasvavasta vallankumousaallosta. Silloin Hill Robles ilmoitti, että hänen puolueensa tahtoo heti ottaa vallan käsiinsä "tehdäkseen kertakaikkiaan lopun vallankumouksesta". Juuri tässä tarkoituksessa muodostettiin lokakuun 4 päivänä 1934 Lerrouxin hallitus, johon tuli kolme ministeriä fasistisesta "kansan toiminnan" puolueesta.

Kasvavan vallankumouksellisen mullistuksen edessä fasismi siis asetti kiinteästi kysymyksen vallasta. Proletariaatin oli pakko joko käydä heti taisteluun tai sallia avoimen fasistidiktatuurin pystyttäminen ilman tais-

---

[1]) Tämän lisäksi on Espanjassa vielä kaksi fasistipuoluetta: "Espanjan falangi", jota johtaa Primo de Riveran poika ja joka käyttää erikoisen voimakkaasti sosiaalista demagogiaa, sekä monarkistinen puolue.

telua. Espanjan työväenluokka otti vastaan tämän haasteen, vaikki alkamishetken valinnan määräsi Espanjan vastavallankumous.

YHTEISRINTAMAN JÄRJESTÄMINEN

Viimeisiin tapahtumiin saakka olivat sosialistit ja anarkistit johtaneet mukanaan työväenluokan enemmistöä, samalla kun t y ö v ä e n l u o k a n p e r u s v o i m a n a o l i v a t s o s i a l i s t i t (50.000 puolueen jäsentä, 25.000 sosialistisen nuorisoliiton jäsentä ja 700—900.000 reformististen ammattiliittojen jäsentä).

Sosialistien vaikutus kasvoi nopeasti pääasiassa anarkistien laskuun (jotka varsinkin viime vuonna menettivät erittäin nopeasti vaikutustaan) ja pikkuporvarillisten joukkojen laskuun, jotka olivat joko eronneet oikeistopuolueista tai ensi kertaa tulivat mukaan poliittiseen taisteluun.

Sosialistisen puolueen poistuttua hallituksesta (v. 1933) sai Largo Caballieron johtama vasemmistosiipi ratkaisevan ylivoiman puolueessa. Ottaen huomioon voimakkaasti vasemmistuvien joukkojen mielialan, sosialistit esittivät Largo Caballieron johdolla tunnuksen "proletariaatin diktatuurista" ja "väkivaltaisesta vallankaappauksesta".

Samaan aikaan kuitenkin oikeistolaiset (johtajinaan Besteiro, de los Rios y.m.) jäivät sosialistisen puolueen johtoon.

Viime aikoina on Espanjan sosialistinen nuorisoliitto alkanut ottaa yhä vasemmistolaisemman suunnan.

Kommunistisen puolueen, jossa yleislakon aattona oli noin 20.000 jäsentä, vaikutus on kasvanut pääasiassa sosialistisen puolueen ja niiden uusien kerrosten laskuun, jotka olivat aikaisemmin olleet järjestäytymättömiä. Kommunistisen puolueen kasvu, ei vain jäsenten lukumäärän kasvu, vaan pääasiassa sen vaikutuksen kasvu, tuli erittäin huomattavaksi viime vuoden loppukesästä lähtien. Kommunistisen puolueen vaikutuksen kasvuvauhti ei kuitenkaan ole ollut lainkaan riittävä. Siihen saakka, kun tapahtumat alkoivat kehittyä, joukkosiirtyminen sosialistisesta puolueesta ja sosialistisesta nuorisoliitosta kommunistisen puolueen ja nuorisoliiton riveihin oli tuskin alkanut. Tämä prosessi koski ennenkaikkea sosialistista nuorisoliittoa. Elokuun lopusta v. 1934 alkaen on huomattavissa yhä useammin työläisten ryhmittäisiä liittymisiä (myöskin sosialistien ja reformististen ammattiliittojen jäsenten) kommunistiseen puolueeseen.

Talvella 1933—1934 sosialistinen puolue järjesti "Työläisallianssin" ("Alliance obrera"). Tähän allianssiin eli liittoon kuului sosialistinen puolue, sosialistinen nuorisoliitto, reformistiset ammattiliitot, "trentistit" (jotka olivat eronneet anarko-syndikalistisista järjestöistä), trotskilaiset, autonomiset ammattiliitot ja yksityisiä anarkistijärjestöjä.

Työläisallianssia arvosteltiin kommunistisen puolueen taholta aluksi ankarasti. Sosialistisen puolueen aloitteesta syntynyt työväen allianssi oli epäilemättä tarkoitettu kommunistien kanssa syntyvän yhteisrintaman murtamiseksi. Sitä varten sosialistit vetivät allianssiin luopuri Marinin ja vastavallankumouksellisten trotskilaisten (joilla ei ollut joukkovaikutusta) ryhmät.

Työläisallianssi muodosti johtokerrosten kombination. Mutta pyrkimys yhteisrintamaan kuvastui myöskin allianssin kasvussa. Silloin Espanjan kommunistinen puolue teki sinä aikana oikean päätöksen — liittyä allianssiin, jotta voisi siellä kehittää ohjelmaansa ja taktiikkaansa, jotta voisi muuttaa työläisallianssin t o d e l l i s e k s i l a a j a k s i y h t e i s r i n t a m a n e l i m e k s i. Kommunistinen puolue asetti tehtäväkseen järjestää uudestaan allianssin alhaalta käsin, tehtaissa, työlaitoksissa ja joukkojärjestöissä sekä ensikädessä am-

mattiliitoissa valittujen edustajain perustalla. Samalla alunperin asetettiin tehtäväksi muuttaa työläisallianssi työläis-talonpoikaisallianssiksi, vetäen sen riveihin talonpoikaiskomiteain edustajia. Sanalla sanoen Espanjan kommunistinen puolue asetti tehtäväksi allianssien muuttamisen taistelun kulussa työläisten ja talonpoikain edustajain neuvostoiksi. Asturian kokemus on vahvistanut oikeaksi kysymyksen tällaisen asettamisen.

Suostuessaan tukemaan tunnusta "Kaikki valta liansseille", kommunistinen puolue asetti heti ehdoksi seuraavan minimiohjelman toteuttamisen:

1. Maiden (tilanherrain ja kirkon) takavarikoiminen ja niiden maksuton jakaminen talonpoikain kesken.
2. Kaikkien vastavallankumouksen voimain aseistariisumisen ja työläisten ja talonpoikain aseistaminen.
3. Tuotannon ja pankkien kontrolli.
4. 40-tuntinen työviikko säilyttämällä 48-tuntisen työviikon palkan.
5. Yhteiskunnallisen ja työttömyysvakuutuksen voimaansaattaminen.
6. Taistelu suurkeinottelijoita ja koronkiskureita vastaan, niiden omaisuuden takavarikoiminen työttömien hyväksi.
7. Kaikkien talonpoikain ja pikkumyymäläin omistajain pankkivelkojen mitättömäksi julistaminen.
8. Katalonian, Biscayn, Galician sorrettujen kansallisuuksien vapauttaminen ja Marokon riippumattomuuden tunnustaminen.

On erittäin kuvaavaa, että aluksi sosialistinen puolue vastapainoksi tunnuksellemme "Kaikki valta neuvostoille" esitti tarmolla omaa tunnustaan "Kaikki valta työläisallianssille", mutta kun Espanjan kommunistinen puolue syyskuun puolivälissä ryhtyi kannattamaan tätä tunnusta, kieltäytyi sosialistinen puolue siitä heti ja palasi vanhaan tunnukseen "Kaikki valta sosialistiselle puolueelle".

Tällä tavoin Espanjan kommunistisen puolueen onnistui ottaa käsiinsä alote taistelussa työläis-talonpoikaisen allianssin puolesta, mikä huomattavasti lujitti Espanjan proletariaatin asemia lokakuun taisteluissa ja myötävaikutti kommunistisen puolueen arvovallan kasvuun joukkojen keskuudessa.

Tärkeimpänä voimana, joka rikkoi yhteisrintaman Espanjassa, oli yleislakkoon ja kapinaan asti ja vielä kapinan aikanakin anarkistien johtama kansallinen työn liitto. Anarkistit kieltäytyivät liittymästä työläisallianssiin. He koettivat murtaa poliittiset lakot, esittäen usein näissä lakoissa rikkurin osaa. He kävivät kapitalistista valhekamppailua kommunistista puoluetta ja Neuvostoliittoa vastaan. Osa anarkistijohtajia oli kaiken aikaa välittömässä yhteydessä Lerrouxin kanssa. Kuitenkin muutamilla paikkakunnilla, kuten esim. Asturiassa, missä kommunistien vaikutus oli erittäin suuri ja joukkoliikkeen voima mahtava, yksityiset anarkistijärjestöt liittyivät työläisallianssiin ja anarkistiset työläiset monilla paikkakunnilla osallistuivat mielenosoituksiin, lakkoihin ja kapinaan anarkistisen johdon kielloista huolimatta.

KOMMUNISTIT JA SOSIALISTIT POLIITTISEN TILANTEEN ARVIOINNISSA JA ASEELLISEN KAPINAN VALMISTELU

Miten valmistauduttiin lähestyviin taisteluihin?

Näkikö kommunistinen puolue, että fasismia vastaan käytävien, vallasta käytävien ratkaisevien taisteluiden alku oli lähellä?

On todettava, että kommunistinen puolue jo vuoden 1933 alusta alkaen, arvioiden oikein tilanteen, asetti keskeiseksi tehtäväkseen proletariaatin ja sen etujoukon samoinkuin talonpoikaiston laajojen joukkojen poliittisen ja järjestöllisen valmistamisen taisteluun vallasta. Samalla tehtävää ei

asetettu kaukaisen tulevaisuuden tehtävänä, vaan polttavana päivän kysymyksenä. Ottaen erikoisesti huomioon mahdollisen kapinan läheisyyden, kommunistinen puolue liittyi työläisallianssiin.

Keskuskomiteansa täysi-istunnosta (syyskuun 11—12 p. 1934) lähtien Espanjan kommunistinen puolue hälyytti joukoille purkautumisen lähestymisestä.

Syyskuun lopusta lähtien kommunistinen puolue kehoitti joukkoja valmistautumaan ratkaisevaan esiintymiseen.

Kommunistinen puolue kutsui taisteluun uhkaavaa fasistista vallankaappausta vastaan ja työläis-talonpoikaisen hallituksen puolesta.

Jo syyskuussa kommunistisen puolueen keskuskomitea kiinnitti aivan oikein entistä tehostetummin huomiota välttämättömyyteen tehdä propagandaa työläis-talonpoikaisen hallituksen ohjelman puolesta eräänä valmistautumiskeinona porvariston ja tilanherrain "järjestyksen" kukistamiseen.

Päivää ennen tapahtumain alkua kommunistinen puolue julkaisi M u n d o o b r e r o s s a taisteluohjelman vallan valtaamiseksi, tulevan työläistalonpoikaisen hallituksen ohjelman, jossa esitettiin kehitettynä Espanjan kommunistisen puolueen vuoden 1933 loka-marraskuun vaalikamppailun aikana esittämä ohjelma.

Ansaitsee erikoista huomiota se tosiasia, että tässä historiallisessa julistuksessa laajojen työläisiä koskevien demokraattisten vaatimusten rinnalla oli kehitettyinä esitetty ne vallankumoukselliset toimenpiteet, jotka työläis-talonpoikaisen hallituksen on toteutettava talonpoikaistoon ja sorrettuihin kansallisuuksiin (Katalonia, Biscay, Galicia, Marokko) nähden.

Luonnehtiessamme tätä asiakirjaa kokonaisuudessaan meidän on huomautettava, että siinä on selvästi esitetty t y ö l ä i s-t a l o n p o i k a i s e n a l l i a n s s i n (n e u v o s t o j e n) m u o d o s s a e s i i n t y v ä n t y ö v ä e n l u o k a n j a t a l o n p o i k a i s t o n d i k t a t u u r i n v a l l a n k u m o u k s e l l i n e n ohjelma, jonka toteuttamiseen työläis-talonpoikaisen hallituksen on viipymättä ryhdyttävä. Se ei ole vielä proletariaatin diktatuurin ohjelma. M u t t a t a i s t e l u s e n t o t e u t t a m i s e k s i k i e r t ä m ä t t ä j o h t a a n o p e a a n s i i r t y m i s e e n p r o l e t a r i a a t i n d i k t a t u u r i i n. Julistuksessa puhutaan t r u s t i u t u n e e n s u u r t e o l l i s u u d e n laitosten takavarikoimisesta ja kansallistuttamisesta, neuvostojen suorittamasta tuotannon ja kulutuksen kontrollista ja "työläis-talonpoikaisen punaisen armeijan järjestämisestä, mikä armeija puolustaa kansanjoukkojen ja vallankumouksen etuja".

Julistuksessa on selvään määritelty t y ö l ä i s - t a l o n p o i k a i s e n a l l i a n s s i n (n e u v o s t o j e n) l u o n n e v a l l a n k u m o u k s e l l i s i n a v a l t a e l i m i n ä.

"Allianssin edustajat, — sanotaan asiakirjassa, — joiden valinnan tulevat vapaasti suorittamaan itse työtätekevät, murskaavat lopullisesti riistävien luokkien vallan, kapitalistien ja tilanherrain vallan, hävittävät lopullisesti valtion ja kunnallishallintojen kansanvastaisen ja byrokraattisen väkivaltakoneiston, korvaten ne kansanvallan elimillä, joiden kautta mitä laajimmat työläisten ja talonpoikain joukot osallistuvat valtion hallintoon. Tällä tavoin muodostetut elimet (neuvostot) takaavat työläisille ja talonpojille leivän, työn ja vapauden, ne tulevat edustamaan ja puolustamaan niiden etuja ja jokapäiväisiä tarpeita."

Ja lopuksi meidän on eräänä ohjelman kaikkein tärkeimpänä poliittisena tehtävänä merkittävä seuraava kohta:

"Proletaarinen solidarisuus koko maailman sorrettuja kansoja kohtaan ja veljellinen liitto Neuvostoliiton kanssa, joka voittoisasti rakentaa sosialismia ja on maailman proletariaatin ja sorrettujen kansain mahtava suojamuuri kansainvälistä fasismia ja kapitalismin taantumuksellisia voimia vastaan."

Asiakirja päättyy kutsuun: "Taisteluun imperialistista sotaa vastaan ja Neuvostoliiton puolesta!"

Samaan aikaan, kun kommunistinen puolue, käyden taisteluun vallasta, kehitti neuvostovallankumouksen ohjelman, anarkistit ilmoittivat avoimesti, että heillä ei ole mitään yhteyttä tämän "politikoitsijan" liikkeen ja valmisteilla olevan yleislakon kanssa. Anarkistijohtajat esiintyivät avoimina ja kaikkein häpeällisimpinä työväenluokan ja vallankumouksen pettureina. Tämän petturuuden hinnalla he pyhittivät avoimen liittonsa Espanjan vastavallankumouksen kaikkien mustien voimien kanssa.

Espanjan sosialistien kanta oli toisenlainen. Me tarkoitamme sosialistisen puolueen sitä enemmistöä, jota johtivat vasemmistolaiset, ja eroitamme sen Besteiron johtamista oikeistolaisista, jotka avoimesti vastustivat taistelun kehittämistä ja pyrkivät kaikin tavoin tekemään palveluksia taantumukselle ja fasismille.

Se tosiasia, että Espanjan fasistikaappaus kypsyi aikana, jolloin Espanjan sosialisteilla jo oli nähtävänään hitleriläisen diktatuurin kauhistuttava esimerkki, diktatuurin, joka kohdisti väkivaltansa myöskin omaan sosialidemokratiaansa, ja se vieläkin tärkeämpi tosiasia, että Espanjassa vallankumous on kehittynyt jo useita vuosia, nämä tosiasiat selittävät, miksi Espanjan sosialistisen puolueen virallinen enemmistö, joka aikaisemmin kokoomushallitukseen osallistuen raivasi tietä fasismille, nyt otti taistelussa fasismia vastaan toisen kannan kuin Saksan ja Itävallan sosialidemokratia. Mutta samalla kun Espanjan sosialistit ottivat toisen kannan kuin Saksan ja Itävallan sosialidemokraatit ja heidän kantansa oli vastakkainen Espanjan anarkistien kannalle, samalla sosialistien kanta kuitenkin perinpohjaisesti erosi kommunistien kannasta. Ne päämäärät, jotka Largo Caballieron johtama sosialistinen puolue asetti itselleen, rajoittuivat tasavallan puolustamisen puitteisiin. Sosialistinen puolue todella kutsui työväenluokkaa, jo kauan ennen tapausten alkua, valppauteen ja valmistautumaan taisteluun hyökkäävää fasismia vastaan, se todella valmisteli teknillisesti tätä taistelua, mutta sen lippuun oli kirjoitettu "Tasavallan suojeleminen", ja sosialistisen puolueen tunnus vallasta ei merkinnyt mitään muuta kuin taistelua voimassa olevan tasavallan kansanvaltaistamisen puolesta.

Largo Caballieron johtama Espanjan sosialistisen puolueen enemmistö kävi puolustamaan tasavaltaa. Mutta koko tapausten kulku oli asettanut päiväjärjestykseen kysymyksen toisen tasavallan valtaamisesta, taistelusta työväenluokan ja talonpoikaiston demokraattisen diktatuurin pystyttämiseksi työläis-talonpoikaiston "allianssien" muodossa, neuvostojen muodossa, taistelussa työläis-talonpoikaisen hallituksen puolesta. Mutta tätäpä eivät sosialistit halunneet asettaa eivätkä asettaneet päiväjärjestykseen. Eikä ollut sattuma, että sosialistinen puolue ei antanut selviä tunnuksia. Tunnus "proletariaatin diktatuurista", jota lakkaamatta esitettiin sosialistien kokoomushallituksesta poistumisen jälkeen, sulautui heillä rauhallisesti tunnukseen voimassaolevan tasavallan puolustamisesta keskeisenä tehtävänä. Eikä sattumalta jäänyt syrjään tunnus "Kaikki valta alliansseille" ja vieläpä yleensä alkanut jäädä näkymättömiin sellainenkin tunnus kuin "Kaikki valta sosialistiselle puolueelle". Sosialistinen puolue pelkäsi fasistien jatkuvaa etenemistä. Mutta samaan aikaan se itse pelkäsi mennä eteenpäin. Epäilemättä sosialistisen puolueen määrätty osa luotti siihen, että proletariaatin joukkoliikkeen pelästyttämä porvaristo kutsuu sosialistisen puolueen hallitukseen tai että onnistuu muodostaa sosialistinen hallitus liitossa vasemmistolaisten tasavaltalaisten

kanssa. Kuitenkin, kuten tapahtumain kehitys on osoittanut, Espanjan proletariaatin taistelu aivan alusta alkaen vyöryi yli sosialistisen puolueen johtajain päiden.

Valmistautuen taisteluun lähestyvää fasistista vallankaappausta vastaan, valmistautuen tasavallan puolustukseen ja taistellen sen kansanvaltaistuttamisen puolesta *sosialistit suorittivat vissiä valmennustyötä ja sitten myöskin osallistuivat yleislakkoon, vieläpä muutamilla seuduilla aseelliseen kapinaankin.* Sosialistisella puolueella oli käytettävänään suuret varat, vieläpä se luotti armeijan upseerien apuunkin. Sosialistisella puolueella, samoinkuin kommunistisella puolueella oli työläismiliisi, minkä ohessa sosialistien aseistetut ryhmät yleensä (Asturiaa lukuunottamatta) olivat lukumäärältään suuremmat kommunistisen puolueen johtamia järjestettyjä ja aseistettuja ryhmiä.

Mutta jos sosialistit jollakin tavoin valmistautuivat taisteluun *sotilasteknillisesti*, niin he eivät lainkaan valmistautuneet siihen *poliittisesti*; sen löivät he kokonaan laimin. Sosialistit ja anarkistit vastustivat kaikin tavoin neuvostojen muodostamista. Alliansseja oli vain muutamilla alueilla. Ne eivät vielä vallanneet teollisuusproletariaatin perusjoukkoja. Lokakuun taistelujen aattona ja taistelupäivinä sosialistit kaikin tavoin estivät työläisallianssien järjestämistä ja koettivat syrjäyttää kommunistit niihin osallistumisesta.

Ei ollut lainkaan tai tuskin lainkaan tehdas- ja talonpoikaiskomiteoita. Sekä anarkistit että sosialistit vastustivat niiden muodostamista.

Ei ole puhumistakaan talonpoikaistosta ja kansallis-vallankumouksellisesta liikkeestä, mihin sosialistit eivät kiinnittäneet mitään huomiota ja vieläpä päättävästi vastustivatkin talonpoikain ja kansallis-vallankumouksellisten ainesten vetämistä vallankumouksen puolelle. Tämä kaikki oli todisteena siitä, että Largo Caballieron johtamat espanjalaiset sosialistit eivät hetkeksikään asettaneet vakavasti kysymystä taistelusta vallasta.

Kommunistinen puolue, toisin kuin sosialistit, valmisti aseellista kapinaa *poliittisesti*. Mutta kommunistinen puolue oli paljon heikompi kuin sosialistinen puolue; sen mukana kulkevat ammattiliitot olivat 6—7 kertaa vähälukuisemmat kuin reformistiset ammattiliitot. Kommunistisen puolueen yhteys maaseutuun oli sangen heikko. Kehittyneinten proletaarijoukkojen mieliala kypsyi aseellisen kapinan hyväksi ja Robles suoritti fasistisen vallankaappauksen valmistelun ennemmin kuin kommunistinen puolue ehti suorittaa kapinan poliittisen valmistelun. Ja aseellisen kapinan sotilas-teknillinen valmistelu oli kommunistisen puolueen taholta erittäin heikkoa. Kommunistit arvioivat oikein tilanteen, asettivat oikein tehtävät ja määrittelivät ohjelman, esittivät ainoat oikeat tunnukset, mutta heillä ei ollut vielä voimia korjata tehtyjä laiminlyöntejä. Ja vastavallankumous ei ilmeisestikään halunnut hukata aikaa.

Jatkuu.

KUOLEVAN KAPITALISMIN tulevaisuudennäköalat Suomen ennakollisen väestölaskelman valossa. Suomessa on tilastollisen päätoimiston toimenpiteestä toimitettu ennakkolaskelma väkiluvun kehityksestä tulevan 50 vuoden aikana. Otamme siitä eräitä tietoja.

Ennakkolaskelma osoittaa, että Suomen väkiluku, joka v. 1930 on laskettu olleen 3,462,700, ei tulisi lähimmän viidenkymmenen vuoden aikana, eli vuoteen 1980 mennessä nousemaan edes neljään miljoonaan henkeen. Väen lisäys, joka vv. 1931 ja 1932 oli noin 23,000 vuodessa, aleneisi vuosina 1935—40 noin 16,000:een vuosittain. Seuraavana viisivuotiskautena eli 1940—45 olisi lisäys 14,000 henkeä, alentuen sitten edelleen niin, että 1960-luvulla väenlisäys supistuisi 2—3,000 henkeen vuodessa. Ja 1970-luvulta lähtien alkaisi väestön väheneminen. Syntyneisyyden jatkuva väheneminen johtaa lopulta siihen.

Vielä 1700-luvulla oli syntyneisyys yli 40 henkeä tuhatta asukasta kohden. 1800-luvulla alkaa syntyneisyys hitaasti laskea, nopeutuen vuosisadan lopulla, mutta varsinkin kolmen viime vuosikymmenen aikana on lasku ollut huomattava, nim. 32:sta 18:aan tuhatta henkeä kohden. On selvää, että väestön lisääntyminen on hidastunut, ja "luonnollinen väenlisäys" olisi ollut vielä pienempi, elleivät kuolleisuusluvut olisi samanaikaisesti alentuneet; esim. v. 1881 oli kuolleisuus 21 henkeä tuhatta asukasta kohden ja v. 1932 oli se laskenut 12:een. Mutta kun syntyneisyys on alentunut enemmän, niin väestön "luonnollinen lisäys" samana aikana laskenut 13,9:sta 6,1:een tuhatta asukasta kohden. — Muuten mainittakoon, että v. 1933 syntyneisyyttä koskeneet ennakkolaskelmat on elämä osoittanut harhaanjohtaviksi. Tilastollinen päätoimisto oli nyt puheenaolevassa ennakkolaskelmassaan edellyttänyt 1933 syntyväisyyden 70,600 hengeksi, mutta syntyneiden kokonaismäärä osoittautuikin vain 65,000 hengeksi. Tämän johdosta ennakkolaskelmain tekijät itsekin myöntävät, "että huonot ajat ovat tuntuvasti jouduttaneet syntyneisyyden vähenemistä". Tämä heidän tunnustuksensa vilahtaa selostavassa tekstissä, mutta johtopäätöksissä siihen ei ole enään mitään huomiota osoitettu.

Väkiluvun kehitys muodostuisi ennakkolaskelman mukaan seuraavaksi:

1935	3553900
1940	3634900
1945	3704200
1950	3761300
1955	3805100
1960	3837000
1965	3855300
1970	3862100
1975	3857600
1980	3843200

Tämä olisi laskelman n.s. ensimmäinen vaihtoehto. Toisen, edullisemman vaihtoehdon mukaan olisi v. 1980 väkiluku n. 100 tuh. suurempi.

Tällaiseksi loppuluvuiltaan muodostuisi Suomen väestökehitys tulevan viisikymmenen ajanjakson aikana. Kummankaan vaihtoehdon mukaan ei se saavuttaisi 4 miljoonaa.

Mitä sanovat tilaston tekijät tällaisen väestökehityksen johdosta?

On täysin arvattavissa, ettei niiltä mitään vapauttavaa sanaa saa kuulla. Korkeintaan ne korottavat varottavan sormensa kehotellen ajamaan entistä hiljempää. Nyky-Suomen virkamiesten paraimpainkaan ajatus ei kanna hurskaan kohtaloonsa-alistujan ajatusta korkeammalle; ne eivät uskalla kunnollisesti ei ivata eikä nauraa sitä mitä on edessä, jos kapitalistinen huusholli jatkuu. Merkittävä on, että niiden (tässä tapauksessa tri G. Modenin) sanottavat käyvät mainiosti yhteen taantumuksellisten fasistiporvarien riistopolitiikan kanssa. Hänellä on päätarkoituksena antaa neuvoa ja ohjetta pääoman voitonteon yleisille pyrkimyksille.

Voidaan yleensä odottaa, sanoo Moden, että sellainen väenlisäys, josta edellä on ollut puhe, "vaikuttaa myös taloudelliseen

kehitykseen". Tämän takia tuotantotoimintaa — "varsinkin sitä osaa siitä, jonka tarkoituksena on tyydyttää kotimaista kulutusta, ei tarvitse enää laajentaa samassa tahdissa kuin niinä aikoina, jolloin väenlisäys oli nopea".

Myöskin väestön heikko lisääntyminen "voi vaikuttaa epäedullisesti m.m. maanarvoon. Siitä on saatu kokemusta Ranskassa, jossa maanarvo on alentunut sellaisilla seuduilla, joilla väestö on kauemman aikaa ollut vähenemässä. Toisin sanoen, kun väestö vähenee, niin kulutus myös vähenee — sehän on selvää ellei markkinoita avaudu muualle; väestön elinstandartin kohoamista ei kannata ottaa lukuunkaan, kun ajatellaan asioita pääoman voitonteon kannalta.

Myöskään koululaitoksen laajentamista ei enää tarvitse suunnitella niin kuin aikaisemmin, sanovat tilaston tekijät. Oppivelvollisten lukumäärä alenee. Jos kouluiässä olevain 7—14 v. ikäisten lukumäärä tulee v. 1935 olemaan 544 tuhatta, niin v:sta 1950 lähtien on se vain 478 tuhatta, aleten sitten siitäkin. Näin ollen kouluja rakennettaessa "tulee kysyä neuvoa väestötilastolta", sanovat tilastomiehet.

Mitä tulee työkäsien (s.o. 15—64 ikävuosien) väestöön, niin niiden lukumäärän kasvun pysähdys tapahtuu 1945 jälkeen, ja 1960-luvulta lähtien alkaa niiden "absoluuttinen luku vähentyä". Eli numeroilla sanoen, jos nykyisin työkykyiseen ikään kasvavien lukumäärä on n. 70 tuh., niin kymmenen vuoden kuluttua se vähenee 60 tuhanneksi. Nuorten työläisten (15—18 ikäisten) lukumäärä vähenee jo 6—7 vuoden kuluttua ja siitä syystä jo tällöin astuvat esiin samat vaikeudet "joita jo on saatu kokea m.m. Ranskassa ja osaksi Englannissa".

Mitä tulee kapitalistiseen ratsionalisointiin, työvoiman tehokkaampaan riistoon, on se tilastomiehistä tuntunut "tarpeettomalta" ja riittämättömästi perustellulta "sellaisena ajankohtana, jolloin työkykyisimmät ikäluokat ovat olleet suuresti lisääntymässä ja jolloin samanaikaisesti on vallinnut vaikea järjestelmällisyyden puute ja sekaannus taloudellisella alalla". Mutta "silloin käy tuotannon ratsionalisointi välttämättömäksi ja ymmärrettäväksi", moralisoivat tilastomiehet, "kun käytettävissä oleva työvoima ei enää riitä ylläpitämään ja laajentamaan (ketä varten?) tuotantotoimintaa".

Mitä tilastomiesten mielestä pitää olla tulevaisuudessa? "Uusien lastenkotien ja koulujen asemesta tulee tulevaisuudessa etutilalle vanhainkotien ja sairaalain tarve". Tämä on lystisti sanottu, tulevaisuutta ajatellen . Lienevätkö herrat tilastomiehet sitä lähemmin mietiskelleet?

Liikennevälineiden lisääminen kehottaa "suureen varovaisuuteen" sanovat he. "Me emme ole enää kaukana siltä asteelta, jolloin uudet rautatiet eivät ilman muuta saa aikaan liikenteen volyymin lisääntymistä". Sama on asia maanteiden kuin rautateidenkin suhteen. Sen takia on varovaisesti suhtauduttava uusien lainojen ottamiseen liikenne- ym. laitoksia varten, sillä "tulevat sukupolvet monessakaan tapauksessa eivät tule olemaan nykyään elävää lukuisammat, vaan harvalukuisemmat, eivätkä mahdollisesti tule tarvitsemaan näitä lainavaroilla rakennettuja koulurakennuksia, liikennelaitoksia y.m. samassa määrässä, kuin nyt näyttää uskottavalta".

Murehtiva tilastomies, nähdessään edessään tutkimuksensa tulokset, jotka osottavat sammuvan yhteiskunnan iltahetkien lähenemisen, valittaa lopuksi sitä, että tämä hänen yhteiskuntansa elämän ehtoopuoli ei ole saanut osakseen vielä tällä hetkellä sitä huomiota kuin sen tulisi saada. Valittaen toteaa hän, että nämä seikat yleensä ovat "saaneet osakseen verraten vähän huomiota taloudellisissa piireissä" ja myöskin tieteellisissä selonteoissa "näyttävät väestönkehityksessä tapahtuneet merkkien muutokset jääneen huomioon ottamatta".

Mutta ei vain väestönkehityksen taloudelliset seuraukset ole tilastomiehen sydämellä. Tutkija huomauttaa, että Ranskassa, Saksassa ja Italiassa on alettu käyttää runsaasti varoja, jotta väenlisäys saataisiin jälleen kohoamaan. "Siinä on kysymyksessä pääasiallisesti valtapolitiikan suhteet, huolenpito näiden maiden sotilaallisista apulähteistä ja valta-asemasta." Tilastomies ei nähtävästi luota lujasti fasistisen porvariston tämänpäivän "väestöpolitiikkaan" ja varsinkaan sen valtapolitiik-

kaan, jonka ratkaiseminen on suuntautunut Don Quijotemaisiin haaveiluihin aluevaltauksista "suur-Suomen" luomiseksi, mitä toteutumatonta haavetta edelleenkin elätetään suomalaisen poroporvarin paksussa kallossa suurporvariston valloituspyyteiden hyväksi. Sen takia hän toivoo "sotilaallisiin apulähteisiin ja valta-asemaan" vedoten, että väestöpolitiikka saisi osakseen suuremman huomion ja väenlisäys saataisiin kohoamaan. Kuitenkaan hän ei tee konkreettista ehdotusta. Hän ei esim. suosita Saksan natsien ajamaa siittämispolitiikkaa — ei edes suojeluskuntalaisten ja lottien keskuudessa. Hän vain kiinnittää kapitalistien huomiota siihen, että nyljettävissä oleva ihmismäärä tulee jatkuvasti alenemaan Suomessakin. Kirjoittaja osottaa, että aikaisemmin syntyväisyyden aleneminen "rajoittui Ranskaan, mutta se on sittemmin esiintynyt vielä selvempänä Länsi-Euroopassa. Nykyään on syntyväisyyden väheneminen yleiseurooppalainen ilmiö".

Ylläselostetusta huomaamme, että myöskin Suomi on väestön vähenemisessä ilmenevässä "kulttuurikehityksessään" pääsemässä Länsi-Euroopan tasolle.

Lisättäköön edelläselostetun johdosta vielä muutama huomautus.

Porvarillinen väestötutkija, tieteelliset menetelmät huomioon ottaen, on kuten jo huomautimme, suorittanut työnsä siltä pohjalta lähtien, että elämä tulisi kulkemaan kapitalistisen rosvojärjestelmän edellyttämissä puitteissa. Jos näin kävisi, niin tuossa tutkimuksessa osoitetut tulokset saattaisivat muodostua vielä epäedullisemmiksi, kuin mitä näiden herrain laskelmat osottavat.

Kapitalistinen järjestelmä on kuoleva järjestelmä, kuten Lenin on osottanut. Suomen työtätekevälle väestölle valaisevat ja vakuuttavat sitä eräältä uudelta puolelta edelläkosketellut väestölaskelmat. Nykyinen kapitalismin yleinen pula on jo tuhonnut nälkään lukemattoman määrän työtätekeviä. Jos kapitalistinen järjestelmä saisi jatkua, niin veisi se Suomenkin kansan fyysilliseen tuhoon. Vieläpä paljon nopeammin kuin edelläesitetyt tilastolaskelmat edellyttävät.

Porvariston sortojärjestelmää on Suomenkin työtätekevä kansa syvästi vihannut jo vuosikymmeniä. Imperialismi on kehittänyt kapitalismin ristiriidat huippuunsa, "äärimmäisiin rajoihinsa, joiden takana alkaa vallankumous", kuten Stalin sanoo. V. 1918 puhkesi kansan laajojen joukkojen viha vallankumoukseksi, mutta työtätekevät, pääasiassa sen takia, että Suomessa ei vielä tällöin ollut kommunistista puoluetta, kärsivät tappion. Kuitenkin ne syyt, jotka johtivat v. 1918 vallankumoukseen, eivät ole poistuneet, vaan entisestään syvenneet. Työn ja pääoman välinen ristiriita on yhä kärjistynyt. Tämän ristiriidan yhtenä heijastuksena on myöskin puheenaoleva väestölaskelma, jonka porvaristoakin peloittavia johtopäätöksiä sielläkin — päinvastaisista puheista huolimatta — yhä jatkuvan talouspulan seuraukset ovat jouduttaneet. Sellainen järjestelmä on lyötävä murskaksi. Entistä laajemmat työtätekeväin joukot on nostatettava vallankumoustaisteluun. Työväen oma valta on luotava. Vasta se takaa myöskin Suomen kansan väestökehityksen nousun.

Parhaimpana todistuksena tämän väitteen tueksi on Sosialistinen Neuvostoliitto. Väestön jatkuva lisääntyminen, sen elintason voimakas nousu ja kulttuurin kohoaminen tapahtuu silminnähden. Neuvostoliiton väestön aineellisen ja henkisen kulttuurin kasvu on väestön kokonaiskasvun takeena. Se on kumoamattomana todistuksena siitä, että vain sosialismi voi taata ihmiskunnan luonnollisen lisääntymisen edellytykset, vain se voi kehittää ihmisyhteiskunnan aineellisesti ja henkisesti korkeimmalle mahdolliselle tasolle.

Vakaumuksemme on, että Neuvosto-Suonen luominen, mikä historiallisesti on kiertämätön, tulee m.m. tekemään kepposen Suomen väestökehityksen porvarillisille ennustelijoille, nostaen sitä jo ensimmäisistä vuosista lähtien jyrkästi yleneväksi. Jouduttakaamme tuon ajan tuloa, sosialistisen yhteiskunnan voimaantuloa kaikissa maissa.

J. K. L.

SAARIN KYSYMYS. Tammikuun 13 p:nä toimitettiin Saarin alueella kansanäänestys alueen vastaisesta kohtalosta. Virallisen tiedon mukaan annettiin äänestyksessä 477119 ääntä eli 90,08 % kaikista hyväksytyistä äänistä Saksaan liittymisen puolesta, 46513 ääntä (8,87 %) Saarilla nykyisen vallitsevan olotilan säilyttämisen puolesta ja 2124 ääntä (0,04 %) Ranskaan liittymisen puolesta.

Äänestyksen tulosten johdosta ovat Saksan fasistit ja heidän hengenheimolaisensa muissa maissa pitäneet suurta ääntä. Äänestyksen tulos on julistettu "kansallissosialismin" voitoksi. Asia on kuitenkin niin, että ne 477119, jotka ratkaisivat äänestyksen kohtalon, annettiin Saksan eikä suinkaan fasistisen järjestyksen puolesta.

Äänestys Saarilla ei ollut vapaa eikä kansan tahdon todellinen ilmaus. Kaikkien maiden lehdet olivat monien kuukausien aikana kirjavanaan uutisia julkeasta fyysillisestä väkivallasta ja henkisestä painostuksesta, jota "saksalainen rintama" Saarilla harjoitti. Tuo fasististen joukkioiden Saarilla harjoittama terrori, jota "puolueeton" poliisi avoimesti tuki, teki tehtävänsä. Saarin väestö vei äänestyslippunsa vaaliuurnaan terroristen tekojen painostamana ja fasistien tulevien vainotoimenpiteiden aiheuttaman pelon valtaamana. Tietysti myöskin kansallisella momentilla oli oma osuutensa äänestyksen tuloksiin nähden; fasistinen propaganda liehtoi kaikin keinoin nationalistisia ja shovinistisia mielialoja. Mutta ratkaisevana tekijänä oli terrori, jota kiihdytti se, että fasistiset väkivallantekijät jäivät rankaisutta ja että vissit piirit Englannissa ja Ranskassa pyrkivät saamaan aikaan sopimuksen Saksan kanssa Saarin sille palauttamisen hinnalla.

Kansainliitto lähetti, kuten muistetaan, joulukuun alussa Saarille muutamia tuhansia miehiä ulkolaista sotaväkeä. Tämän toimenpiteen piti taata "järjestyksen" säilyminen alueella. Kuitenkin näiden ulkolaisten joukkojen, joita monissa tapauksissa johtivat fasistiset upseerit, menettely ei jätä pienintäkään epäilystä siihen nähden, että he käsittivät heille asetetun tehtävän aivan toisin. Monen monituista kertaa nämä joukot auttoivat "saksalaista rintamaa" ja häiritsivät nykyisen olotilan säilyttämisen proletaarisia puolustajoita. Saarin kommunistinen puolue ei suotta protesteerannut ulkolaisten joukkojen alueelle lähettämistä vastaan.

Tammik. 17 p:nä pitämässään kokouksessa Kansainliiton neuvosto päätti yhdistää Saarin alueen kokonaisuudessaan Saksaan. Liittäminen on toteutettava maalisk. 1 p:ään mennessä v. 1935.

Saarin kysymyksen ratkaisun jälkeen tulevat Saksassa epäilemättä työntymään etutilalle terävät sisäpoliittiset probleemat. Saksan fasismin leirissä esiintyvät erilaiset toisilleen vihamieliset ryhmittymät yrittivät pitää keskinäisiä riitojaan sivussa Saarin kansanäänestyksen suorittamiseen saakka. Fasistisen järjestyksen sisäisten ristiriitojen jännittyneisyys on niin suuri, että tässä pyrkimyksessä ei aina onnistuttu. Tämän todistamiseksi riittää kun mainitsemme vain sellaiset seikat kuin Brücknerin virasta erottamisen ja vangitsemisen, Darrén "lomalle lähdön", Federin syrjäyttämisen kaikista tehtävistä ja suojelusosastojen hajoittamisen ja aseistariisumisen. Mutta taistelu "suuresta puhdistuksesta", mitä vaativat reichwer ja suurpääoman johtajat, on edessä nimenomaan nyt, Saarin äänestyksen suorittamisen jälkeen. "Epäluotettavien" ainesten jatkuva "puhdistaminen" ja työtätekevien puristuksen jatkuva kiihdyttäminen tulevat tuomaan mukanaan valtavia sisäisiä järkytyksiä fasistiselle järjestykselle ja jälleen johtavat sen joukkopohjan kaventumiseen.

Toisaalta lisääntyy ulkopoliittisten seikkailujen vaara Saksan fasismin taholta. Fasistiset vallanpitäjät ovat monta kertaa ilmoittaneet, että Saarin äänestyksen jälkeen koittaa heidän mielestään edullinen hetki ulkopoliittisille esiintymisille laajassa mitassa.

Saarin äänestys on suoritettu, mutta työtätekevien taistelu fasismia vastaan jatkuu. Kymmenet tuhannet Saarin proletaarit ovat kommunistien johdolla rajattomalla miehuudella taistelleet Saarin työtätekevien fasismin orjiksi muuttamista vastaan. Tätä taistelua he tulevat jatkamaan olka olassa kaikkien Saksan proletaarien kanssa Saksan kommunistisen puolueen johdolla.

TOIMITUSKOLLEGIO: J. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, J. Lemetti ja Y. Karppanen. Toimituskollegion sihteeri P. Notko. Karjalan-osaston toimittaja E. Mäkinen (os. АКССР гор. Петрозаводск, ул. Гуллинга 14).
Отв. редактор И. К. Лехтинен. Техн. ред.: Ф. Перхо.

Кирья № 10 Jätetty kirjapainoon 13/I kirj. painett. 25/I-35 г.
Ленгорлит № 2569 4,75 авт. л. Кол. зн. 181.500 ф. б. 82 × 110. Тираж 1.700 Заказ 111.

Типография „Кирьяпая", Ленинград, Харьковская, 9.

Lehtien tilaajille ja levitystyöntekijöille

VALTION KUSTANNUSLIIKE PERIODIKAN ja VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJAN kustantamina tulevat vuonna 1935 ilmestymään seuraavat sanomalehdet ja aikakausjulkaisut:

SUOMENKIELELLÄ

Lehden nimi	Ilmestymispaikka	Montako numeroa vuodessa	Tilaushinnat			
			Kuuk.	3 kk.	6 kk.	1 vk.
PUNAINEN KARJALA .	Petroskoi	300	2:50	7:50	15:—	30:—
PUNAVARTIO	„	24	—:80	2:40	4:80	9:60
RINTAMA	„	12	—:75	2:25	4:50	9:—
VALISTUSTYÖ	„	12	—:75	2:25	4:50	9:—
NEUVOSTO-KARJALA.	„	12	—:75	2:25	4:50	9:—
TIEDONANTAJA . . .	„	12	1:—	3:—	6:—	12:—
VAPAUS	Leningrad	300	2:50	7:50	15:—	30:—
NUORI KAARTI . . .	„	156	—:65	1:95	3:90	7:80
KIPINÄ	„	120	—:30	—:90	1:80	3:60
KOMMUNISTI	„	12	—:75	2:25	4:50	9:—
NEUVOSTONAINEN . .	„	12	—:30	—:90	1:80	3:60
VENÄJÄNKIELELLÄ						
KRASNAJA KARELIJA.	Petroskoi	300	2:50	7:50	15:—	30:—
KOMSOMOL. KARELII.	„	180	—:75	2:25	4:50	9:—
SOVETSK. KARELIJA.	„	12	—:75	2:25	4:50	9:—
VESTNIK	„	12	1:—	3:—	6:—	12:—

Tilauksia otetaan vastaan jokaisessa posti- ja yhteyslaitoksessa, kaikissa Sojuzpetshatin konttoreissa. Tilauksia vastaanottavat myöskin lehtivaltuutetut KIRJAN kioskeissa, piirimyymälöissä, tuotantolaitoksissa, metsäpunkteilla ja kollektiivitalouksissa.

Tehkää tilauksenne seuraavalle vuodelle ajoissa.! Turvatkaa säännöllinen lehden tulo pitempiaikaisilla tilauksilla!

KUSTANNUSLIIKE „PERIODIKA“
Petroskoi.

KUSTANNUSLIIKE „KIRJA“
Leningrad.

Hinta 75 kop.

Финский журнал
„КОММУНИСТИ"

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ"
ЛЕНИНГРАД 1935